

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley - Eva.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Eva
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley CHASE
Eva

1. KAPITOLA

Ještě dřív, než začnu vyprávět příběh své známosti s Evou, chtěl bych vám, alespoň ve stručnosti, povědět něco o sobě a o okolnostech, za kterých došlo k našemu seznámení.

Nebýt mimořádné změny v mém životě v době, kdy jsem se vzdal dráhy průměrného úředníka expedičního oddělení, nikdy bych ji nepoznal a byl bych tak ušetřen zážitků, které mi nakonec zkazily život.

Od chvíle, kdy jsem ji viděl naposledy, uběhly dva roky, a přesto mi stačí jen pouhá vzpomínka k tomu, abych znovu pocítil onu neodolatelnou touhu a hněvivé zklamání, které mě k ní poutalo v čase, kdy jsem měl veškerou pozornost a energii soustřeďovat na svou práci.

Na tom, co dělám teď, nezáleží. V tomto městě na pobřeží Tichého oceánu, kam jsem přišel skoro před dvěma lety, když jsem si uvědomil, za jak bezcenným a prchavým preludem jsem se honil, mě nikdo nezná a nikdo o mně neslyšel.

Přítomnost ani budoucnost není důležitá. Můj příběh se vrací do minulosti.

Přestože hořím nedočkavostí, abych uvedl Evu na scénu, musím, jak jsem už řekl, povědět alespoň něco málo o sobě.

Jmenuji se Clive Thurston. Možná, že jste o mně slyšeli. Všeobecně se předpokládalo, že jsem autorem senzačně úspěšné hry "Vstupenka na náhradní představení". I když jsem ve skutečnosti tu hru nenapsal, mám za sebou tři skoro stejně úspěšné romány.

Před tím, než byla uvedena hra "Vstupenka na náhradní představení", jsem byl úplná nula - stejně jako jsem nyní. Bydlil jsem v Long Beach ve velkém nájemním domě blízko továrny na rybí konzervy, kde jsem pracoval v expedici.

Můj život byl jednotvárný, bez jakékoliv ctižádosti až do chvíle, kdy se do onoho domu nastěhoval John Coulson. Žil jsem podobně jako statisíce jiných mladých lidí, bez zvláštních vyhlídek do budoucnosti, lidí, kteří vybudou ještě za dvacet let vykonávat tutéž práci.

Ačkoliv byl můj život monotónní a osamělý, přijímal jsem ho s otupělou rezignací. Neviděl jsem žádnou možnost úniku z každodenní rutiny: ráno vstát, jít do zaměstnání, lacině se najíst a přitom uvažovat, zda si mohu dovolit tu či onu věc, občas, když to umožňovala finanční situace, pozvat někde nějakou ženu. Z této šedi nebylo úniku až do doby, kdy jsem se setkal s Johnem Coulsonem, a i pak vlastně až do chvíle, kdy zemřel. Tehdy jsem zahlédl svou příležitost a chopil se jí.

John Coulson věděl, že zemře. Tři léta bojoval s tuberkulózou, a teď už nemohl. Jako umírající zvíře hledá skrýš, tak i on se odloučil od přátel a všech svazků a uchýlil se do špinavého nájemního domu v Long Beach.

Zdalo se, že ho moje společnost těší, a i mě k němu cosi přitahovalo.

Snad to, že byl spisovatelem. Už dávno před tím jsem chtěl psát, ale námaha s tím spojená mě vždycky odradila. Měl jsem však pocit, že kdybych jednou začal, můj skrytý talent, o kterém jsem nepochyboval, by mi přinesl slávu a jmění. Takových, co uvažují stejně jako já, je mnoho a stejně jako většina z nich, ani já jsem neměl odvahu začít.

John Coulson mi řekl, že napsal hru, která, jak mě ujišťoval, je nejlepší věcí, jakou kdy udělal. Rád jsem ho poslouchal, protože to, co říkal, bylo velice zajímavé. Dozvídal jsem se nejen o tom, jak se taková hra píše, ale i o penězích, které vynese, když je dobrá.

Dva večery předtím, než zemřel, mě požádal, abych rukopis poslal jeho agentovi. Byl upoután na lůžko a nemohl už vůbec nic dělat.

"Myslím, že se už nedožiju jejího uvedení," řekl skepticky a díval se z okna. "Bůh ví, kdo z ní bude mít prospěch, ale to musí zařídit můj agent. Je to sakramentsky divná věc, Thurstone, ale nemám nikoho, komu bych něco odkázal. Teď bych si přál mít děti. Pak by celá ta práce měla nějaký smysl."

Jen tak bez zájmu jsem se ho zeptal, zda agent na hru čeká. Zavrtěl hlavou. "Ne, nikdo neví, že jsem ji napsal."

Příští den byla sobota a v Alamitoském zálivu se pořádala výroční festival vodních sportů. Přišel jsem na pobřeží, abych se spolu s dalšími tisíci diváky podíval na závod jachet.

V davu jsem se necítil dobře, ale bylo zřejmé, že se blíží Coulsonův konec, a já chtěl uniknout ovzduší nastávající smrti, které proniklo celým domem.

Přišel jsem do přístavu ve chvíli, kdy se malé jachty připravovaly na nejdůležitější závod odpoledne. Hlavní cenou byl zlatý pohár a celý závod byl bohatě dotován.

Jedna jachta zvlášť upoutala moji pozornost. Byl to skvělý malý člun se světle červenými plachtami, konstruovaný pro velké rychlosti. Stáli na něm dva muži. První, kterému jsem věnoval jenom letmý pohled, byl typický přístavní dělník, ten druhý byl zřejmě majitel. Měl na sobě drahý flanelový oblek, boty z jelenice a na jeho zápěstí jsem si povšiml těžkého zlatého náramku. Na masitém obličejí tkvěl onen arogantní výraz lidí, kteří se pyšní velkým bohatstvím a velkou mocí. Stál u kormidlové páky, mezi zuby svíral doutník a pozoroval druhého muže, jak dělá poslední úpravy. Uvažoval jsem, kdo to asi je. Nakonec jsem usoudil, že je to buď filmový režisér nebo petrolejový magnát.

Několik minut jsem ho pozoroval. Už jsem chtěl odejít, když tu jsem zaslechl, že něco upadlo a vzápětí poplašený výkřik. Otočil jsem se.

Přístavní dělník uklouzl a zlomil si nohu. Tato nehoda téměř okamžitě změnila můj život.

S ovládáním jachet jsem měl určité zkušenosti, a tak jsem se přihlásil, že mohu přístavního dělníka nahradit. Na poutách, kterých se pak dostalo majiteli za to, že zvítězil a získal zlatý pohár, jsem tedy i já měl svůj podíl.

Teprve po závodě se mi představil. Zprvu jsem si neuvědomil své obrovské štěstí. Byl to Robert Rowan, jeden z nejmočnějších mužů v Divadelním spolku. Vlastnil osm nebo devět divadel a měl za sebou dlouhou sérii divadelních úspěchů.

Měl dětskou radost z toho, že vyhrál, a rozpačitě mi děkoval za pomoc. Dal mi svoji navštívenku a slavnostně slíbil, že pro mne udělá, co bude moci.

Pravděpodobně už tušíte, jaké pokušení se přede mnou objevilo. Když jsem se vrátil domů, byl Coulson v bezvědomí. Příštího dne zemřel. Na mém psacím stole ležela jeho hra, připravená k odeslání agentovi. Neváhal jsem dlouho. Coulson připustil, že neví o nikom, kdo by mohl ze hry mít prospěch, a tehdy mě napadlo, že si měl vzpomenout na mne. Trvalo jenom několik minut, než jsem uchváholil protestující svědomí. Otevřel jsem balíček a přečetl hru.

Ačkoliv jsem věděl jen málo o tom, jak se píše hra, uvědomil jsem si, když jsem ji dočetl, že je vynikající. Dlouho jsem seděl a přemítal o tom, jestli může být její pravý původce odhalen. Ale nikde jsem neviděl žádné nebezpečí. Než jsem šel spát, vyměnil jsem titulní list a obálku rukopisu. Místo "Bumerang" od Johna Coulsona změna nyní titulní stránka "Vstupenka na náhradní představení" od Cliva Thurstona. Příští den jsem poslal hru Rowanovi.

Trvalo téměř rok, než se začala hrát. V té době bylo provedeno mnoho změn v původním textu, protože Rowan měl rád, když divadelní podnik, který financoval, nesl pečeť jeho osobnosti. Ale to už jsem si zvykl na pocit, že hra je moje. A když premiéra zaznamenala okamžitý úspěch, byl jsem na svůj výkon upřímně hrdý.

Je vzrušující vstoupit do přeplněné místnosti, být představen a z tváří všech přítomných číst, že pro ně něco znamená. Každopádně to hodně znamenalo pro mne. Zvlášť, když jsem potom začal přijímat velké částky peněz, zatímco dřív jsem musel vystačit se čtyřiceti dolary týdně.

Když mě ujistili, že hra poběží dlouho, odjel jsem z New Yorku do Hollywoodu. Tužil jsem, že o mne bude nyní zájem, a že bych si mohl dokonce i vybudovat pozici předního autora seriálů. A protože jsem dostával skoro dva tisíce dolarů na honorářích týdně, neváhal jsem a pronajal si apartmá v moderním bloku na Sunset Boulevard.

Rozhodl jsem se využít příležitosti a po zralém uvážení jsem začal pracovat na románu. Byl to příběh muže, který po válečném zranění ztratil schopnost milovat svou dívku. Znal jsem takový případ a věděl jsem, co se s dívkou stalo. Byla to atraktivní látka a tehdy na mne udělala velký dojem. Nějak se mi podařilo tento dojem přenést do knihy, takže byla úspěšná. Napomohlo tomu i moje jméno, ale i tak to byla dobrá práce. Prodalo se devadesát sedm tisíc výtisků a román šel stále ještě na odbyt, i když už byla na trhu moje druhá knížka. Nebyla zrovna nejlepší, ale neprodávala se špatně. V ní jsem se poprvé pokusil o tvořivé psaní a shledal jsem, že je to nadmíru obtížné. Můj třetí román pojednával o životě manželů, které jsem velmi dobře znal. Z tohoto manželství, které se rozpadlo vinou ženy, jsem měl velice nedobrou pocit. Všechno, co jsem musel udělat, bylo sednout k psacímu stroji. Kniha se psala sama. Když vyšla, byla okamžitě rozebrána.

Tehdy jsem nabyt přesvědčení, že můj úhoz má cenu zlata. Říkal jsem si, že bych uspěl i bez Johna Coulsona a bez jeho hry. Divil jsem se své hlouposti, že jsem promarnil tolik let života na kancelářské židli, když jsem mohl psát a vydělávat velké peníze.

Za několik měsíců jsem se rozhodl, že musím napsat hru. "Vstupenka na náhradní představení" se už přestala na Broadwayi hrát a divadelní inscenace cestovala. Stále to byl báječný obchod, ale já jsem věděl, že zanedlouho budu dostávat menší honoráře, a nechtěl jsem, aby moje nynější životní úroveň poklesla. Kromě toho se mě přátelé neustále ptali, kdy zase budu psát pro divadlo, a mým výmluvám už pomalu nikdo nevěřil.

Když jsem začal plánovat hru, shledal jsem, že nemám žádné nápady, které by se daly převést do dramatické podoby. Zkoušel jsem to. Mluvil jsem s lidmi, ale v Hollywoodu nikdo nápady nerozdává. Přemýšlel jsem a trápil se, ale nic mě nenapadlo. Konečně jsem si řekl: "K čertu s hrou", a rozhodl se napsat další román. Rukopis jsem poslal nakladateli.

Za dva týdny mě pozval nakladatel na oběd. Byl velmi upřímný a řekl mi, že kniha není dobrá. Nemusel mě přesvědčovat. Věděl jsem to v okamžiku, kdy jsem ji dokončil. Řekl jsem mu, aby na to zapomněl. Vysvětloval jsem, že jsem ji úspěšal, že mě neustále někdo vyrušoval a že mu asi za měsíc dám něco na úrovni.

Začal jsem pátrat po místě, kde bych mohl pracovat bez vyrušování. Říkal jsem si, že se musím vytrhnout ze zajetí davu, který si činí nárok na můj čas a na mou pozornost, jen kdybych našel klidné místo s krásným výhledem, abych si spravil nervy. Pak bych napsal další bestseller, a dokonce i vynikající hru. Byl jsem si sám sebou jist, věřil jsem, že stačí jenom najít opravdu dobré místo, a psaní půjde samo. Konečně jsem našel něco, co bylo podle mého názoru po všech stránkách ideální.

Bouda "Tři body" byla jednoposchodová budova, která ležela několik set yardů stranou silnice u Velkého medvědího jezera. Měla širokou verandu a velkolepý pohled na kopce. Byla zařízena vším možným komfortem, mohla se pochlubit řadou moderních přístrojů, které šetřily práci, včetně vlastní silné elektrárny. Měl jsem radost, že jsem si

chatu na léto pronajal.

Doufal jsem, že mě to zachrání, ale nestalo se tak. Vstával jsem kolem deváté, seděl na verandě se šálkem silné kávy u lokte a s psacím strojem před sebou. Zíral jsem na krásný výhled a nepokročil ani o píď. Dopoledne jsem strávil tak, že jsem kouřil, napsal několik řádek a roztrhal je. Odpoledne jsem jel vozem do Los Angeles, kde jsem se potuloval, mluvil s filmovými scenáristy a díval se na filmové hvězdy. Večer jsem to zkoušel znovu. Byl jsem podrážděný a nakonec jsem šel spát.

Právě v této kritické době mé kariéry, kdy úspěch nebo prohra závisely na mém psychickém stavu, vstoupila do mého života Eva. Byl jsem k ní přitahován jako špendlík k obrovskému magnetu. Skutečný rozsah své moci nade mnou nikdy nepoznala, a i kdyby jej poznala, nezajímalo by ji to. Její arogantní lhostejnost byla nejhorší částí její povahy, kterou jsem musel snášet. Kdykoliv jsem byl s ní, pocíťoval jsem naléhavou touhu přimět ji, aby se vzdala, aby odložila svou tajemnou sílu. Pro mne se boj mezi námi změnil v pekelnou posedlost.

Ale teď už dost o tom. Načrtl jsem scénu a příběh může začít. Úmysl napsat jej jsem měl už dlouho, zkoušel jsem to, ale nepodařilo se mi to. Tentokrát to snad vyjde.

Jestli kdy bude tato kniha vydána, snad najde cestu do Eviny rukou. Dovedu si ji představit, jak leží v posteli s cigaretou v prstech a čte, co jsem napsal. Protože je její život zaplněn tolika muži, v její mysli se z nich zcela nevyhnutelně stávají nezřetelné stíny. Většinu z toho, co jsme spolu dělali, zřejmě zapomněla, ne-li dokonce všechno. Ale možná, že ji bude oživení nicotných okamžiků našeho vztahu zajímat. Snad jí to dodá i sebedůvěru a sílu být i nadále sama.

2. KAPITOLA

U benzinové pumpy v San Bernardinu jsem dostal výstrahu, že se blíží tornádo.

Zřízenec v elegantních bílých pracovních kalhotách s červeným trojúhelníkem na kapsičce na prsou mi radil, abych zůstal na noc v San Bernardinu, ale já jsem ho neuposlechl.

Když jsem se dostal do hor, začínalo foukat. Jel jsem dál. Po míli jízdy zmizely hvězdy a spustil se prudký liják, jako by černá ocelová opona z mlhy a deště uzavřela noc.

Stěrače sotva stačily odstraňovat vodu a umožňovaly mi jen nepatrný výhled, kterým jsem viděl záplavy deště útočící na karoserii auta a ve světle reflektorů několik stop leskle černé vozovky.

Skučení větru a přívaly deště bušící do auta ve mně vzbuzovaly dojem, že jsem uvězněn v obrovském bubnu, do něhož mlátí šilený bubeník. Všude kolem mne to dunělo, stromy padaly, skály se sesouvaly, a všechno přehlušovalo svist vody bubnující na kola vozu. Déšť stékal po postranních okénkách, ve kterých se odrazil můj obličej, ozářený žlutavým přísvitkem z palubní desky.

Skoro jsem sjel z cesty. Zleva byla horská stráž a zprava nic jiného než prudký sráz do údolí. Srdce se mi rozbušilo, jak jsem točil volantem a přidával stále plyn. Vítr byl tak prudký, že rychlost auta se nezvyšovala. Ručička na tachometru se kmitala mezi deseti a patnácti míleni za hodinu. Zdálo se, že z motoru víc nevymáčknu.

Když jsem pomalu projížděl další zatáčku, zpozoroval jsem uprostřed silnice dva muže. Drželi lucerny, a černé přšipláště, které měli na sobě, v dešti a záři luceren svítily.

Zpomalil jsem a jeden z mužů přistoupil k mému vozu.

"Nazdárek, pane Thurstone," řekl a déšť z jeho klobouku mi kapal na rukáv. "Jedete ke Třem bodům?"

Poznal jsem ho. "Nazdar, Tome," řekl jsem. "Projedu?"

"Netvrdím, že se vám to nepodaří." Jeho tvář nabyla od větru a od deště barvy odřené maso. "Ale bude to zlé. Snad byste se měl raději vrátit."

Nastartoval jsem motor. "Zkusím to. Myslíte, že je cesta volná?"

"Před dvěma hodinami tudy projížděl velký packard. Zatím se nevrátil. Snad to pořád ještě jde, ale musíte dávat pozor. Tam nahoře bude vítr řádit jako šilený."

"Jestli to projel packard, tak já to taky určitě dokážu," řekl jsem, zavřel okénko a jel dál.

Projel jsem ostrou zatáčkou a pustil se do kopce. Držel jsem se těsně u horského úbočí. Několik dalších minut jízdy mě přivedlo k úzké soutěsce, která vedla přímo k Velkému medvědímu jezeru.

Na konci soutěsky náhle skončil les. Až na několik rozečkaných balvanů na úbočí byla cesta k jezeru holá a nechráněná.

Vítr s třeskem narážel na vůz, když jsem vyjel z ochrany stromů. Cítil jsem, jak se auto zmítá. Kola se o několik palců nadzvedla a žuchla zpět na cestu. Zaklel jsem. Kdyby se to bylo stalo, když jsem projížděl zatáčku, smetlo by mě to do údolí. Přehadil jsem na nižší rychlost a zpomalil. Prudký náraz větru vůz dvakrát zastavil. Motor pokaždé ztratil rychlost. Musel jsem jednat rychle, abych nezačal couvat.

Když jsem dosáhl hřebene kopce, byl jsem zcela vyčerpaný. Déšť bičoval přední sklo a musel jsem se vyklonit z vozu, abych vůbec viděl, kam jedu. Cesta nebyla širší než dvacet stop a příští zatáčku jsem projel spíše zásluhou štěstí než vlastního umu, neboť vítr auto přímo strhával, nadzvedával a třásl jím. Ještě jedna zatáčka a už to bude lepší. Déšť vytrvale bubnoval na střechu vozu, ale já pocíťoval ulehčení, protože jsem věděl, že teď už pojedu z kopce dolů a tam nebude vát žádný vítr.

"Tři body" byly jenom několik mil přede mnou. Ačkoliv jsem věděl, že nejhorší část cesty mám za sebou, jel jsem dál stále opatrně. Udělal jsem dobře, neboť se bez nejmenšího varování náhle přede mnou objevilo zaparkované auto a já sotva stačil zabrzdit. Kola se zablokovala a na okamžik jsem si myslel, že dostanu smyk a sjezu z cesty, pak jsem narazil do druhého auta a padl na volant.

Proklínal jsem blázná, který nechal auto stát uprostřed cesty a nedal před ně varovné světlo. Stál jsem na stupátku svého vozu a hmatal po baterce. Zaplavily mě proudy deště. Stočil jsem světlo dolů, abych viděl, kam vystupuji. Voda sahala až do tří čtvrtin kol. Posvítíl jsem si baterkou na druhé auto a bylo mi jasné, proč ho řidič takhle opustil. Přední

kola stála pod vodou, která pravděpodobně natekla i do rozdělovače.

Nechápal jsem, jak mohlo vzniknout na silnici malé jezírko, když cesta po několik mil prudce klesala. Opatrně jsem se spustil do vody, která mi sahala až k lýtkům. Lepivé bahno se mi přisálo k botám, když jsem se brodil k druhému autu. Teď už déšť proměnil můj klobouk v promočenou onuci, která mi šla na nervy. Netrpělivě jsem jej strhl s hlavy a zahodil.

Když jsem se dostal k vozu, zjistil jsem, že je prázdný. Vyšplhal jsem se na stupátko a prodral se dopředu, takže jsem mohl vidět cestu za sebou. Paprsky z baterky mi ukázaly, že cesta vlastně už neexistuje. Stromy, balvany a bláto úplně zavalily silnici a vytvořily jakousi hráz.

Byl to packard, o kterém mi řekl Tom.

Nezbývalo mi nic jiného, než se vydat na cestu pěšky. Vrátil jsem se ke svému vozu a vyndal z něho menší ze dvou kufříků. Uzamkl jsem dveře, prosmýkl se kolem packarda a brodil se vodou k hromadě stromů a balvanů, které blokovaly silnici. Jakmile jsem se dostal z vody, pokračoval jsem dál bez obtíží. Vyšplhal jsem na vrcholek zátarasu a podíval se na cestu shora. Pokud jsem dohlédl, nebyly dole celkem žádné překážky.

Sestup byl obtížný a jednou jsem málem upadl. Musel jsem upustit kufřík a křečovitě se zachytil kořenů stromu, abych se zachránil. Opět jsem se zdržel, než se mi podařilo kufřík najít. Ale konečně jsem se dostal na cestu.

Pak už to šlo dobře a asi v deseti minutách jsem stanul před bílou branou "Tři bodů". Ušel jsem jenom kousek po přístupové cestě a všiml si světla v obývacím pokoji. Okamžitě se mi vybavil řidič packarda a trochu rozzlobeně jsem uvažoval o tom, jak se dostal do chaty.

Blížil jsem se opatrně, chtěl jsem návštěvníka překvapit. Chráněn verandou, odložil jsem kufřík a na dřevěnou lavici u trámové zdi odhodil bavlněné safari. Pomalu jsem šel k oknu a nahlédl do osvětleného pokoje. Ať už to byl kdokoliv, ten neznámý rozdělával oheň, který teď vesele plápolal. Pokoj byl prázdný. Ale jak jsem tam tak stál a váhal, vešel z kuchyně muž, nesoucí láhev mé skotské, dvě sklenice a sodovku.

Pozoroval jsem ho se zájmem. Byl malý, ale hrud' a ramena měl mohutná. Měl potměšilá modrá očka a nejdelší paže, jaké jsem kdy viděl u kohokoliv civilizovanějšího, než je orangutan. Na první pohled se mi nelíbil.

Stál před krbem a odměřoval dvě silné whisky. Jednu sklenici postavil na krbovou římsu, druhou pozvedl ke rtům. Ochutnával skotskou, jako by byl znalec a jako by trochu pochyboval zrovna o této značce. Sledoval jsem, jak převaluje whisky v ústech a přemýšlivě ji hodnotí i pohledem. Pak pokývl, zřejmě uspokojen, a spolkl zbytek. Znovu si naplnil sklenici a posadil se do křesla u ohně s lahví na dosah.

Odhadoval jsem, že je mu něco přes čtyřicet. Nevypadal na člověka, který by mohl vlastnit packarda. Oblek měl poněkud ošumělý a jeho vkus v košilích, soudě alespoň podle té, kterou měl na sobě, byl pochybený. Představa, že bych měl strávit noc v jeho společnosti, se mi srdečně protivila.

Také mě znepokojovala ta druhá whisky na římse u krbu. Mohla znamenat jenom tolik, že vetřelec má ještě společníka. Umiňoval jsem si, že zůstanu tam, kde jsem, dokud se neobjeví ona druhá osoba. Avšak vítr a promáčené šaty mě přemohly. Věděl jsem, že už to tady déle nevydržím. Sebral jsem kufřík a šel k hlavním dveřím. Byly zamčeny. Vyňal jsem klíče, nehlučně otevřel a vstoupil do předsíně. Odložil jsem kufřík, stál a váhal, neboť jsem uvažoval o tom, zda mám vejít do obývacího pokoje a dát o sobě vědět, nebo jít přímo do koupelny. Vtom se ten muž objevil u dveří.

Zíral na mě, zřejmě velmi překvapen. "Co tu k čertu chcete?" Hlas měl chraptivý a skřípavý.

Prohlížel jsem si ho. "Dobrý večer. Doufám, že vám nepřekážím, ale jsem náhodou majitelem domu."

Očekával jsem, že splaskne jako pichlý balón, ale muž se naopak stal ještě účtinnějším. Jeho poťouchlá očka na mne mrkala a na spáncích mu naběhly dvě žíly.

"Chcete snad tvrdit, že tohle je vaše chata?" zeptal se.

Prisvědčil jsem. "Nedejte se rušit. Jen se napijte - whisky najdete v kuchyni. Zajdu zatím do koupelny a vykoupu se - hned budu zpátky."

Nechal jsem ho tam, tupě za mnou civěl. Vešel jsem do ložnice a zavřel jsem. Tam jsem se doopravdy rozzlobil.

Po pokoji ležely porůznu kusy dámského oděvu - jako kameny v potoce - černé hedvábné šaty, prádlo, punčochy a konečně u dveří do koupelny zabláčené střevíce z černé švédské kůže.

Na posteli ležel otevřený kufr z vepřovice a z něho se sypaly další dámské svršky. Na židli před elektrickými kamínky byl pohozen modrý elegantní župan s krátkými rukávy.

Stál jsem a civěl na ten nepořádek, rozzlobený tak, že se to ani nedalo povědět. Ale dřív než jsem mohl cokoli udělat - právě jsem se chystal vejít do koupelny a říci své mínění - otevřely se dveře a vešel ten muž.

Otočil jsem se a ukázal na věci, roztroušené po podlaze, a nepořádek po posteli. "Co tohle znamená? Copak jste si myslel, že jste v hotelu?"

Rozpačitě si upravoval kravatu. "Nezlobte se. Přišli jsme sem, dům byl prázdný a -"

"Dobrá, dobrá," vyštěkl jsem a potlačil rozhořčení. Skutečně nemělo smysl dělat kravál. "Doma se jistě tak nechováte," pokračoval jsem. "Ale nechme to být. Jsem promoklý a našťvaný. Je to hrozná noc. Promiňte mi, půjdu do druhé koupelny." Prošel jsem kolem něho a chodbou pokračoval do pokoje pro hosty.

"Připravím vám pití," volal za mnou.

Ještě to tak. Aby mi cizí člověk nabízel mou vlastní skotskou to už opravdu překračuje všechny meze. Práskl jsem dveřmi ložnice a shodil se sebe mokré šaty.

Po horké koupeli jsem se cítil lépe. Oholil jsem se a stal se natolik člověkem, že jsem byl dokonce i zvědav, jak vypadá ta žena. Když jsem si však vzpomněl na jejího partnera, zatmělo se mi před očima. Jestli je jako on, potom mě čeká nepopsatelný večer.

Oblékl jsem si sako ze šedé vlněné látky, učešal se a podíval na sebe do zrcadla. Nevypadal jsem na svých čtyřicet. Většina lidí si myslela, že je mi něco přes třicet. To mi samozřejmě lichotilo. Díval jsem se na svou hranatou čelist, na

vystoupilé lící kosti a rýhu na bradě. S tím, co jsem viděl, jsem byl spokojen. Byl jsem vysoký, spíše štíhlý a oblek mi padl znamenitě. Mohl jsem být stále považován za význačného dramatika a romanopisce, ačkoliv takovou nálepku mi měly teprve nějaké noviny udělit.

Když jsem přišel ke dveřím do obývacího pokoje, zastavil jsem se. Přes zavřené dveře bylo slyšet mužův hlas, ale nerozuměl jsem, co říká. Nahrbil jsem ramena a nasadil nenucený, znuděný výraz, jaký jsem si vyhradil pro tiskové konference, stiskl jsem kliku a vešel dovnitř.

3. KAPITOLA

Uviděl jsem ženu, subtilní a černovlasou, jak sedí na patách před ohněm. Na sobě měla župan s krátkými rukávy, který byl předtím přehozen přes židli v mé ložnici. Ačkoliv určitě věděla, že jsem vstoupil do pokoje, neohlédla se. Všiml jsem si, jak vztahovala ruce k ohni, že má snubní prsten. Také jsem si všiml, že je o poznání širší v ramenou než v kyčlích, což se mi u žen líbí.

Nevadilo mi, že můj příchod vůbec nezaznamenala. Nevadil mi snubní prsten. Ale vadil mi ten župan.

Žádná žena nevypadá v županu nejlépe. I když nevěděla, kdo jsem, mohla se alespoň obléci. Nenapadlo mi, že jí ani trochu nezáleží na tom, jak vypadá. Posuzoval jsem ji podle jiných žen, které jsem znal. Ty by byly raději, kdybych je viděl spíš nahé než v županu.

Těšil jsem se takové pověsti, tak dobře jsem vypadal a měl jsem tolik peněz, že mě ženy nevyhnutelně kazily. Zprvu mi jejich pozornost lichotila, ačkoliv jsem věděl, že většina z nich se ke mně chová tak, jak se chová ke každému žádoucímu starému mládenci v Hollywoodu. Chtěly mě pro moje peníze, pro moje jméno, pro moje společenské večírky, zkrátka pro všechno kromě mne samotného.

Většina žen, pokud měly ten pravý půvab, mě zajímala. Hezké, dobře oblečené ženy byly podstatnou součástí mé osobnosti. Podněcovaly mě, byly pro mne vzpruhou, zvyšovaly moje sebevědomí. Měl jsem je rád kolem sebe jako mívají lidé rádi dobré obrazy na stěnách. Ale později mě začínaly nudit. Shledával jsem, že se můj vztah k nim vyvinul v sérii strategických tahů, které obě strany ovládaly, ony - aby dostaly co nejvíc zábavy, darů a pozornosti, a já - abych měl několik hodin chladného vytržení.

Výjimkou byla Carol. Setkali jsme se v New Yorku, když jsem čekal, až uvedou "Vstupenku na náhradní představení". V té době byla osobní sekretářkou Roberta Rowana. Oblíbila si mě a já ji také, což bylo dost zvláštní. Přemluvila mě, abych odešel do Hollywoodu, kde pracovala jako scénáristka pro "International Pictures".

Pochybují, že jsem schopen navázat delší milostný vztah. Do jisté míry, alespoň myslím, byste mě měli litovat, protože ze svazku s jednou ženou možná plynou mnohé výhody. Mně to však připadá jako vyčpělá rutina. A když je tomu tak, proč se tolik lidí bere? Mám prostě pocit, že jsem byl o něco ošizen, protože se na tyhle věci nedokážu dívat jako obyčejný člověk. Jako každý druhý.

Než jsem přišel do Hollywoodu, existovalo období, kdy jsem vážně uvažoval o tom, že si Carol vezmu. V její společnosti jsem se cítil dobře a zdála se mi inteligentnější než kterákoliv jiná žena, kterou jsem znal.

Ale Carol měla mnoho práce v ateliérech a během dne jsme se zřídka setkávali. Měl jsem spoustu žen a můj čas byl naplněn nejen ve dne, ale většinou i v noci. Carol si mě kvůli nim dobírala, ale nezdálo se, že by jí to vadilo. Jednou v noci jsem měl špičku a řekl jsem jí, že ji miluji. Podlehl mi. Snad byla také trošku opilá, ale myslím, že ne. Asi dva týdny jsem pocíťoval provinění, když jsem byl s jinou, ale potom jsem se s tím už přestal trápit. Zvykl jsem si na představu, že mě Carol miluje, stejně jako jsem si zvykl na většinu věcí, které trvaly dost dlouho.

Zatímco jsem se díval na ženu, muž, který si předtím u stolu naléval, přišel za mnou a dal mi skotskou se sodou. Vypadal opile. Teď, když jsme se ocitli v plném světle, všiml jsem si, že není oholen.

"Jmenuji se Barrow," řekl a vydechoval mi do tváře výpary whisky. "Harvey Barrow. Je mi trapné, že jsem sem tak vrazil, ale nedalo se nic jiného dělat." Stál blízko u mne. Jeho podsaditá postava mě dělila od ženy u ohně.

Nezajímalo mě. Vůbec bych si nevšiml, kdyby mi klesl mrtev k nohám. Ustoupil jsem o několik kroků, abych na ženu dobře viděl. Zůstávala u ohně, jako bych tu ani nebyl. Zvláštní - její záměrná lhostejnost mě příjemně vzrušovala.

Barrow mi poklepal na rameno. Odrhl jsem od ní zrak a soustředil se na něj. Stále se omlouval za to, že se do mé chaty vloupal. Odbyl jsem ho krátce, že je to v pořádku a že bych na jeho místě udělal totéž. Pak jsem se jen jakoby mimochodem představil, ale tak tiše, aby mě žena neslyšela. Jestliže na mě chce udělat dojem, pak já budu před ní do poslední chvíle tajit, kdo jsem. Budu se kochat jejím úžasem, až zjistí, koho vlastně ignorovala.

Musel jsem opakovat svoje jméno dvakrát, než mu porozuměl, a i pak pro něho nic neznamenalo. Vlastně jsem mu trochu napomohl, když jsem dodal "spisovatel", ale viděl jsem, že o mně nikdy neslyšel. Patřil k těm hloupým tupcům, kteří nikdy neslyšeli o nikom. Od toho okamžiku byl pro mě odbytý.

"Těší mě, že vás poznávám," řekl slavnostně a potřásl mi rukou. "Je moc prima, že se nezlobíte. Taky jste mě mohl vykopnout."

Nic víc by mě nepotěšilo, ale zalhal jsem: "To je v pořádku," a díval jsem se přes něj na ženu. "Řekněte mi, je vaše žena hluchoněmá nebo jenom ostýchavá?"

Sledoval můj pohled a jeho hrubý červený obličej se sevřel.

"Jsem tak trochu v průšvih, bráško," zamumlal mi do ucha. "Není to moje žena a řádí jako pominutá. Promokla a dámička jako tahle si nelibuje v mokru."

"Chápu." Náhle jsem pocítil hnus. "Dobrá, nevadí. Chci se s ní seznámit." Přesl jsem k ohni a postavil se těsně vedle ní.

Obrátila se ke mně, podívala se mi na nohy a pak mi neočekávaně pohlédla do tváře.

Usmál jsem se. "Ahoj," řekl jsem.

"Ahoj," odpověděla a dívala se dál do ohně.

Jenom na kratičkou chvíli jsem zahlédl její srdcovitý obličej s pevnými ústy, vzpurnou bradou a podivně

znepokojivýma očima. Ale to stačilo. Měl jsem náhle dusivý pocit, jaký vás přepadne na vrcholu vysoké hory, a věděl jsem, co to znamená.

Nebylo to tím, že by byla hezká. Vlastně byla ošklivá, ale bylo v ní něco magnetického, co mě vzrušilo. Snad "magnetický" není, to správné slovo. Instinktivně jsem věděl, že za svou maskou je primitivně zlá a že v celém jejím vzezření je něco skoro zvířecího. Stačil pohled a jako byste dostali elektrický šok.

Rozhodl jsem se, že tenhle večer nebude tak špatný. Vlastně to vypadalo, že bude ohromně zajímavý.

"Nenapijete se?" zeptal jsem se a doufal, že se na mne podívá. Ale nepodívala se. Klesla na koberec a nohy skrčila pod sebe.

"Už mám." Ukázala na sklenici, která stála blízko ní na krbu.

Barrow přešel k nám. "To je Eva... Eva..." a dál už plaval. Obličej mu zrudl.

"Marlowová," řekla žena. Pěst měla pevně sevřenou v klíně.

"Jo," řekl Barrow rychle. "Mám všivou paměť na jména." Podíval se na mne a já jsem pochopil, že moje jméno už zapomněl. Nechtěl jsem mu pomáhat. Jestliže si muž nezapamatuje jméno své milenky, ať jde k čertu.

"Tak vy jste promokla," řekl jsem ženě a zasmál jsem se.

Vzhlédla. Nevěřím na první dojem, ale věděl jsem, že tahleta je vzpurná. Věděl jsem, že má obrovský temperament, rychlý, násilný a neovladatelný. I když byla křehká, všechno na ní působilo dojmem síly - její oči, způsob, jak se držela, výraz ve tváři. Nad kořenem nosu měla dvě hluboké rýhy. Ty do jisté míry určovaly charakter jejího obličeje a mohly pocházet jenom od trápení a velkého utrpení. Zachvátila mě prudká zvědavost, chtěl jsem se o ni dozvědět víc.

"Promokla jsem," řekla a zasmála se také.

Její smích mě překvapil. Byl nečekaně příjemný a nakažlivý. Vzhlédla a její výraz se smíchem změnil, zmizely tvrdé rysy a vypadala mladší. Bylo těžké uhádnout její věk. Někde kolem třicátky a víc, snad osmatřicet, snad třiatřicet, když se smála, mohlo jí být i pětadvacet.

Barrow vypadal trochu naštvaně. Díval se na nás podezíravě. Měl k tomu důvod. Napětí mezi jeho společníci a mnou bylo téměř hmatatelné.

"Také jsem promokl," řekl jsem a posadil se do křesla těsně vedle ní. "Kdybych věděl, že to bude tak zlé, strávil bych noc v San Bernardinu. Teď jsem moc rád, že jsem to neudělal." Oba se na mne rychle podívali. "Přijeli jste zdaleka?"

Rozhostilo se ticho. Eva se dívala do ohně. Barrow převaloval sklenici mezi tlustými prsty. Skoro jste mohli slyšet, jak přemýšlí.

"Z Los Angeles," řekl nakonec.

"V Los Angeles se pohybují dost často," řekl jsem a mluvil jsem k Evě. "Jak je možné, že jsem vás tam nikdy neviděl?"

Podívala se na mne tvrdým prázdným pohledem a pak jej rychle stočila jinam. "Nevím," řekla.

Barrow snad tušil, co chce udělat, neboť náhle dopil whisky a zaklepal Evě na rameno.

"Raději si půjdem lehnout," řekl pánovitě.

Myslel jsem si, že ho pošle do háje, jestli je opravdu taková, jak si ji představuji, ale neposlala. "Dobrá," řekla lhostejně a překulila se na kolena.

"Neodcházejte ještě," řekl jsem. "Nemáte hlad? Mám v ledničce spoustu jídla. Co tomu říkáte?"

Barrow pozoroval Evu zavile a majetnický. "Navečeřeli jsme se po cestě v Glendofe. Raději už půjde... je unavená."

Podíval jsem se na něho a zasmál se, ale on nechtěl hrát se mnou. Cívil do své prázdné sklenice a na spáncích mu bušily žíly.

Eva vstala. Byla ještě menší a subtilnější, než jsem zprvu předpokládal. Sotva mi sahala k ramenům.

"Kde spím?" zeptala se. Dívala se mi přes rameno.

"Prosím, ponechte si pokoj, ve kterém teď jste. Já si lehnu do pokoje pro hosty. Ale pokud se vám ještě nechce spát, byl bych rád, kdybyste zůstala."

"Chci už jít." Byla na půl cesty ke dveřím.

Když odešla, řekl jsem. "Podívám se, aby jí nic nechybělo," a šel jsem za ní dřív, než se mohl Barrow pohnout.

Stála u elektrických kamínek a ruce měla za hlavou. Protahovala se, zívala, a když mě uviděla ve dveřích, našpulila rty a v očích se jí objevil vypočítavý výraz.

"Máte všechno, co potřebujete?" zeptal jsem se a usmál se na ní. "Určitě byste neměla na nic chut?"

Zasmála se. Podezíral jsem ji, že se mi posmívá a že ví, proč se o její pohodlí tak starám. Doufal jsem, že ví, protože to by ušetřilo čas a předběžné pokusy o navázání bližšího kontaktu by byly zbytečné.

"Nepotřebuju nic... děkuju vám."

"No tak jestli si myslíte, ale chtěl bych, abyste se tu cítila jako doma. Jste první žena v mé chatě, takže je to pro mne milá příležitost." Věděl jsem, sotva jsem to řekl, že jsem se dopustil omylu.

Úsměv z očí jí okamžitě zmizel a místo něho se v nich objevil chladný pátravý pohled. "Och?" řekla a obrátila se k posteli. Vzala růžovou hedvábnou noční košili a nedbale ji pohodila na židli.

Věděla, že lžu, a podle toho, jak se změnil její výraz, jsem usoudil, že mě vůbec považuje za lháře. To mě otrávil. "Nevěříte tomu?" zeptal jsem se a postoupil dál do pokoje.

Zmuchlala rozmanité části oděvu rozházené po posteli do kufru a postavila ho na podlahu. "Čemu nemám věřit?" zeptala se a šla k toaletnímu stolku.

"Že tady nemívám ženy."

"Po tom, koho tu míváte, mi nic není."

Samozřejmě měla pravdu, ale mě její lhostejnost popudila.

"Když to tak řeknete," řekl jsem a cítil jsem se naštvaný, "tak asi opravdu není."

Roztržitě si uhladila vlasy a zamračeně se podívala na sebe do zrcadla. Měl jsem pocit, že na moji přítomnost úplně zapomněla.

"Raději mi dejte svoje mokré šaty," řekl jsem. "Dám je do kuchyně sušit."

"Já už se o ně postarám." Náhle se odtrhla od zrcadla a přitáhla si župan k tělu. Dvě rýhy nad nosem se spojily ve vrásku. Přes svou ošklivost, kterou stupňoval strnulý výraz obličeje, mě dráždila.

Podívala se na dveře a pak na mne. Udělala to dvakrát, než mi došlo, že mě potichu vyzývá, abych šel. Byla to pro mne nová zkušenost a mně se ani trochu nelíbila.

"Chci jít spát... jestli vám to nevadí," řekla a odvrátila se ode mne.

Žádná vděčnost, žádná otázka, žádné díky, že zabrala můj pokoj. Jenom chladný, uvážlivý vyhazov.

Když jsem vešel do obývacího pokoje, připravoval si Barrow pití. Cestou ke křeslu nejistě vrávorál. Posadil se a civěl na mne. "Asi jste mě špatně odhadl," řekl a uhodil pěstí do křesla. "Nechte toho. Rozumíte?"

Zíral jsem na něho. "To mluvíte ke mně?" řekl jsem, uražen, že si dovoluje takhle se ke mně chovat.

Jeho rudý obličej trochu povolil. "Necháte ji na pokoji," zabručel. "Na dnešní noc je moje. Vím, za čím jdete, ale já vám něco řeknu." Naklonil se dopředu a zamířil na mne tlustý, krátký prst. Ochablá ústa se mu pohybovala. "Koupil jsem si ji. Stála mě sto lupenů. Slyšíte? Koupil jsem ji! Tak ruce pryč!"

Nevěřil jsem mu. "Takhle přece nemůžete kupovat ženu. Zvlášť takový sešlý blbec jako jste vy."

Vylil whisky na koberec. "Co tohle bylo?" Podíval se na mne vodnatýma, sprostýma očima.

"Řekl jsem, že jste takhle nemohl koupit ženu, protože jste sešlý blbec."

"Toho budete litovat," řekl. Dvě žily na spánku mu začaly pulzovat rychleji. "Hned jak jsem vás viděl, tak jsem věděl, že budete dělat maléry. Chcete mi ji vzít, co?"

Zašklebil jsem se na něho. "Proč ne? Vy přece proti tomu nemůžete nic dělat."

"Ale já jsem si ji koupil, sakra," vykřikl a uhodit do opěradla křesla. "Nevíte, co to znamená? Na dnešní noc je moje. Nemůžete jednat jako džentlmen?"

Stále jsem mu nevěřil. "Pozvěme ji sem," řekl jsem a zasmál se na něho. "Koneckonců sto dolarů není tak moc peněz. Mohl bych nabídnout víc."

Ztěžka se vymotal z křesla. Byl opilý, ale jeho ramena prozrazovala, že kdybych byl nepřipraven, mohl by mi dost ublížit. Couval jsem.

"Nerozčilujte se," řekl jsem. Blížil se ke mně a já ustupoval. "Můžeme to vyřídit a nemusíme se prát. Pozvěme ji sem..."

"Má ode mne sto lupenů," řekl hlubokým rozčileným hlasem.

"Čekal jsem na to osm týdnů. Když jsem ji žádal, aby šla se mnou, řekla dobrá. Ale když jsem k ní přišel, její zatracená služka mi řekla, že není doma. Čtyřikrát to se mnou takhle sehrála a pokaždé jsem věděl, že je nahoře, že se mi chechtá a kouká na mě z okna. Ale já jsem ji chtěl. Snadno jsem jí naletěl. Pokaždé, když jsem tam přišel, zvýšil jsem cenu. Přišla, až když jsem jí nabídl sto lupenů. Všechno bylo v pořádku, dokud jste se neobjevil. Ani vy, ani jiný darebák mě už teďka nezarazí."

Bylo mi z něho nanic. Stále jsem mu věřil jenom zpola, ale byl jsem si jist tím, že ho už v chatě nechci. Musí jít.

Vyňal jsem náprsní tašku a hodil mu k nohám stodolarovku. Po chvilce rozmyšlení jsem mu přidal ještě deset. "Vypadněte," řekl jsem. "Tady máte peníze i s úrokem."

Podíval se na peníze a zblednul. Vydal slabý dusivý zvuk, jako by se pokoušel z hrdla odstranit hlen. Pak zvedl obličej a já jsem pochopil, že se budeme prát. Nechtělo se mi, ale měl mít, co chtěl.

Přišoural se ke mně, dlouhé paže natažené. Nevyhýbal jsem se mu, když jsem byl na dosah, uchopil mě. Vrazil jsem mu pěstí do obličeje. Velký pečetní prsten, který jsem nosil na malíčku, mu vyryl na tváři rýhu. S tlumeným zachrochtáním se předklonil a já jsem mu zasadil další ránu. Těžce dopadl na ruce a kolena. Přistoupil jsem k němu, rozvázně jsem zamířil a kopl ho do brady. Hlava mu padla dozadu. Zhroutil se na koberec. Byl vyřízený a ani se mě nedotkl.

Eva stála ve dveřích a pozorovala nás. Oči měla rozšířené překvapením.

Usmál jsem se na ni. "Nic mu není," řekl jsem. "Vraťte se do postele. Za okamžik zmizí."

"Neměl jste ho kopat," řekla chladně.

"Ne." Líbilo se mi, jak se jí zlostí zablýsklo v očích. "Neměl jsem to dělat. Asi jsem zešílel. Raději jděte pryč."

Potom odešla. Slyšel jsem, jak zavírá dveře ložnice.

Otřesený Barrow se posadil a hladil si obličej. Prsty mu prosakovala krev a třísnila mu rukáv. Chvilí se na ni hloupě díval a pak se dotkl krku.

Seděl jsem na stole a pozoroval ho. "Projdete se dvě míle k Velkému medvědímu jezeru. Cestu nemůžete minout. Jenom pořád jděte dolů z kopce. Před jezerem narazíte na hotel. Tam vás ubytují. A teď mažte."

Udělal něco, co jsem od něho nečekal. Položil si ruce na tvář a rozplakal se. To mi dokazovalo, že je zbabělec skrz naskrz.

"Vstaňte a plavte," řekl jsem mu zhnuseně. "Je mi z vás nanic."

Vstal a potácel se ke dveřím. Ruku měl na očích a popotahoval jako děcko, když je něco bolí.

Sebral jsem sto deset dolarů a nacpal mu je do náprsní kapsy.

Dokonce mi poděkoval. Tak byl zbabělý.

Dovedl jsem ho k hlavním dveřím, dal jsem mu kufřík, který stál v předsíni, a vystrčil jsem ho do deště.

"Takové lidi, jako jste vy, nemám rád," řekl jsem, "tak se mi kliděte z cesty."

Díval jsem se, jak sestupuje z verandy. Zmizel v dešti, ve větru a ve tmě.

Zavřel jsem a zamkl. Stál jsem v předsíni. Svíralo mě na prsou, hlava mě bolela a zoufale jsem toužil po alkoholu. Než

se napiju, musím vědět jednu věc. Šel jsem ke své ložnici a prudce jsem otevřel.

Eva stála u toaletního stolku s pažemi těsně sepjatými na prsou. Oči měla ostražitě.

"Odešel," řekl jsem a zůstal jsem ve dveřích. "Dal jsem mu sto dolarů, které jste od něho dostala. Poděkoval mi za ně."

Její výraz se nezměnil, ani nic neřekla. Vypadala jako tiché nebezpečné zvíře, zahnané do kouta.

Pozoroval jsem ji. "Není vám ho líto?"

Ústa se jí pohrdavě sevřela. "Proč bych měla nějakého muže litovat?"

Když tohle řekla, věděl jsem, co je zač. Nemělo cenu, abych si ještě dál lhal do kapsy. Ve skutečnosti jsem si ani předtím nemyslel, že by Barrow lhal. Povídání o služce a o tom, jak smlouval, znělo příliš věrohodně, než aby to mohla být lež. Doufal jsem, že to lež je, ale teď jsem věděl, že není.

Takže to byla ženská pro každého. Od pouhého pohledu by to člověk nepoznal. Nevšímal si mě. Ženská, na kterou se společnost dívala jako na vyvrhele - měla tu drzost mě ignorovat. Náhle jsem měl chuť jí ublížit, jako ještě nikomu předtím.

"Řekl mi, že si vás koupil," řekl jsem. Vešel jsem do pokoje a zavřel za sebou. "Dovedete člověka oklamat, vidíte? Skutečně jsem si myslel, že nejste na prodej. Sto dolarů? Ták já jsem vás převzal, jenom si nemyslete, že něco připlatím. Nepřiplatím, protože si nedovedu představit, že byste mohla mít pro mne větší cenu než sto dolarů."

Nepohnula se, ani její strnulý výraz se nezměnil. Jenom oči jí o poznání ztmavly a chřípí zbělelo. Naklonila se nad toaletní stůl a pohrávala si s "těžkým mosazným popelníkem, který náhodou měla po ruce.

Přešel jsem k ní. "Nemá smysl, abyste na mě takhle koukala. Já se vás nebojím. Dejme se do toho, ukažte, co umíte."

Jak jsem na ni sáhl, zvedla popelník a hodila mi ho na hlavu.

4. KAPITOLA

Je pravda, že většina lidí vede dva životy - normální a utajovaný. Společnost je samozřejmě schopna posuzovat charakter člověka podle jeho normálního života. Dopustí-li se však omylu a jeho skrytý život se stane majetkem veřejnosti, pak je posuzován podle jiných měřítek, a je ze společnosti, která ho předtím uznávala, vyobcován. Je to však stále tentýž člověk, jen s tím rozdílem, že ztratil masku.

V důsledku mé naprosté upřímnosti jste mohli nyní dojít k závěru, že jsem mimořádně nepříjemná osoba. Snad si dokonce myslíte, že jsem neetický, nečestný, marnivý a bezcenný. Tyto závěry však nevyplynuly z vašeho pochopení a proniknutí do podstaty věci, ale jsou pouze výsledkem mé vlastní upřímnosti.

Kdybyste se se mnou společensky stýkali, kdybyste se stali mými přáteli, shledali byste, že jsem stejně sympatický jako kdokoli jiný z vašich přátel, protože bych dbal na to, abych se ve vaší společnosti ukazoval v tom nejlepším světle.

Nemluvil bych o tom, kdybych si nebyl jist, že se divíte, proč mě Carol milovala. Dokonce i teď na ni vzpomínám s hlubokým pohnutím. Byla to velmi upřímná žena s čistým charakterem. Nechtěl bych, abyste ji posuzovali podle toho, že mě milovala.

Carol znala pouze tu část mé povahy, kterou jsem se jí rozhodl zpřístupnit. Ke konci naší známosti došlo však k okolnostem natolik obtížným, že jsem je nestačil zvládnout, a Carol konečně moje vady objevila. Do té doby jsem jí ale sypal písek do očí stejně dovedně, jako to děláte i vy, když chcete ošálit ty, kdož vás milují.

Protože mě Carol vždycky chápala a se sympatiemi mi vycházela vstříc, jel jsem za ní do Hollywoodu dva dny poté, kdy jsem se na své chatě poprvé setkal s Evou.

V servisu v San Bernardinu mi mezitím opravili auto. Řekli mi, že se také postarali o packarda. Když jsem sjížděl po silnici z kopce od Velkého medvědího jezera, narazil jsem na skupinku lidí, kteří odstraňovali z cesty zátarasy. Odklidili už skoro všechno, ale stejně jsem měl potíže. Vedoucí party mě znal a dal položit prkna na měkká místa. Několik mužů pak vůz prakticky přeneslo.

Do Carolina bytu na Sunset Strip jsem dorazil kolem sedmé. Její služka Frances mi řekla, že se Carol právě vrátila z ateliérů a že se převléká.

"Ale pojdte dál, pane Thurstone," řekla a usmála se. "Paní tu bude za několik minut."

Následoval jsem její plnou postavu do Carolina obývacího pokoje. Byl to hezký pokoj, moderní a tichý, a tlumená světla v něm uklidňovala. Procházel jsem se jím, zatímco mi Frances připravovala pití. Vždycky mě obkakovala a Carol jednou se smíchem řekla, že Frances mě považuje za nejvýznamnějšího návštěvníka.

Posadil jsem se a s obdivem se rozhlížel. Pokoj byl zařízen prostě. Křeslo a široká pohovka byly potaženy světlou šedou kůží a závěsy měly vínovou barvu.

"Kdykoliv přijdu do tohoto pokoje," řekl jsem a vzal si whisky, kterou mi Frances nabídla, "vždy se mi líbí víc a víc. Musím požádat slečnu Raeovou, aby navrhla do mého bytu něco podobného."

Za řeči vstoupila Carol. Měla na sobě nadýchané negligé, v pase stažené širokou rudou šerpou. Vlasy jí volně splývaly až na ramena.

Napadlo mě, že vypadá velice hezky. Carol nebyla žádná krasavice - alespoň ne hollywoodského typu. Jak vešla, připomněla mi Hepburnovou. Měla stejně dokonalou postavu. Od bílé pleti se odrážely šarlatové rty, a pokožka jako by až příliš těsně obepínala obličej, z něhož zřetelně vystupovaly lícní kosti. Nejkrásnější na ní však byly velké inteligentní a živé oči.

"Nazdar, Clive," řekla vesele a rychle přešla pokoj. Držela cigaretu v osmáctipalcové špičce. Dlouhá špička byla její jediná póza. Bylo to chytré, protože upozorňovala na její krásné ruce a zápěstí. "Kdes byl v posledních třech dnech?" Pak se zarazila a tázavě se zadívala na mé pohmožděné čelo. "Cos dělal?"

Vzal jsem ji za ruce. "Krotil jsem zlou ženu," řekl jsem a usmál se na ni.

"To jsem si mohla myslet," řekla a podívala se mi na klouby, stále ještě odřené od rány, kterou jsem dal Barrowovi.

"Musela to být strašně zlá žena."

"To byla," řekl jsem a vedl ji k pohovce. "Nejdivočejší žena v Kalifornii. Vážil jsem celou dlouhou cestu ze 'Tří bodů', abych ti o ní pověděl."

Carol se usadila v rohu pohovky a složila nohy pod sebe.

"Asi si dám whisky," řekla k Frances. Veselost v očích jí trochu pohasla. "Mám pocit, že pan Thurston mě chce šokovat."

"Nesmysl," řekl jsem. "Jenom doufám, že tě trochu pobavím, nic víc. Kdo je šokovaný, to jsem já." Posadil jsem se vedle ní a vzal ji za ruku. "Mělas dnes hodně práce? Máš kruhy pod očima. Sluší ti, samozřejmě, ale znamenají slzy nebo dřinu anebo ses dala konečně na proutkářství?"

Carol si povzddechla. "Pracuji. Na proutkářství nemám čas a kromě toho bych v nich asi moc nevynikla. Nikdy nevyniknu v ničem, co mě nezajímá." Vzala od Frances whisky a vděčně se na ni usmála.

Frances odešla.

"A teď mi vyprávěj o té zlé ženě," pokračovala. "Zamiloval ses do ní?"

Ostře jsem se na ni podíval. "Proč si myslíš, že se musím zamilovat do každé ženy, se kterou se setkám? Jsem zamilovaný do tebe."

"To jsi." Pohládila mi ruku. "Musím si to zapamatovat. Jenomže po třech dnech, co jsme se neviděli, uvažuji, jestli jsi mě nenechal. Takže ty ses do ní nezamiloval?"

"Nebud' unavná, Carol," řekl jsem, neboť se mi její nálada nelíbila. "Zcela určitě jsem se do ní nezamiloval." Opřel jsem se o podušky a vyprávěl jsem jí o bouři, o Barrowovi a o Evě. Ale řadu podrobností jsem opomněl.

"Tak pokračuj," vyzvala mě, když jsem se odmlčel, abych si ohmatl bouli na čele. "Když tě poslala k zemi, co udělala? Polila tě vodou nebo zdrhla s tvou peněženkou?"

"Zdrhla, ale bez peněženky. Nevzala naprosto nic... nebyl to ten typ. Nedělej si o této ženě falešné představy, nebyla to obyčejná šlapka."

"Zřídka bývají obyčejné," zabručela Carol a usmála se na mne.

Nevšímal jsem si toho. "Když jsem byl v bezvědomí, asi se oblékla, sbalila kufřík a odešla do bouře. To byla odvaha... fičelo tam a padaly proudy deště."

Carol mě pozorně sledovala. "Koneckonců, Clive, i šlapka má svou hrdost. Zachoval ses k ní ohavně. Do jisté míry obdivuju, že tě praštila po té tvé domýšlivé hlavě. Co myslíš, kdo byl asi ten muž?"

"Barrow? Nemám tušení. Vypadal jako cest'ák. Prostě kretén, který platí ženě, aby s ním šla."

Neřekl jsem Carol, že jsem dal Barrowovi sto deset dolarů. Domníval jsem se, že by téhle strážce příhody neporozuměla. "Předpokládám, že ses ho chtěl zbavit proto, aby sis mohl s dámou od srdce popovídat?"

Podráždilo mě, že se tak rychle dobrala pravdy. "Opravdu, Carol," řekl jsem ostře, "takový typ žen se mi nelíbí. Nezdá se ti, že jsi trochu směšná?"

"Promiň," řekla a přešla k oknu. Po krátké přestávce pokračovala. "Přijde Peter Tennett. Půjdeš s námi na večeři?"

Už jsem litoval, že jsem jí o Evě vyprávěl. "Dnes ne," řekl jsem, "něco mám. Zastaví se pro tebe?"

Nebyl jsem zadaný, ale v podvědomí mi vrtala jedna myšlenka. Chtěl jsem mít večer pro sebe.

"Ano, ale znáš Petra... vždycky se opozdí."

Znal jsem Petra Tennetta velmi dobře. Byl jediný z jejích přátel, který ve mně vzbuzoval komplex méněcennosti. Ale měl jsem ho rád. Byl to výtečný chlapík. Velmi dobře jsme spolu vycházeli, ale na mne měl příliš mnoho opravdového talentu. Byl producentem, režisérem, scenáristou a technickým poradcem v jedné osobě. Všechno, co zatím podnikal, bylo úspěšné. Všechno, čeho se dotkl, se dařilo, a platil v ateliérech ve všech směrech za jedničku. Nerad jsem myslel na to, co všechno stihl za jediný rok.

"Opravdu nemůžeš jít?" ptala se Carol trochu nostalgicky. "Měl by ses s Petrem víc stýkat. Mohl by pro tebe hodně udělat."

V poslední době Carol nepřetržitě hovořila o lidech, kteří by mi mohli nějak pomoci. Rozčilovalo mě, že si myslí, že něco takového potřebuju.

"Pro mě hodně udělat?" opakoval jsem a nutil jsem se do smíchu. "Co by proboha mohl pro mě udělat? Ale Carol, mně se vede docela dobře... nepotřebuju žádnou pomoc."

"Znovu se omlouvám," řekla Carol a neobrátila se od okna. "Zdá se, že dnes večer říkám samé nesprávné věci, že?"

"To není tvoje vina," řekl jsem a šel k ní. "Pořád ještě mě bolí hlava a jsem celý nervózní."

Obrátila se. "Co budeš dělat, Clive?"

"Dělat? No, teď půjdu na večeři. Můj - můj nakladatel..."

"To nemyslím. Na čem pracuješ? Byl jsi dva měsíce v chatě. Co se vlastně děje?"

Právě o tom jsem s Carol nechtěl mluvit. "Och, píšu román," řekl jsem lhostejně. "Právě teď dávám dohromady osnovu. Příští týden na něm začnu vážně pracovat. Netvař se tak ztrápeně," pokusil jsem se na ni usmát, abych ji uklidnil.

Carol patřila k lidem, kterým se mimořádně špatně lže. "Jsem ráda, že píšeš román," řekla a v očích se jí objevily stíny, "ale byla bych raději, kdyby to byla hra. Román toho moc nevynese, vid', Clive?"

Nadzedl jsem obočí. "To nevím... filmová práva... práva na seriál... možná, že Collier jej vezme. Za seriálová práva zaplatili Ingramovi padesát tisíc."

"Ingram napsal náramně dobrou knihu."

"A já napíšu také náramně dobrou knihu," řekl jsem. Ale mně samotnému to znělo málo přesvědčivě. "Zanedlouho napíši další hru, ale teď mám nápad na knihu a byl bych nerad, kdyby vychladl."

Měl jsem nedobrou chuť, že se mě Carol zeptá, o čem ta kniha bude. Kdyby to udělala, byl bych v pěkné bryndě, ale v

tom okamžiku vešel Peter a já jsem byl zase jednou rád, že nás vyrušil.

Peter byl jedním z mála úspěšných Angličanů v Hollywoodu. Stále si dával šit šaty v Londýně a střih ze Sackville Street se přesně hodil na jeho postavu, širokou v ramenou a úzkou v kyčlích.

Jeho potměšilý, zamyšlený obličej se vyjasnil, když spatřil Carol. "Ještě nejsi oblečená?" zeptal se a vzal ji za ruku. "Vypadáš skvěle. Ale chce se ti vůbec ven? Nejsi moc unavená?"

"Samozřejmě nejsem," řekla Carol a usmála se.

Podíval se na mne. "Jak se ti daří, hochu?" Podal mi ruku. "Nevypadá Carol báječně?"

Řekl jsem, že vypadá, a všiml jsem si otazníku v jeho očích, když zpozoroval bouli na mém čele.

"Clive, nalej mu, já se zatím obléknu," řekla Carol. "Budu hned hotová." Podívala se na Petra. "Je to protiva... nechce jít s námi na večeři."

"Ale to musíš... je to slavnostní příležitost, vid', Carol?"

Carol bezradně zavrtěla hlavou. "Večeři se svým nakladatelem... Nevěřím tomu, ale raději budu taktně předstírat, že věřím. Podívej se na tu bouli... krotí zlou ženu." Zasmála se a obrátila se na mne. "Pověz mu to, Clive, mohl by si myslet, že si vymýšlím."

Na cestě ke dveřím mě Peter předešel. Otevřel je. "Nepospíchej," řekl. "Dnes večer mám dost času."

"Ale já mám hlad, nesmíme se moc opozdit," protestovala Carol a vyběhla z pokoje.

Peter přešel k malému baru, kde jsem si připravoval pití. "Takže ty jsi zápasil?" řekl. "Máš na čele ošklivou bouli."

"Toho si nevšímej," řekl jsem. "Co budeš pít?"

"Dal bych si trochu whisky." Naklonil se k baru a z těžkého zlatého pouzdra si vybral cigaretu. "Už ti řekla Carol tu novinku?"

Dal jsem mu whisky a vodu. "Ne... jakou novinku?"

Peter nadzvedl obočí. "Divná holka..." Zapálil si cigaretu.

Najednou jsem měl nepříjemný pocit. "Jakou novinku?" opakoval jsem a civěl na něho.

"Dostala scénář roku. Bylo to dohodnuto dnes ráno... Imgramův román."

Vylil jsem whisky na vyleštěný bar. Ta zpráva mne zdrtila. Samozřejmě jsem věděl, že bych Imgramovo téma nezvládl, bylo na mne příliš velké. Ale pokořilo mě, když jsem uslyšel, že ho má zpracovat holka jako Carol.

"No to je senzace," řekl jsem a snažil se vypadat, že mě zpráva potěšila. "Četl jsem to u Colliera. Je to vynikající příběh. Jsi producentem?"

Přikývl. "Ano, je tam celá řada témat. Právě takový příběh jsem hledal. Samozřejmě jsem chtěl, aby Carol scénář dělala, ale myslel jsem si, že Gold nebude souhlasit. A zrovna když jsem přemýšlel, jak ho nejlíp přesvědčit, zavolał mě a řekl mi, že to bude dělat ona."

Odstoupil jsem od baru a nesl si pití k pohovce. Byl jsem rád, že si mohu sednout. "Co to znamená?"

Peter pokrčil rameny. "No, smlouvu, samozřejmě... větší peníze... kredit pro scenáristku... a další možnosti, když to udělá dobře." Ochutnal whisky. "A ona to samozřejmě udělá dobře. Má veliký talent."

Začínal jsem mít pocit, že tady má talent každý - kromě mne. Přešel a klesl do křesla. Zřejmě pochopil, že zpráva mnou otřásla. "Na čem teď pracuješ?"

Ten zájem o mou práci už mě začínal unavovat. "Na románu," řekl jsem krátce. "Nic, co by tě mohlo zajímat."

"To je škoda. Rád bych něco od tebe natočil." Natáhl dlouhé nohy. "Chtěl jsem s tebou o tom promluvit už dřív. Myslel někdy na to, že bys mohl pracovat pro Golda? Mohl bych tě k němu uvést."

Podezíral jsem Carol, že už ho zpracovala.

"K čemu, Petře? Znáš mě. Nemůžu pracovat pro každého. Podle toho, co mi říká Carol, je práce ve vašich ateliérech učiněné peklo."

"Ale jsou v tom také velké peníze," řekl Peter a vzal si sklenici, kterou jsem mu podal. "Rozmysli si to a neodkládej to dlouho. Obecenstvo má krátkou paměť a Hollywood ještě kratší." Nepodíval se na mne, ale já jsem měl pocit, že to bylo něco víc, než jenom náhodný rozhovor. Bylo to skoro varování.

Zapálil jsem si cigaretu s uvažováním. Je jedna věc, kterou nikdy neřeknete spisovatelům nebo producentům v Hollywoodu. Neřeknete jim, že nemáte nápady. Na to přijdou velmi brzy sami.

Věděl jsem, že kdybych se vrátil do chaty, stalo by se mi totéž, co jsem prožíval minulé dva dny. Myslel bych na Evu. Nepřestal jsem na ní myslet od chvíle, co jsem zjistil, že ležím na podlaze opuštěné chaty, do které vniká záclonami slunce. Pokoušel jsem se ji vypudit z myslí, ale nešlo to. Byla tam v mé ložnici, seděla se mnou na verandě, civěla na mě z prázdného papíru v psacím stroji.

Nakonec to se mnou bylo tak zlé, že jsem o ní musel s někým mluvit. Proto jsem se rozjel do Hollywoodu, abych viděl Carol. Ale když jsem začal povídat, shledával jsem, že ji nemohu říct věci, které jsem měl ve skutečnosti na mysli. Nemohl jsem to povědět ani Petrovi. Nemohl jsem jim prozradit, jaké city k Evě chovám. Myslel by, že jsem se zbláznil.

Snad jsem se zbláznil. Měl jsem na výběr takových dvacet hezkých, přitažlivých žen. Měl jsem Carol, která mě milovala a která pro mne hodně znamenala. Ale to mi podle všeho nestačilo. Musel jsem se zbláznit do prostitutky.

Snad zbláznit nebylo to pravé slovo. Předchozí noci jsem seděl na verandě s lahví skotské u lokte a snažil se v tom vyznat. Eva urazila moji pýchu. Její chladná lhostejnost byla pro mne výzvou. Měl jsem pocit, že bydlí v kamenné pevnosti a že já musím tuto pevnost přepadnout a strhnout její zdi.

Když jsem došel k těmto závěrům, byl jsem již hodně opilý, ale rozhodl jsem se, že zvítězím. U všech žen, s nimiž jsem si pohrával v minulosti, to bylo příliš snadné. Eva je jiná. Bude to obtížné, a právě tato představa mě vzrušovala. Bude to zápas bez jakéhokoli omezení. Není to nevinná dívka, která by se dala bez námahy obtočit kolem prstu. Nevědomky mi poslala výzvu a já se jí chopím. Neměl jsem pochybnosti o tom, jaké budou konečné výsledky. Ani jsem nepomyslel na to, co se stane, jakmile ji vezmu útokem. Až přijde čas, vyřeší se to samo.

Když vešla Carol, vytrhl jsem se ze svých myšlenek. Převlékla se do ledově modrého večerního obleku, přes který si přehodila krátký hermelínový kabátek.

"Proč jsi mi to neřekla?" vyhrkl jsem a vyskočil. "Jsem hrozně rád a jsem na tebe pyšný, Carol."

Pátravě na mne pohlédla. "Je to vzrušující, že, Clive? Nechceš teď jít... měli bychom to oslavit."

Chtěl jsem, ale musel jsem udělat něco důležitého. Kdybychom byli sami, byl bych s ní šel, ale s Petrem to nebylo totéž.

"Pokud to půjde, připojím se k vám," řekl jsem. "Kde večeříte?"

"U hnědého klobouku' ve Vine Street," řekl Peter. "Jak dlouho ti to potrvá?"

"Přijde na to," řekl jsem. "Každopádně, jestli se tam neobjevím, sejďme se tady spolu po večeři... souhlasíte?"

Carol mi podala ruku. "Tak dobrá," řekla. "Pokusíš se to stihnout, vid'?"

Peter vstal. "No tak, jdeme. Svezes se s námi?"

"Slíbil jsem nakladateli, že se sejďme v osm," vysvětloval jsem. Bylo teprve půl osmé. "Pokud nemáte nic proti, zůstanu několik minut tady. Rád bych dopil whisky a také si někam zavolał."

"Jistě... pojd', Petře, nesmíme zasahovat do obchodního jednání." Carol mi zamávala. "Pak se uvidíme? Vráťíš se ještě dnes v noci do chaty?"

"Asi ano, jinak, jestli se opozdím, půjdu k sobě do bytu. Zítra chci začít pracovat."

Když odešli, nalil jsem si další whisky a sebral telefonní seznam. Byla tam spousta Marlowů. S pocitem vzrušení jsem náhle uviděl její jméno. Bydlela v domě na Laurel Canyon Drive. Neměl jsem tušení, kde to je.

Několik vteřin jsem váhal, pak jsem vzal telefon a vytočil její číslo. Naslouchal jsem tůtání, pak to cvaklo a krev se mi rozproudila.

Nějaká žena - nebyla to Eva - řekla. "Haló?"

"Slečna Marlowová?"

"Kdo volá?" Hlas zněl obezřele.

Zašklebil jsem se do telefonu. "Nebude znát moje jméno."

Následovalo ticho. Pak žena řekla. "Slečna Marlowová chce vědět, co si přejete."

"Řekněte slečně Marlowové, ať se přestane naparovat," řekl jsem. "Bylo mi řečeno, že ji mám zavolat."

Opět nastalo mlčení. Pak se ozvala Eva. "Haló," řekla.

"Můžu k vám přijít?" Mluvil jsem tiše, aby nepoznala můj hlas.

"Myslíte teď?"

"Za půl hodiny."

"Asi ano." Znělo to dost pochybovačně. "Znám vás?"

Napadlo mi, že je to hloupá konverzace. "Zanedlouho mě poznáte," řekl jsem a zasmál jsem se.

Také se zasmála. V telefonu zněl její smích dobře. "Tak raději přijďte," řekla a zavěsila.

Bylo to prostě a tak snadné.

5. KAPITOLA

Laurel Canyon Drive byla úzká ulička s roztroušenými staveními v maloměstském stylu. Částečně se kryly za živé ploty a křoviny.

Jel jsem ulicí pomalu, až jsem uviděl číslo Evina domu namalované na malé bílé brance. Zastavil jsem a vystoupil.

V dohledu nebyl nikdo a dům samotný působil diskrétně. Prošel jsem brankou a vysoký živý plot mě skryl před ulicí. Šel jsem po cestičce, jež příkrě stoupala k hlavním dveřím, které byly chráněny vestavěnou verandou. V oknech po obou stranách visely záclony z krémové bavlněné látky. Musel jsem vystoupit po několika dřevěných schůdkách, než jsem se octl na úrovni hlavních dveří.

Klepátko na dveřích bylo z železného kruhu, který procházel tělem nahé ženy. Bylo to hezké výtvarné dílko, a dřív než jsem zaklepal, několik vteřin jsem si je prohlížel. Čekal jsem a uvědomoval si, že mi srdce buší potlačovaným vzrušením.

Skoro okamžitě jsem uslyšel cvaknutí vypínače elektrického světla a pak se otevřely dveře. Ve vchodu stála vysoká hranatá žena, skoro tak velká jako já.

Z chodby mě zaplavilo světlo, zatímco ona zůstávala ve stínu. Cítil jsem, jak mě její oči pozorují. Jako by byla uspokojena tím, co vidí, ustoupila stranou.

"Dobrý večer, pane. Máte smlouvanou schůzku?"

Jak jsem kolem ní procházel do haly, zvědavě jsem se na ni podíval. Byla to rudolící žena, asi pětadvacetiletá, ostrých rysů. Měla špičatou bradu i nos a malá bystrá očka. Její úsměv měl onu správnou míru přátelské servilnosti. "Dobrý večer," řekl jsem. "Je slečna Marlowová doma?"

Cítil jsem se rozpačitý a podrážděný. Protivilo se mi, že mě tahle ženská tady vidí a že ví, proč jsem do tohoto nečistého domu přišel.

"Račte tudy, pane." Šla dolů po chodbě a otevřela.

Vyschlo mi v ústech. Vstupoval jsem do pokoje a cítil bušení ve spáncích.

Pokoj nebyl velký. Proti mně se blýskal toaletní stůl se zrcadlem, před ním na podlaze ležel tlustý bílý koberec. Nalevo od něho stál prádelník, na kterém bylo několik malých skleněných zvířátek. Vpravo na konci laciná bílá skříň. Zbývající prostor zabírala velká pohovka s růžovou pokrývkou.

Eva postávala u prázdného krbu. Vedle ní bylo malé křeslo a noční stůl s lampičkou na čtení a několik knih.

Měla na sobě stejný modrý župan s krátkými rukávy a pod pečlivým nalíčením strnulý obličej.

Podívali jsme se na sebe.

"Ahoj," řekl jsem a usmál jsem se na ni.

"Ahoj." Její výraz v obličeji se nezměnil, ani se nepohnula. Vyznělo to lhostejně.
Stál jsem, díval se na ni, malinko v rozpacích, zmatený tím, že nejeví vůbec žádné překvapení, a pohoršený županem.
Ale i přes nepřátelské ovzduší mi krev v žilách kolovala prudčeji.
"Tak se zase setkáváme," řekl jsem trochu nepřesvědčivě. "Nejste překvapena, že mě vidíte?"
Zavrtěla hlavou. "Ne... poznala jsem váš hlas."
"Sázím se, že jste mě nepoznala," řekl jsem. "Děláte si legraci."
Musel jsem vypadat zaraženě, protože se náhle zasmála. Napětí mezi námi se okamžitě uvolnilo.
"Vy jste mě čekala?" opakoval jsem. "Proč?"
Podívala se stranou. "Nemluvme o tom."
"Ale já o tom chci mluvit," naléhal jsem. Obešel jsem ji a sedl si do křesla. Vyndal jsem cigaretové pouzdro a nabídl jí.
Nadzvedla obočí, ale cigaretu si vzala. "Děkuji," řekla. Zaváhala a pak se posadila na postel.
Také jsem si vzal cigaretu a škrtl zapalovačem. Naklonila se, aby si připálila. "Řekněte mi, proč jste mě čekala?"
Zavrtěla hlavou. "Neřeknu." Vypouštěla kouř nosem a rozpačitě se rozhlížela. Octla se v obranné pozici a já instinktivně vytušil, že je nervózní a nejistá.
Několik vteřin jsem ji pozoroval. Jakmile ucítila, že se na ni dívám, obrátila se na mne zpřímá a řekla. "No a?"
"Je škoda, že se tak malujete. Nesluší vám to."
Okamžitě vstala a pohlédla do zrcadla nad krbem. "Proč?" zeptala se a prohlížela se. "Nevypadám dobře?"
"Samozřejmě, ale bez toho svinstva na obličeji byste vypadala líp. Nepotřebujete to."
Dívala se dál do zrcadla a zpola pro sebe řekla. "Bez naličení vypadám příšerně, jako strašidlo." Pak se obrátila a zamračila se.
"Řekl vám už někdo, že jste zajímavá žena?" zeptal jsem se dřív, než mohla promluvit. "Máte charakter a to je víc, než má většina žen."
Ústa se jí sevřela. Posadila se. Na okamžik jsem ji zastihl, že na sebe nedávala pozor, ale strnulý výraz se jí hned vrátil.
"Nepřišel jste sem proto, abyste mi řekl, že jsem zajímavá, že?"
Usmál jsem se na ni. "Proč ne? Jestliže vám to doposud nikdo neřekl, je načase, abyste se to dozvěděla. Rád dávám ženám, co jim patří."
Oklepla popel do krbu. Byl to nervózní, podrážděný pohyb. Pozoroval jsem, že neví, co si má o mě myslet. Pokud ji udržím v tomto rozpoložení, iniciativa bude na mé straně.
"Za tohle se mi neomluvíte?" zeptal jsem se a dotkl se boule na čele.
Řekla to, co jsem čekal, že řekne. "Proč bych se měla omlouvat? Zasloužil jste si to."
"Asi ano," řekl jsem a usmál se. "Příště budu muset být opatrnější. Mám rád hrdé a odvážné ženy. Lituji, že jsem se tak choval, ale chtěl jsem vědět, jaká bude vaše reakce." Opět jsem se zasmál. "Nečekal jsem však, že ji tolik pocítím."
Pochybovačně se na mne podívala, usmála se a pak řekla. "Někdy se neovládnu..., ale vy jste si to zasloužil."
"Vždycky s muži zacházíte takhle?"
Zaváhala. "Jak?"
"Že je praštíte po hlavě, když vám jdou na nervy?"
Tentokrát se zachichla. "Někdy."
"Ještě se na mne zlobíte?"
"Ne."
Pozoroval jsem ji. Vsedě se schoulila s hlavou vpředu a nahrbila štíhlá ramena. Když zjistila, že se na ni dívám, opět na mne zostra pohlédla.
"Nesed'te tady a nekoukejte na mě," řekla podrážděně. "Proč jste sem přišel?"
"Dívám se na vás," opáčil jsem. V křesle jsem se uvolnil. Cítil jsem se úplně volně. "Nesmím s vámi mluvit? Připadá vám to divné?"
Zamračila se. Viděl jsem, že je v rozpacích. Nevěděla, zda se mnou neztrácí zbytečně čas. Bylo zřejmé, že je netrpělivá a jen nesnadno se ovládá.
"Přišel jste sem jenom kvůli tomu, abyste si popovídal?" řekla, podívala se na mne a hned odvrátila zrak. "Není to ztráta času?"
"To si nemyslím. Zajímá mě a kromě toho rád hovořím s přitažlivými ženami."
Vzhledla ke stropu s přehnaným výrazem zoufalství. "Och, tohle říkají všichni."
To mě dost popudilo. "Jestli dovolíte, byl bych raději, kdybyste mě nezařazovala mezi ty anonymní ,všechny'," řekl jsem rozmrzele.
Zatvářila se překvapeně. "Máte o sobě velmi dobré mínění, vidíte?"
"Proč ne?" Teď bylo na mně, abych projevila netrpělivost. "Koneckonců, kdo by měl ve mne věřit, když bych si sám nevěřil?"
Potemněl jí obličej. "Nemám ráda nafoukané muže."
"Vy nemáte sama o sobě dobré mínění?"
Důrazně zavrtěla hlavou. "Proč bych měla mít?"
"Doufám, že nejste další žena s komplexem méněcennosti?"
"Vy jich znáte tolik?"
"Několik. Trpíte tím?"
Zírala do prázdného krbu a zatvářila se náhle rozladěně. "Asi ano." Pak se na mě podezíravě podívala. "Myslíte si, že je to legrační?"

"Proč bych si to měl myslet? Je to spíš smutné, protože k tomu není žádný důvod."

Tázavě nadzvedla obočí. "Proč ne?"

Věděl jsem, že si není jista sama sebou a že ji zajímá, co si o ní myslím.

"Měla byste být schopna odpovědět si na to sama, pokud budete upřímná. Můj první dojem z vás... ne, nemluvme o tom, asi vám to neřeknu."

"Jen řekněte. Chci to vědět. Jaký je váš první dojem ze mne?"

Pozoroval jsem ji, jako bych pečlivě zvažoval její vlastnosti. Cívěla na mě, mračila se, tvářila se zavile, ale vědět to chtěla. Za poslední dva dny jsem o ní tolik přemýšlel, že jsem už dávno překonal první dojmy. "Jestli to opravdu chcete vědět," začal jsem s předstíranou váhavostí, "jenomže nepředpokládám, že mi budete věřit."

"Jen to povězte," řekla netrpělivě. "Neváhejte."

"Dobrá. Řekl bych, že jste žena pozoruhodného charakteru, do jisté míry nezávislá, temperamentní, silné vůle, mimořádně přitažlivá pro muže a, což je divné, citlivá."

Pochybovačně si mě prohlížela. "Kolika ženám už jste tohle řekl?" zeptala se. Viděl jsem však, že ji to v skrytu potěšilo.

"Ne mnoha... vlastně žádné, když to vezmete v celku. Nesetkal jsem se se ženou takových vlastností - kromě vás. Samozřejmě vás ještě skutečně neznám. Můžu se dokonale mýlit... jsou to jenom první dojmy."

"Považujete mě za přitažlivou?" Teď se ptala smrtelně vážně.

"Sotva bych byl tady, kdyby to bylo jinak. Samozřejmě jste přitažlivá."

"Ale proč? Nejsem hezká." Vstala a podívala se znovu do zrcadla. "Myslím si, že vypadám hrozně."

"Och, ne, to ne. Máte charakter a osobnost. To je mnohem lepší než neslaná nemastná krása. Na vás je něco zvláštního. Snad "magnetického" je to pravé."

Založila ruce na svých malých plochých ňadrech. "Myslím, že jste strašný lhář," řekla a v očích jí hněvivě zajiskřilo. "Snad si nemyslíte, že vašemu plácání věřím? Co vlastně chcete? Nikdo sem nechodí a nemaže mi takhle med kolem pusy."

Usmál jsem se na ni. "Nerozčilujte se. Víte, je mi vás líto. Určitě trpíte velkým komplexem méněcennosti. Nevadí, snad mi jednou uvěříte." Naklonil jsem se dopředu a prohlížel si knihy na nočním stolku. Byl tam "Detektiv z první stránky", odrbaný výtisk "Mít a nemít" od Hemingwaye a "Noční život bohů" od Thorna Smitha. Napadlo mě, že je to podivný výběr.

"Čtete hodně?" Zeptal jsem se záměrně, abych změnil téma. "Když najdu dobrou knihu," odpověděla, celá popletená. "Četla jste „Anděly v černém“?" Zeptal jsem se na svou první knihu.

Nervózně se přesunula k toaletnímu stolku. "Ano... moc se mi nelíbila." Vzala labuťku a přepudrovala si bradu.

"Opravdu?" Byl jsem zklamán. "Mohla byste mi říct proč?"

Pokrčila rameny. "Prostě se mi nelíbila."

Odložila labuťku, podívala se na sebe do zrcadla a vrátila se ke krbu. Byla neklidná, netrpělivá a trochu znuděná.

"Ale musíte mít k tomu důvody. Nudila vás snad?"

"Nevzpomínám si. Čtu tak rychle, nikdy si nepamatuju to, co jsem přečetla."

"Chápu... každopádně se vám nelíbila." Popudilo mě, že se nemohla vzpomenout na mou knihu. Byl bych si s ní rád o knize pohovořil, i když se jí nelíbila. Začínal jsem si uvědomovat, že normální zábava je s ní nemožná. Dokud se nepoznáme - a já byl rozhodnut, že se poznáme - náměty konverzace byly značně omezené. Doposud jsme neměli nic společného.

Stála a pochybovačně se na mne dívala. Pak se opět posadila na postel. "No tak?" řekla náhle. "A co teď?"

"Povězte mi něco o sobě."

Pokrčila rameny a malinko se ušklíbila. "Není co."

"Samozřejmě je," řekl jsem a vzal ji za ruku.

"Jste vdaná nebo je tohle jenom šidítko?" Otáčel jsem tenkým zlatým snubním prstenem na jejím prstě.

"Jsem vdaná."

Byl jsem poněkud překvapen. "Je sympatický?"

Dívala se stranou. "Mmm-hmm."

"Velmi sympatický?"

Odtáhla ruku. "Ano... velmi sympatický."

"A kde je?"

Trhla hlavou. "Po tom vám nic není."

Zasmál jsem se. "Dobrá, nechovejte se jako snob. Musím říct, že když se rozčilujete, působíte velice dobře. Jak jste přišla k těm dvěma ryhám nad nosem?"

Okamžitě zpozorněla a podívala se na sebe do zrcadla. "Jsou ošklivé, vidíte?" řekla a pokoušela se konečky prstů vrásky zahladit.

Podíval jsem se na hodiny na římse u krbu. Byl jsem v pokoji přesně čtvrt hodiny.

"Pak byste se neměla tak mračit," řekl jsem a vstal. "Proč se neuvolníte?"

Zamířil jsem k ní. Z očí jí vymizel zmatený, poněkud ztrápený výraz a místo toho se do nich vplížil výraz důvěry a tajného pobavení. Rozvázala šňůru u županu a její štíhlé prsty přešly k hedvábnému poutku, které viselo na jediném knoflíku, který uzavíral župan.

"Teď už musím jít," řekl jsem a podíval se významně na hodiny.

Výraz důvěry byl pryč, ruce jí klesly k bokům. Byl jsem rád, že jsem se rozhodl nepřistoupit na její hru. Byl jsem si jist, že si udržím její pozornost i její zmatek, pokud se budu chovat odlišně od jiných mužů, kteří ji navštěvují.

"Rád bych si s vámi pohovořil o vás samotné, až budete mít čas," řekl jsem a usmál se na ní. "Snad se mi podaří vyléčit váš komplex méněcennosti." Když jsem míjel prádelník, vhodil jsem mezi skleněná zvířátka dvě desetidolarovky. Jedno z nich, kopie Disneyova Bambiho, se překotilo na stranu.

Viděl jsem, že se rychle podívala na peníze a pak odvrátila zrak. Mrzutý výraz zmizel.

"Myslíte, že vás někdy uvidím v něčem jiném než v županu?" zeptal jsem se u dveří.

"Uvidíte," řekla lhostejně. "Nosím také jiné věci."

"Jednou mi musíte poskytnout to potěšení. A nezapomeňte, příště, až přijdu, nebudete namalovaná. Nesluší vám to. Ted' sbohem." Otevřel jsem dveře.

Přistoupila ke mně. "Děkuji vám za - za dárek," řekla a usmála se. Bylo zvláštní, jak vypadala úplně jinak, když se usmívala.

"To je v pořádku. Mimochodem - jmenuji se Clive. Smím vám brzy zatelefonovat?"

"Clive? Ale já znám už dva Clivy."

Během uplynulé čtvrt hodiny jsem úplně zapomněl, že je ženou kohokoliv, a tato poznámka mě rozrušila. "Je mi líto. Koneckonců se tak jmenuji. Co navrhuje?"

Vycítila, že se mě to dotklo, a zakabonila se. "Chci vědět, kdo přichází," řekla.

"Samozřejmě," řekl jsem ironicky. "Co byste řekla Clarencovi nebo Lancelotovi anebo Archibaldovi?"

Zachechtala se a podívala se na mne pátravě. "Dobrá. Poznám váš hlas. Sbohem, Clive."

"Prima. Brzy zase přijdu."

"Marty..." zavolala.

Mohutná, hranatá žena vyšla ze sousedního pokoje. Stála, čekala s rukama sepjatýma, v očích jí pohrával úšklebek. "Zanedlouho přijdu na návštěvu," řekl jsem a šel jsem za ženou dolů po chodbě.

"Dobrou noc, pane," řekla u dveří zdvořile.

Pokynul jsem jí a šel po cestičce k bílé dřevěné brance. Když jsem došel k autu, zastavil jsem se a ohlédl se na dům. Nikde nebylo vidět světla. V šeru večera vypadal stejně jako kterýkoliv domek, jaké vroubily postranní uličky Hollywoodu.

Nastartoval jsem a odjel do baru ve Vine Street na dohled "Hnědého klobouku". Náhle jsem se cítil prázdný a potřeboval jsem se napít.

Černošský barman se na mne vesele zašklebil. Zuby mu v ostrém elektrickém světle zazářily jako klávesy piana.

"Dobrý večer, pane," řekl a roztáhl velké ruce. "Co to dnes bude?"

Objednal jsem čistou skotskou a odnesl si ji od baru ke stolu. Těch několik lidí, co tam bylo, jsem neznal. Potěšilo mě to, protože jsem chtěl přemýšlet. Pohodlně jsem se usadil v křesle, upil whisky a zapálil si cigaretu.

Po chvíli uvažování jsem usoudil, že to byla zajímavá čtvrt hodinka, i když drahá. Zahajovací tah ve hře patřil mně. Eva byla zmatená a zaujatá, tím jsem si byl docela jist. Rád bych věděl, co o mně řekla Marty, když jsem odešel. Je dost chytrá, aby uhádla, že jsem se pustil do nějaké hry, ale neposkytl jí klíč k tomu, oč vlastně jde.

Vzbudil jsem v ní zvědavost. Mluvil jsem o ní a ne o sobě, to byla pro ni jistě změna. Muži, se kterými se doposud stýkala, určitě mluvili nepřetržitě o sobě. Její pocit méněcennosti je zajímavý. Snad jej zavinil strach z budoucnosti. Prála si, aby ji někdo ujistil o tom, že má určitou hodnotu. Jestliže spoléhala na svoje řemeslo kvůli penězům, pak by to vysvětlovalo, proč tak úzkostlivě sledovala svůj vzhled. Není stará, samozřejmě, ale i kdyby jí bylo třiatřicet, a mně se zdála starší, pak u ní je ve hře i věk, kdy žena dostává strach.

Dopil jsem whisky a zapálil si další cigaretu. Tím jsem přerušil řetěz myšlenek a začal jsem, téměř proti své vůli, zpytovat svědomí.

Zřejmě se se mnou něco stalo. Ještě před několika dny bylo pro mne nemyslitelné, abych se stýkal s prostitutkou. Vždycky jsem opovrhoval muži, kteří chodí za takovými ženami. Všechno, co si dávaly prostitutky l'bit, mi bylo odporné. A přece jsem strávil čtvrt hodiny s jednou z nich a choval se k ní stejně jako k ostatním přítelkyním. Zanechal jsem auto před jejím domem, což se jistě rozhlásí po sousedství - kdokoliv si může zjistit, že auto patří mně... A to vše kvůli jednomu docela zbytečnému rozhovoru.

Mým neštěstím je, že se přimykám ke skvělým a talentovaným lidem. Ve srovnání s nimi jsem nula. Ale Eva nikdy nepoznala úspěch. Nemá žádný talent a je na okraji společnosti. Je to jediná žena, které opravdu mohu být oporou. Přes svou moc nad muži, přes svou silnou vůli a chladnou lhostejnost je na prodej. Pokud budu mít peníze, budu jejím pánem. Uvědomil jsem si, že je pro mne důležité, abych měl takovou družku, která stojí morálně a společensky níže než já, nemám-li ztratit veškerou sebedůvěru.

Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím bylo jasnější, že budu muset opustit svoji chatu, když chci Evu hodně navštěvovat. Vzdálenost by znesnadňovala naše schůzky. "Tři body" budou muset padnout.

Zadusil jsem cigaretu a šel k veřejnému telefonu. Volal jsem k sobě do bytu.

Na lince se ozval Russellův hlas. "Byt pana Thurstona."

"Dnes se zdržím venku," řekl jsem mu. "Chci, abyste udělal jednu věc. Někde tam najdete moji knihu 'Květiny pro madam'. Pošlete ji zvláštním poslem slečně Evě Marlowové. Nepřipojujte vizitku a nic, co by naznačovalo, kdo knihu posílá." Nadiktoval jsem mu adresu. "Uděláte to?"

Řekl, že to udělá. Zdálo se mi, že jsem v jeho hlase zaslechl slabý projev nesouhlasu. Měl rád Carol a vždycky byl proti každé jiné ženě, kterou jsem znal. Zavěsil jsem dřív, než mohl vyjádřit své mínění. Pak jsem odešel z baru a zamířil do "Hnědého klobouku".

6. KAPITOLA

Carol a Petera jsem našel u stolu stranou od orchestru. Seděl s nimi mohutný, hranatý muž v bezvadném smokinku. Na hlavě měl hřívu ocelově šedých vlasů. Jeho obličej byl dlouhý a žlutý s tlustým dolním rtem a širokým rozpláclym

nosem. Jeho dědečkem mohl snadno být lev.

Peter zpozoroval, jak si razím cestu kolem přeplněných stolů. Vstal, aby mě pozdravil. "Nazdárek," volal a zatvářil se překvapeně a potěšeně. "Tak jsi to přece jenom zvládnul! Podívej, Carol, kdo je tady. Večeřels už?"

Uchopil jsem Carol za ruku a usmál se na ni. "Ne," řekl jsem. "Smím se k vám přidat?"

"Samozřejmě," řekla. "Jsem velice ráda, žeš přišel."

Peter se dotkl mé paže. "Asi neznáš Rexe Golda," řekl. Obrátil se k lvímu muži, který se soustředěnou pozorností stále pojídal polévku. "Tohle je Clive Thurston, spisovatel."

Tak tohle byl Rex Gold. Jako kdekdo v Hollywoodu i já jsem o něm hodně slyšel a věděl jsem, že je to nejmocnější muž ve filmovém světě.

"Těší mě, že vás poznávám, pane Golde," řekl jsem.

Jen nerad přestal pojídat polévku a napolo se zvedl, Nabídl mi ochablou měkkou ruku. "Posadte se, pane Thurstone," řekl. Jeho hluboce posazené žlutohnědé oči zíraly skrze mne. "Humrová polévka je výtečná. Pane vrchní!" Luskl netrpělivě prsty. "Humrovou polévku pro pana Thurstona."

Číšník mi přisunul židli a já spiklenecky mrkl na Carol. "Vidiš, bez tebe to nemůžu vydržet," šeptl jsem.

"Tak nakladatelé nepřišli?" zašeptala.

Zavrtěl jsem hlavou. "Zatelefonoval jsem jim." Pod stolem jsem našel její ruku a stiskl jsem ji. "Ukázalo se, že to není nic důležitého, tak je navštívím zítra. Chtěl jsem být při oslavě."

Hovořili jsme a Gold se zatím ládoval polévkou s očima skelně upřenýma do prázdna. Bylo zřejmé, že nedovede kombinovat jídlo a hovor.

"Uvažovala jsem, jestli jsi navštívil tu divošku," zašeptala mi zlomyslně Carol, "a jestli ta byl důvod, proč jsi mě zanedbával."

"Nezanedbával bych tě kvůli nikomu," odpověděl jsem a snažil se, aby můj úsměv vypadal upřímně. Carol měla málem zázračný dar. Pokud šlo o mne, vždycky uhádla pravdu.

"O čem si vy dva šeptáte?" zeptal se Peter.

"To je tajemství," odpověděla Carol rychle. "Nebud' zvědavý, Petře."

Gold dojedl polévku a s řinkotem upustil lžici. Zamračeně hledal číšníka. "Kde má pan Thurston polévku a co dostaneme teď?" volal, když číšník přicupital. Jakmile byl ujištěn, že nezapomněli ani na něho ani na mne, obrátil se ke Carol. "Jdeš dnes do klubu?" zeptal se.

"Na malou chvíli," řekla Carol. "Ale nechtěla bych se zdržet dlouho. Zítra mám moc práce,"

Číšník mi přinesl polévku.

"Měla bys ponechat zítřek, aby se postaral sám o sebe," řekl Gold a upíral zrak na mou polévku. Měl jsem neurčitý pocit, že by ji rád sebral a snědl, kdybych mu ji nabídl. Tento pocit mě uváděl do rozpaků. "Musíš se naučit bavit stejně jako pracovat," pokračoval. "Ty dvě věci nemůžeš uspokojivě oddělovat."

Carol zavrtěla hlavou. "Potřebuju sedm hodin spánku, zvlášť teď."

"Tos mi něco připomněla," Gold našpulil těžké rty. "Imgram bude zítra ráno u mne v kanceláři. Byl bych rád, kdyby ses s ním setkal." Teď mluvil s Peterem.

"Samozřejmě," řekl Peter. "Bude mluvit hodně do scénáře?"

"Ne. Řekněte mi, kdyby s ním byly nějaké potíže." Gold se náhle podíval na mne. "Píšete také pro film, pane Thurstone?"

"Ne... zatím jsem nepsal," odpověděl jsem. "Mám ale spoustu nápadů. Chci je zpracovat, až budu mít čas..."

"Spoustu nápadů?" Naklonil se dopředu s obličejem nad stolem. "Něco, co bych mohl použít?"

Horečně jsem prohledával mozek, zda tam není nějaká odložená zápleтка, která by se mu mohla hodit, ale nic mě nenapadlo. "Určitě," řekl jsem a rozhodl jsem se blufovat. "Pokud máte zájem, nějaké vám předložím."

Cítil jsem, jak se jeho oči do mne zavrtávají jako nebozezy. "Předložíte? Nerozumím."

"Náměty," řekl jsem. Náhle mi bylo horko a cítil jsem se podrážděný.

Zíral udiveně na Carol. Nezáčastněně drobila chléb a ani nevzhlédla. "Náměty?" opakoval. "Nemám zájem o náměty. Potřebuju příběh. Vy jste spisovatel, že? Po vás chci jenom, abyste mi pověděl nějaký příběh, abyste mi ho pověděl hned teď. Tvrdíte, že máte nápady. Dobrá, povězte mi jeden."

Kéž bych neseděl u tohoto stolu! Cítil jsem, jak se Peter na mě zvědavě dívá. Carol stále drobila chléb, ale na obličej se jí objevila lehká červeň. Gold na mě dál upřeně zíral a hladil si uvolněné tváře masitou rukou.

"Tady nemůžu mluvit," řekl jsem. "Jestli máte opravdu zájem, mohl bych snad za vámi přijít."

Právě v tom okamžiku nás obklopilo několik číšníků a začali nám podávat další chod. Gold o mne okamžitě ztratil zájem a pustil se do prohánění číšníků. Všechno muselo být naprosto dokonalé, dokonce i teplota talíře, na kterém se jídlo podávalo. Po několik minut kolem našeho stolu probíhala horečná činnost. Konečně byl uspokojen a dal se nenasytně do jídla, jako by několik dní nejedl.

Peter zachytil můj poplašený pohled a slabě se ušklíbl. Pokud Gold jedl, nemělo smysl se o čemkoliv bavit. Ani Carol ani Peter se o to nepokoušeli a já jsem se rozhodl, že se budu řídit jejich příkladem. Všichni jsme jedli mlčky. Uvažoval jsem, zda se Gold po jídle vrátí ke své žádosti, abych mu pověděl nějaký příběh. Vypadalo to, že ne. V jistém směru jsem se zlobil sám na sebe. Nechat si ujít takovou příležitost! Ale opravdu jsem neměl nic, co bych mu vyprávěl. Byl jsem za to přerušení vděčný.

V okamžiku, kdy Gold dojedl, odstrčil netrpělivě talíř, vyňal z kapsy u vesty párátko a začal se rozhlížet po přeplněné místnosti.

"Četl jsi Clivovu knihu „Andělé v černém“?" zeptala se náhle Carol.

Gold se zmačkal. "Nikdy nic nečtu," prohlásil krátce. "To přece víš."

"Myslím, že by sis ji měl přečíst. Zápletka se pro film nehodí, ale nápad ano."

Tohle byla pro mne novinka. Podíval jsem se na ni zoztra. Promyšleně mě ignorovala.

"Jaký nápad?" V jeho žlutých očích se objevil zájem.

"Proč muži dávají přednost lehkým ženám," odpověděla Carol.

Překvapením jsem ztratil řeč, protože jsem si nevzpomínal, že by se v knize "Andělé v černém" taková situace vyskytla.

"Opravdu dávají?" zeptal se Peter mírně.

"Samozřejmě dávají," řekl Gold a drtil mezi prsty párátka. "Carol má pravdu. A řeknu vám proč. Dávají jim přednost, protože hodná žena je nudná."

Carol zavrtěla hlavou. "To si nemyslím. A co ty, Clive?" Nevěděl jsem, co mám říct. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Pak jsem si vzpomněl na Evu. Srovnával jsem jí s Carol. Eva byla lehká žena. Carol byla spolehlivá, upřímná, čestná a žila podle zásad zdravé etiky. Pochyboval jsem, že Eva vůbec ví, co to etika je. Tohle přirovnání sedělo. Opustil jsem Carol, dokonce jsem jí lhal, jen abych mohl strávit několik minut s Evou. Proč jsem to dělal? Kdybych na to uměl odpovědět, uměl bych odpovědět Carol.

"Lehká žena má některé vlastnosti, které chybějí řádné ženě," pravil jsem pomalu. "Tyhle vlastnosti - nemusejí být zrovna dobré - odpovídají primitivnímu instinktu muže. Muži pokulhávají za ženami v ovládání svých instinktů. A protože se ženy ve velké většině dokážou lépe ovládat, muži utíkají k lehkým ženám, ale ne nadlouho. Dnes je tu a zítra už ne."

Carol řekla ostře. "To je absolutní nesmysl, Clive, a ty to víš."

Podíval se na ni s údivem. V jejích očích jsem viděl výraz, který jsem předtím nikdy nezahlédl. Byla rozzlobená a připravená k boji.

"Já s panem Thurstonem souhlasím," řekl smířlivě Gold. Vyndal z pouzdra velký doutník a zamýšleně si ho prohlížel. "Instinkty mužů jsou důležité."

"S tím nemají nic společného," vybuchla Carol. "Řeknu vám, proč muži dávají přednost lehkým ženám." Podívala se na Petera, jako by ho chtěla vyloučit z rozmluvy. "Mluvím teď o většině mužů, kteří se chovají jako nevybíraví hejsci, jakmile jsou puštěni z řetězu. Nemám nic proti menšině mužů, kteří si stanovili morální zásady pro své chování a nechtějí od nich upustit."

"Má drahá Carol," protestoval jsem - uvědomil jsem si totiž, že tohle by snadno mohl být osobní útok - "Měla bys stát na kazatelně."

"Na kazatelně by se vyjímala kouzelná," řekl Gold a odevzdal svůj doutník číšníkovi, aby ho propíchl. "Ať pokračuje."

"Muž dává přednost lehké ženě, protože je marnivý," řekla Carol a mluvila přímo ke mně. "Lehká žena bývá dekorativní. Bývá blazeovaná a eroticky přitažlivá. Muži jsou rádi, když je přítel vidí ve společnosti tohoto druhu žen, protože jim závidí... Lehké ženě obvykle chybí mozek. Samozřejmě jej vůbec nepotřebuje. Všechno, co potřebuje, je hezký obličej, dvě pohledné nohy, elegantní šaty a ochota."

"Myslíš si, že mužům víc vyhovuje, když ženám chybí mozek?" zeptal se Gold.

"Víš, že to tak je," odpověděla Carol krátce. "Nemysli si, že mě můžeš obalamutit. Jsi stejně špatný jako kdokoliv z nich."

Goldův žlutý obličej se změkčil do úsměvu. "Pokračuj," řekl. "Ještě jsi nedomluvila, víd?"

"Jde mi na nervy, jak nemorální ženy ovládají muže. Na tohle většina mužů právě letí... na vzhled, šaty a tělo. Dívka, která nevypadá hezky, je v Hollywoodu ztracená. Je to ohavné."

"To nech plavat. Drž se prodejních žen," řekl Peter a oči se mu rozsvítily zájmem.

"Dobrá... prodejné ženy. Muž nemá rád svou ženu, když ví, že dělá víc než on sám. A tady právě prodejná žena vyhrává. Je od přírody líná a nemá čas stát se něčím jiným než právě jen prodejnou ženou. Nezná jiný objekt zájmu než sebe samu, své šaty, své potíže a samozřejmě svůj vzhled. Muži se to líbí. Nemá konkurenci. Když chce, může si hrát na ochránce. Je malým pámbíčkem sám pro sebe, ačkoliv si prodejná žena pravděpodobně o něm myslí, že je otrava. Jediné, oč jí jde, je mít se dobře a co nejvíc z něho vyždímat."

"Velmi zajímavě," řekl Gold. "Ale kde je nápad pro film? Nikde jej nevidím."

"Satira na muže," řekla Carol. "Andělé v černém je jedinečný titul. Clivovou zápletkou se nezdržuj. Použij titul a požádej ho, ať napíše stoprocentní satiru na muže. Představ si, jak to spolknou ženy... koneckonců našim publikem jsou ženy."

Gold se podíval na mne. "Co tomu říkáte?"

Civěl jsem na Carol. Dala mi nápad. Udělala víc než to. Roznítila mou obraznost, která byla mrtvá od té doby, co jsem napsal poslední knihu. Ted' jsem věděl, co udělám. Přišlo to v jediném okamžiku jako blesk. Napíši Evin příběh. Uchopím její zdeformovanou podivnou osobnost a uvedu ji na plátno.

"Je to dobré," řekl jsem vzrušeně. "Ano, vím, že to udělám."

Carol se na mne podívala a náhle se kousla do rtu. Naše oči se setkaly a já jsem věděl, že vycítila, co chci udělat. Rychle jsem se podíval stranou a mluvil dál ke Goldovi. "Jak říká Carol, je to výtečný titul a výtečný námět..."

Carol odsunula židli. "Smím odejít?" řekla náhle. "Strašně mě rozbolela hlava. Obtěžuje mě to už celý večer..."

Peter už stál vedle ní, dříve než se mi podařilo vůbec vstát.

"Moc těžce pracuješ, Carol," řekl. "Rex tě omluví... víd?" Goldovy žlutohnědé oči získaly opět ospalý výraz. "Jdi si lehnout," řekl trochu zhurta. "My s panem Thurstonem tady zůstaneme. Doprovod' ji domů, Petře."

Vstal jsem. "Já ji doprovodím domů," řekl jsem. Měl jsem zlost a zároveň jsem se i trochu polekal. "Pojd', Carol..."

Zavrtěla hlavou. "Zůstaň s panem Goldem," řekla a ani se na mne nepodívala. "Petře, chci jít domů."

Otočila se a já jsem jí položil ruku na paži. "Co se děje?" zeptal jsem a snažil jsem se mluvit klidně. "Je to kvůli něčemu, co jsem řekl?"

Upřeně se na mne zadívala. V jejím pohledu stále byla uražená zlost. "Chci ti jenom dát dobrou noc, Clive. Dovedeš to prosím pochopit?"

Ví to, pomyslel jsem si, ví všechno. Před ní nic neutajím. Vídí do mne, jako bych byl ze skla.

Nastalo trapné mlčení. Gold zíral na své masité ruce a celý jeho těžký obličej se mračil. Peter vzal hermelínovou perelínu a rozpačitě čekal.

"Samozřejmě," řekl jsem, překvapen tím, jak vyznívá můj hlas ochraptěle, "jestli je to tak."

Pokusila se o úsměv. "Je to tak. Dobrou noc, Clive."

"Dobrou noc," řekl jsem.

"Uvidíme se v klubu, Rexi." Peter zamával a společně odešli.

Opět jsem se posadil ke stolu.

Gold zamyšleně pozoroval bílý popel z doutníku.

"Ženy jsou zvláštní, vidíte," řekl. "Samozřejmě jeden pro druhého hodně znamenáte?"

Neměl jsem chuť debatovat o Carol s téměř cizím člověkem. "Známe se nějakou dobu," řekl jsem lhotejně.

Sešpulil tlusté rty a spustil obočí. "Ten její nápad je dobrý. Satira na muže. 'Andělé v černém'. To by mohlo sypat." Zavřel oči a přemýšlel. "Z jakého úhlu se na to díváte?"

"Portrét prodejné ženy," řekl jsem a opřel jsem se v židli dozadu. Myslel jsem zároveň na Carol i na Evu. "Muži, jejichž rukama projde, moc, kterou nad nimi má, a její konečná náprava."

"Kdo ji napraví?" zeptal se nezávazně Gold.

"Muž... někdo, kdo je silnější než ona."

Gold zavrtěl hlavou. "To je špatná psychologie. Carol by vám to řekla. Jestliže je vaše postava skutečná prodejná holka, pak ji může napravit jediné jiné žena."

"S tím nesouhlasím," řekl jsem zatvrzele. "Může to být muž. Jestliže se prodejná žena zamiluje, všechny přehrady padnou a můžete s ní dělat, co chcete."

Odklepal popel z doutníku na talíř. "My dva asi nesledujeme stejný myšlenkový postup," řekl. "Popište mi svou představu prodejné ženy."

"Popíšu prodejnou ženu, kterou mám na mysli. Je jediná, o kterou se můžu zajímat, protože ji znám. Je skutečná a já ji můžu studovat."

"Pokračujte." Ze rtů se mu kroutil kouř a částečně zastíral obličej.

"Žena, na kterou myslím, muže zneužívá. Je nemilosrdně sobecká a velmi zkušená. Je protispolečenská, amorální a zajímá se jenom o sebe samu. Muži pro ni nic neznamení. Jde jí jenom o peníze, které jí dávají." Zamáčkli jsem nedopalek do popelníku. "To je moje prodejná žena."

"Zajímavé," řekl Gold, "ale příliš neuvěřitelné. Nevíte, o čem mluvíte. Taková žena nemůže nikdy milovat. Ta ztratila veškerý cit pro lásku." Vzhlédl a upřeně se na mne zadíval. "Tvrdíte, že takovou ženskou znáte?"

"Setkal jsem se s ní. Nemůžu tvrdit, že ji znám, ale poznám ji."

"Experimentujete s ní?"

Neměl jsem chuť mu říct příliš mnoho. Mohl by to povědět Carol.

"Jenom z toho stanoviska, že o ní chci psát," řekl jsem nedbale. "Ve své profesi se musím stýkat se všemi druhy lidí."

"Chápu." Jeho rty vlhce sevřely doutník. "Nepokusil jste se přesvědčit tu ženu, aby vás milovala?"

Podíval jsem se na něho. "Svůj čas chci věnovat lepším věcem," řekl jsem trochu zostra.

"Nechápejte mě špatně," řekl a mával rukama. "Tvrdil jste, že tato žena je postavou, kterou jste si vybral pro svoje téma. Řekl jste také, že když se tato žena přiměje k lásce, můžete s ní dělat, co se vám zamane? Není tomu tak?"

Přikývl jsem.

"Jak si pak můžete být jistý, že jste ji psychologicky správně vystihl, pokud s ní neprovedete vlastní experiment? Myslím, že jist si nejste. Taková žena, jak jste ji popsal, je mimo jakýkoliv cit lásky. Tohle je podle mne zralá úvaha, kdežto vy jenom teoretizujete."

Opřel jsem se v židli. Najednou jsem zpozoroval léčku, kterou mi nastražil. Buď jsem musel vycouvat nebo přiznat, co jsem si naplánoval.

"Teď počkejte," řekl Gold. "Nic neříkejte. Nechte napřed mluvit mě. Je vždycky lepší znát všechna fakta, než se k něčemu zavázete." Zamával na číšníka. "Dáme si malé brandy. Podle mne je brandy velmi dobré pro tento druh rozmluvy."

Když objednal brandy, spustil hlavu mezi ramena a nahrbil se nad stolem. "Zajímá mě to," řekl. "Líbí se mi 'Andělé v černém'. Líbí se mi satira na muže. Už velice dlouho jsem nedělal žádný psychologický film. Bývají to kasovní kousky, které se líbí ženám. Carol měla pravdu, když tvrdila, že ženy tvoří naše obecnost." Hrabal se v kabátě a vytáhl pouzdro s doutníky. "Vezmete si doutník, pane Thurstone?"

Vzal jsem si dlouhý doutník, i když jsem o něj ve skutečnosti nestál. Něco mi však říkalo, že Gold nenabízí doutníky každému na potkání, ale jenom tomu, koho si oblíbil.

"Tento doutník mě stál pět dolarů," řekl. "Dal jsem si je vyrobit speciálně pro sebe. Pochutnáte si na něm."

Přišlo brandy. Nasál do sebe jeho vůni a povzdychl si. "Výtečné," zamumlal a uchopil sklenici oběma rukama.

Nespěchal jsem. Pečlivě jsem ořezával konec doutníku a zapálil ho. Byl jemný, mírný a upokojující.

"Mám zájem," pokračoval Gold, "mám zájem o příběh založený na faktech. Líbí se mi představa, že byste modeloval svou postavu podle někoho, koho znáte. Vypadá to, že by to mohla být ta správná postava. Zřejmě se vám ji podaří podat přesvědčivě, protože existuje. Vy neuděláte nic jiného, než že uchopíte její podobu a přenesete ji na papír. Byl

bych rád, kdybyste dřív než začnete, udělal ještě jeden krok, kdybyste zaujal místo hrdiny a prožil všechno, co jste pro něj naplánoval.

"Podívejte se, pane Golde..." začal jsem, ale on zvedl ruku.

"Nechte mě pokračovat. Poslouchejte, co vám teď řeknu. Jste mužem velkého světa. Dovedu si představit, že jste v minulosti dosáhl u žen pozoruhodných úspěchů. Ta, kterou jste si vybral jako námět pro svůj příběh, bude důstojným protivníkem, že? Proč ji nepřimět k tomu, aby se do vás zamilovala? Byl by to velmi zajímavý experiment."

Něfekl jsem na to nic. Navrhoval přesně to, co jsem sám zamýšlel. Přesto jsem však pociťoval jistě rozpaky, protože v mém podvědomí byla neustále Carol.

"Takový příběh bych koupil, pane Thurstone," pokračoval klidně Gold. "Ať už dopadne jakkoliv, bude zajímavý. Experiment zůstane mezi vámi, mnou a samozřejmě tou ženou. Nikdo jiný o tom nemusí vědět."

Podívali jsme se na sebe a já jsem věděl, že si uvědomuje, že mi jde především o Carol.

"Přiznávám se, že mě něco podobného napadlo," řekl jsem. "Ale stýkat se s ženou tak pochybné pověsti je dost ošidné."

V Goldových očích se zabýl náznak úsměvu. Měl jsem nepříjemný pocit, že do mne vidí. "Tak to uděláte?" zeptal se s zvedl obočí.

"Ano, беру to jako obchodní návrh," řekl jsem. "Ale nechci ztrácet čas, pokud se mi nedostane určitě kompenzace."

"Povězte si celý příběh několika slovy."

Chvilí jsem přemýšlel. "Bude to příběh úspěšné prodejce ženy, která kořistí z mužů. Z mužů, kteří jsou do ní zbláznění. Pak vstoupí do jejího života docela jiný typ muže a tady teprve začíná skutečné drama. Zprvu se do ní náhle a prudce zamiluje stejně jako všichni ostatní, ale jakmile ji pozná, uvědomí si, že je to podvodnice. Rozhodne se hrát s ní její vlastní hru, a tou ji nakonec porazí. Pak, unaven hrou, odchází a vydává se na lov jinam."

"A opravdu si myslíte, že by to takhle mohlo fungovat?" zeptal se Gold nevěřičně.

"Jistě. Je to otázka silnější vůle."

Gold zavrtěl hlavou. "Za předpokladu, že vaše žena je tak zlá, jak jsem ji popsal, to takhle fungovat nebude."

"Zkusme to a uvidíme. Jak říkáte, ať už je výsledek jakýkoliv, měl by z toho být zajímavý scénář."

Gold uvažoval. "Ano, myslím, že bude. Dobrá, udělejte to. Za námět vám zaplatím dva tisíce dolarů. Jestli to bude, to, co chci, zaplatím dalších padesát tisíc za úplný scénář pro natáčení. Z ateliérů můžete dostat pomoc, kterou budete potřebovat, ale to samozřejmě záleží na vás."

Stěží jsem potlačoval vzrušení. "Smím dostat tuto nabídku písemně?"

"Zajisté. Řeknu svým lidem, aby se s vámi spojili."

"Počkal byste tři měsíce? Jestli se mi to nepodaří ve třech měsících, pak nebude stát za to plýtvat časem."

Přikývl. "Tři měsíce. Bude to zajímavý experiment ve skutečném životě. Myslím, že vás čekají vzrušující chvíle." Dal znamení číšníkovi. "A teď musím jít do klubu. Nechcete jít se mnou, pane Thurstone?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Raději ne, děkuji vám. Poskytl jste mi spoustu látky k přemýšlení a musím dělat plány."

7. KAPITOLA

Po další dva týdny jsem Carol neviděl. Telefonoval jsem každé ráno a každý večer, ale vždy mi řekli, že je v ateliéru nebo u pana Golda. Nevěděl jsem, zda se mi vyhýbá, nebo jí skutečně zabírá tolik času scénář. Kdyby nebylo způsobu, jakým jsme se rozloučili, vůbec bych se tím už v myšlenkách nezabýval. Když tvrdě pracovala, často mizela na týden nebo na víc, ale teď mě to trápilo. Připomínal jsem si pohled v jejich očích při slovech. "Je to opravdu tak." Za celé dva roky to bylo poprvé, co jsem věděl, že jsem ji ranil a rozzlobil.

Mohl jsem samozřejmě zajít do ateliéru, ale napřed jsem s ní chtěl mluvit telefonicky. Nechtěl jsem totiž, aby mi viděla do tváře. Jak jsem už řekl, velice špatně se jí lhalo. Jestli jsem ji měl přesvědčit, že mezi mnou a Evou nic není, musel jsem situaci zvládnout velmi obezřetně. Takže jsem dál vytácel telefonní čísla.

Usadil jsem se, k značné Russellově rozmrzelosti ve svém bytě. Doufal, že budu bydlet v chatě "Tři body" aspoň další měsíc. Hodně jsem přemýšlel o Evě. Třetího večera po naší schůzce jsem zajel do Laurel Canyon Drive a projel kolem jejího domu. Nesvítilo se a já jsem nezastavil, podivně mě však uspokojovalo, že jsem tam znovu byl.

Čtvrtého dne hned po obědě jsem ji telefonoval.

Ozvala se služka Marty. Když jsem žádal Evu, chtěla vědět, kdo volá.

Po chvilkovém zaváhání jsem řekl. "Pan Clive."

"Lituji," řekla. "Slečna Marlowová je právě teď zaneprázdněná. Co jí mám vyřídit?"

"To je v pořádku," řekl jsem. Zavolám později."

"Za chvíli se uvolní," řekla. "Povím jí, že jste volal."

Poděkoval jsem a zavěsil. Seděl jsem, několik minut držel sluchátko a pak jsem ho s úšklebkem položil na stůl. Proč je mi tak špatně? Ptal jsem se sám sebe. Věděl jsem přece, co je zač. Toho dne jsem ji už nevolal a nic jsem nedělal. Myslel jsem na Golda a pokoušel se vymyslet osnovu pro scénář, o kterém jsme spolu hovořili. Ale nedařilo se mi to. Pokud nepoznám Evu důkladněji, nemohu doufat, že bych s námětem nějak postoupil.

Russella jsem asi notně otravoval, neboť byl zvyklý, že obvykle nechávám celý byt jenom jemu. Strávil jsem zbytek dne tím, že jsem putoval mezi velkou halou, ložnicí s malou knihovnou. Měl jsem schůzku se zpěvačkou Klárou Jacobyovou. Sešli jsme se večer. Ačkoliv jsem neměl nejmenší chuť poslouchat její nepřetržitě tlachání, nemohl jsem se jí zbavit. Těsně po půlnoci jsem se vrátil do bytu, trochu opilý a podrážděný.

Russell na mě čekal. Když mi přinesl whisky, poslal jsem ho do postele. Pak jsem telefonoval Evě. Seděl jsem a poslouchal neustálé tůtání, ale nikdo to nebral. Praštil jsem sluchátkem a šel do ložnice, abych se svlékl. V pyžamu a v županu jsem se vrátil do haly a opět jí zavolal. Bylo za pět minut tři čtvrtě na jednu.

"Haló," řekla.

"Nazdárek." Zjistil jsem, že mi při zvuku jejího hlasu vysychá v ústech,
"Voláte moc pozdě, Clive."
Tvrдила, že pozná můj hlas, ale já jsem tomu nevěřil. Ted to byla jedna nula pro ni.
"Jak se vám daří?" Posadil jsem se pohodlně do křesla.
"Dobře," řekla.

Očekával jsem, že řekne něco jiného, ale na lince bylo ticho. Tohle byla moje první zkušenost z mnoha neuspokojivých telefonických rozhovorů, které jsem s ní měl mít a netušil jsem, že její odpovědi budou vždycky vyhýbavé a jednoslabičné.

"Haló," řekl jsem po chvíli. "Jste tam?"

"Ano." Její hlas zněl vzdáleně.

"Myslel jsem, že jsme byli přerušeni. Znovu ticho. "Líbila se vám kniha, kterou jsem vám poslal?"

Nastalo dlouhé mlčení, pak jsem slyšel, jak něco říká, jako by mluvila s někým jiným.

"Co to bylo?"

"Ted' nemůžu mluvit," řekla. "Jsem zaneprázdněná."

Zvedal se ve mně divoký, nerozumný vztek. "Dobrý Bože!" zvolal jsem. "Pracujete celou noc stejně jako celý den?" Ale mluvil jsem k hluchému telefonu. Zavěsila.

Seděl jsem a přemýšlel skoro hodinu. Začínal jsem si uvědomovat, že Eva bude ještě obtížnější objekt, než jsem si zprvu myslel. Jak jsem tak dumal o ní a o Goldově nabídce, zachvátil mě lehký pocit paniky. Uplynuly už čtyři dny od chvíle, kdy jsem ji viděl, a zatím jsem neškrábl ani o povrch. Skutečnost, že mi tak bez okolků zavěsila, svědčila o tom, že o mě nemá zájem. Ani neřekla, že je jí to líto. "Ted' nemůžu mluvit, jsem zaneprázdněná," a sluchátko zapadlo do vidlice. Sevřel jsem pěsti.

Přesto, že jsem měl na ni zlost, její lhostejnost na mě působila tak, že jsem stále více toužil jí spatřit. Během těch čtrnácti dnů, kdy jsem se nesetkal s Carol, navštívil jsem Evu třikrát. Nemá smysl, abych zaznamenal průběh těchto tří setkání. Odehrávala se prakticky stejně jako první schůzka. Rozpačitě jsme hovořili o samých nesmyslech a po čtvrt hodině jsem vždy odešel. Nezapomněl jsem však položit dvě dvacetidolarové bankovky na prádelník. Při každé návštěvě jsem ji přinesl knihu. Zdálo se, že je za ni upřímně vděčná. Ačkoliv jsem se pokoušel narušit její rezervovanost, zůstávala strnulá a podezřívavá. Uvědomoval jsem si, že musím zvolit účinnější taktiku, mám-li se s ní vůbec někam dostat.

Příštího dne ráno jsem přišel dolů do jídelny a zastihl Russella, jak na mě čeká se snídaní. Uplynulo už deset dní od chvíle, kdy jsem naposledy viděl Carol, a věděl jsem, že to Russella trápí. Rozeznal jsem to podle toho, jak se na mě nepřetržitě vyčítavě díval.

"Můžete zavolat slečně Carol," řekl jsem, když jsem se probíral došlými dopisy, "a zeptat se, co dělá. Pokud bude doma, promluví s ní."

Zatímco volal, prohlížel jsem si titulky v novinách. Nebylo tam nic, co by mě zaujalo. Hodil jsem noviny na zem.

Russell něco bručel do telefonu, pak zavěsil a zavrtěl hlavou. "Není doma, pane," řekl a jeho kulatý tučný obličej se zakabonil. "Proč nezaskočíte do ateliéru a nevyhledáte ji?"

"Mám moc práce a nemám čas chodit do ateliéru," řekl jsem stručně.

"A co je vám vlastně po tom?"

Stál proti mně a mával topinkou. "Slečna Carol je sympatická mladá dáma," řekl, "a nejsem rád, když se s ní špatně zachází, pane Clive."

"Takže vy si myslíte, že zacházím se slečnou Carol špatně, vidíte?" řekl jsem. Roztíral jsem máslo na topince a vyhýbal se jeho nesouhlasnému pohledu.

"To si myslím, pane. Měl byste ji navštívit. Zaslouhuje si, abyste s ní zacházel lépe než s ostatními mladými dámami, které znáte."

"Jako obvykle strkáte nos do něčeho, po čem vám vůbec nic není. Slečna Carol je mimořádně zaměstnaná a v současné době nemá čas na společenské styky. Já ji nezanedbávám. Jestli si vzpomínáte, volám ji dvakrát denně, skoro čtrnáct dní.

"Pak nemohu říci nic jiného, pane, než že se vám vyhýbá," tvrdošijně trval na svém. "Neměl byste to připustit."

"Raději jděte uklidit ložnici, Russelle," řekl jsem chladně. "V tomto okamžiku mám všechno, co potřebuji."

"Tahle slečna Marlowová, pane," řekl, "to je profesionální dáma, vidíte?"

Ohromeně jsem na něho zíral. "Jak jste se to dověděl?"

Jeho obličej nabyl skoro zbožný výraz. "Protože jsem sluhou džentlmena, pane," řekl trochu nadneseně, "považuji za část svých povinností vědět něco o světských aspektech života."

"Tak vy si to myslíte," řekl jsem a snažil jsem se neusmát. "A což, jestli opravdu je?"

Jeho husté bílé obočí se vysoko zvedlo. "Já vás mohu pouze varovat, pane Clive. Tenhle druh žen nedal ještě nikdy nikomu nic dobrého. A smím-li tak říci, každý pokus navázat společenský vztah k ní by s sebou přinesl jediné katastrofu."

"Přestaňte tlachat nesmysly a jděte nahoru," řekl jsem, neboť jsem si uvědomil, že zachází příliš daleko. "Stýkám se se slečnou Marlowovou, abych získal látku pro film. Pan Gold mě pověřil, abych napsal scénář."

"To mne velmi překvapuje, pane. Vždycky jsem se domníval, že pan Gold je inteligentní člověk. Nikdo, kdo má zdravý rozum, by neuvažoval o filmu ve spojitosti s tímto námětem. Pokud mi prominete, uklidím vám pokoj."

Zamyšleně jsem pozoroval jeho důstojný odchod. Na první pohled měl pravdu, avšak Gold definitivně přislíbil, že příběh koupí. Opět jsem vzal dopisy a otvíral je. Pln naděje jsem hledal dopis z ateliéru. Nebyl tam a já jsem uznal, že je ještě příliš brzy. Přešel jsem k psacímu stolu a přečetl si, jaký mám v bance zůstatek. Byl jsem překvapen, jak je nízký.

Chvilí jsem váhal a pak jsem zahodil všechny účty do koše na papír. Na zaplacení budou muset počkat. Pak jsem zavolal své agentce Merle Bensingerové.

"Podívej, Merle," řekl jsem, jakmile se mi ozvala, "co se děje se "Vstupenkou na náhradní přestavení"? Tento týden jsem nedostal vyúčtování."

"Psala jsem ti o tom, Clive," odpověděla. Merle měla jasný kovový hlas, který mi v telefonu vždycky zněl trochu moc silně. "Soubor má týden dovolenou. Zaslouží si ji, chudáci. Hrají to už dvacet týdnů."

"Tak oni se flákají a já abych hladověl?" řekl jsem nabručeně. "Nic jiného nepřišlo? A co knihy?"

"Viš, až do září nebude nic, Clive." Znělo to dost poplašeně. "Sellickovi pošlou vyúčtování až v září..."

"Vím - vím," řekl jsem zotrta. "Tak když ty nemůžeš nic udělat pro mne, Merle, tak aspoň poslouvej, co já mám pro tebe. Gold mi nabídl smlouvu. Měl jsem ti to říct už dřív. Načrtl jsem mu před čtrnácti dny příběh a on mi za něj nabízí padesát tisíc dolarů."

"No to je báječné!" Její hlas zněl ještě jasněji a ještě kovověji. "Chceš, abych ti pohlídala celé jednání?"

"Ano," řekl jsem trochu pochybovačně. Deset procent - to znamená rozloučit se s pěti tisíci dolarů, ale Merle se ve svém řemesle vyzná, a kdyby mě chtěl Gold nějak podfouknout, Merle by už věděla, jak na něho. "Ano, raději se o to postarej. Pošlu ti podklady, až je dostanu."

"Jak jsi daleko s novou knihou?"

"Vykašli se na novou knihu. Teď právě myslím jenom na Golda."

"Ale Clive," její hlas zněl vyplašeně, "Sellickovi čekají rukopis koncem měsíce."

"Tak ať čekají," odpověděl jsem. "Řeknu jim, že mám moc práce."

Nastala přestávka. Pak řekla. "Tys s tím ani nezačal?"

"Ne, nezačal. K čertu se Sellickem. Teď mi jde o Goldových padesát tisíc."

"Budu muset s panem Sellickem promluvit. Bude velice zklamaný. Tvoji knihu už propagují, Clive."

"Promluv si s kým chceš. Pověz to třeba prezidentovi, jestli tě to trochu uklidní, jenom proboha, Merle, neotravuj s tím, co pálí Sellicka," vybuchl jsem. Náhle jsem jí měl plné zuby. "Není Gold daleko lepší šance?"

"Peníze jsou lepší, samozřejmě," řekla pomalu, "ale už dlouho jsi nenapsal knihu a musíš myslet na to, aby ses udržel v povědomí čtenářů."

"O to se postarám," ujistil jsem ji. "Kvůli mému jménu si nedělej starosti."

Na něco si vzpomněla. "Och, Clive," řekla, "mám nabídku od 'Digestu'. Čtější článek 'Ženy v Hollywoodu'. Tři tisíce dolarů. Patnáct set slov. Čtěl bys to pro ně napsat?"

Něco podobného mi Merle nabízela málokdy. Potěšilo mě to. "Jistě," řekl jsem. "Kdy to chceš?"

"Můžeš to udělat dnes? Trošku jsem to zdržela a teď to spěchá."

To nabídku trochu pokazilo. Čtěla vlastně říct, že už to zkoušela u někoho jiného a že se jí to nepodařilo. "No tak dobrá. Nech to na mně. Russell ti to přinese zítra brzy ráno." Rozloučil jsem se s ní a zavěsil.

Vešel Russell, aby uklidil nádobí od snídaně.

"Musím napsat článek pro 'Digest'," řekl jsem. "Mám dnes nějaké schůzky."

Russell byl rád, když jsem se s ním radil o svých schůzkách. "Slíbil jste, že se sejdete ve tři se slečnou Selbyovou, pane," řekl. "A večeříte s manželi Wilburovými."

"No, slečna Selbyová není důležitá. Je to stejně taková otravná klepna. Řekněte jí, že jsem musel odjet z města. Jestli budu mít celé odpoledne pro sebe, stihnu to napsat. S Wilburovými povečeřím."

Nechal jsem ho okounět v obývacím pokoji a šel jsem se nahoru obléci. Bylo za pět minut tři čtvrtě na dvanáct, když jsem byl hotov. Bylo načase zavolat Evě.

Telefon dost dlouho vyzváněl, než se ozvala. Mluvila ospale.

"Nazdárek," řekl jsem. "Vytáhl jsem vás z postele?"

"Vytáhl, Clive," řekla. "Tvrdě jsem spala."

"To je mi líto, ale podívejte se na hodiny. Nestydíte se?"

"Před dvanáctou nikdy nevstávám. To už byste mohl vědět."

No tak aspoň nějak dala dohromady dvě ubohé větičky. Pro změnu. Zhluboka jsem se nadechl. "Evo," řekl jsem. "Nechtěla byste se mnou strávit víkend?"

Nastala dlouhá pauza, pak řekla lhostejně. "Jestli chcete."

"Mohli bychom zajít do divadla. Což tenhle víkend?"

"Dobrá."

Kdyby projevila aspoň trochu nadšení, pomyslel jsem si rozzlobeně. "Prima," řekl jsem a snažil se, aby můj hlas nezněl zklamaně. "Kde byste chtěla večeřet?"

"To nechám na vás." Zase pauza a pak řekla. "Ale nesmí to být..." a vypočítávala úžasné množství restaurací a hotelů. Málem jsem ztratil řeč.

"Když jste vyloučila tyhle všechny podniky, potom už nezbyvá vůbec nic," protestoval jsem. "Proč bychom proboha nemohli jít například do 'Hnědého klobouku'?"

"Tam nemůžu," řekla. Představoval jsem si dvě vrásky, jak se prohlubují nad kořenem jejího nosu. "A do žádného z těch podniků, které jsem vyjmenovala."

"Tak dobrá," řekl jsem. Cítil jsem, že by mě odmítla úplně, kdybych naléhal. "Napišu vám. Takže se určitě sejdem v sobotu?"

"Dobrá." Dřív než jsem mohl říct, jak mě to potěšilo, zavěsila.

8. KAPITOLA

Jel jsem kolem rohu Fairfaxu a Beverleye, když se mi do cesty postavila dopravní zácpa. Bulvár byl zatarasený auty i

lidmi. Vypadalo to, jako by tu došlo k nějakému neštěstí. Zaparkoval jsem u kraje chodníku a čekal. Dav ale narůstal.

Řekl jsem "K čertu" a vystoupil z auta, abych se podíval, co se vlastně děje.

Napříč ulicí stál malý sportovní automobil s promáčklým předním blatníkem. Čtyři muži tlačili velkého packarda k okraji chodníku, měl rozbitý reflektor, splasklou pneumatiku a nablýskaný lak hyzdila řada škrábanců.

Uprostřed skupinky dohadujících se lidí stál Peter Tennett. Mluvil s postarším mužem. Viděl jsem, že je otrávený a že má vztek.

"Nazdar, Petře," pozdravil jsem ho arazil jsem si cestu davem. "Můžu pro tebe něco udělat?"

Když mě uviděl, obličej se mu projasnil. "Máš s sebou auto, Clive?" zeptal se pln naděje.

"Jistě," odpověděl jsem. "Tamhle jsem ho zaparkoval. Co se stalo?"

Mávl rukou směrem k packardu. "Vyjžděl jsem od chodníku, když proti mně vyrazil tenhle chlápek a čelně do mne naboural."

Postarší muž něco mumlal o špatných brzdách. Byl bledý a vypadal vyděšeně.

Právě v té chvíli zakvílela policejní siréna a zastavil hlídkový vůz. Vystoupil mohutný brunátný policista arazil si cestu davem.

Poznal Petera. "Co se stalo, pane Tennette?" zeptal se.

"Naboural mě," řekl Peter. "Ale já z toho nechci nic dělat, pokud s tím tenhle pán souhlasí."

Policista se chladně podíval na postaršího muže. "Jestli z toho pan Tennett nechce nic dělat, já také nechci. A co vy?"

Postarší muž ustoupil o krok. "Nechci dělat potíže..."

Peter se podíval na hodinky. "Postaral byste se o auto, strážníku?" řekl. "Stejně už přijdu do ateliéru pozdě."

Policista přikývl. "To je v pořádku, pane Tennette. Zavolám za vás do ateliérové garáže."

Peter mu poděkoval a přešel ke mně. "Můžeš mě svést? Nebo by tě to zdrželo?"

"Rád tě vezmu," řekl jsem. "Opravdu se ti nic nestalo?"

Peter se zasmál. "Mně se nestalo nic, ale ten děda vypadá dost špatně. Doufám, že se o něho postarají."

Zaslechl jsem děvče, které stálo blízko, jak říká mladému blondákovi s kolem. "To je režisér Peter Tennett."

Ušklíbl jsem se a podíval se na Petera, který to neslyšel.

Když jsme dojížděli k ateliéru, řekl Peter. "Kdes byl, Clive? Několik dnů jsem tě neviděl."

"Potuloval jsem se po okolí," řekl jsem. "Jak pokračuje film?"

Peter zvedl výmluvně ruce. "Dáváme se do toho," řekl. "Prvních několik týdnů je vždycky nejhorších. Je moc brzy, aby se dalo říct, co se stane." Zamával Corrine Morelandové, filmové hvězdě, která kolem nás projížděla v krémovém sportovním voze. "Chtěl jsem ti zavolat, Clive. Mám ohromnou radost, že pracuješ pro Golda."

Rychle jsem na něho pohlédl. "Řekl ti to?"

"Řekl, že chce, aby ses vyjádřil k námětu, který navrhla Carol, ale nepověděl mi žádné podrobnosti. Co je za tím?"

Váhal jsem. "Teď na tom pracuju," řekl jsem. "Bude to satira na muže. Nemůžu ti říct víc, protože je to pořád ještě ve vzduchu."

"Je na tom skutečně něco? Gold se se mnou obvykle baví o svých námětech, ale tentokrát se tváří strašně záhadně."

"Jakmile budu mít něco, co bych ti mohl ukázat," řekl jsem, "hned to ode mne dostaneš."

Před branami ateliéru jsem zpomalil. Strážný otevřel, a jak jsme projížděli, dotkl se čepice na pozdrav Peterovi.

"Opravdu sis kvůli mně nezajel?" zeptal se Peter, když jsme se krokem sunuli po cestě lemované palmami ke kancelářím ateliérů. "Jestli ti to nevadí, vysadím tě tady," řekl jsem a zastavil.

"Mám obrovskou spoustu práce..." zmlkl jsem, protože vedle mne stála Carol. "Nazdar, cizinko," pokračoval jsem, smekl klobouk a usmál se na ni.

Měla na sobě tmavě hnědou košili a cihlové červené kalhoty. Vlasy jí spínal ohnivě červený turban. Vypadala hezky, úpravně a roztomile.

"Nazdar, Clive." Její tmavé oči byly široké a vážné. "Přišels za mnou?"

"Je na čase, vid'?" Otevřel jsem dveře a vystoupil. "Víš, že jsem ti volal dvakrát denně?"

Peter vpadl do našeho rozhovoru. "Já vás opustím. Děkuju, Clive, žeš mě vytáhl ze šlamastyky." Zamával a zmizel v rozlehlé budově se skla a dřeva, v níž byly umístěny kanceláře ateliérů.

Carol mi náhle vložila ruku do dlaně. "Promiň, Clive," řekla zprudka. "Zlobila jsem se na tebe."

"Vím," řekl jsem a napadlo mi, jak je půvabná. "Zasloužil jsem si to. Musím s tebou mluvit! Chybělas mi."

"Ty mně taky." Vzala mě pod paži. "Půjdeme do mé kanceláře."

Když jsme se blížili k budově, vyběhl poslíček. "Slečno Raeová," řekl úplně bez dechu "pan Highams chce s vámi ihned mluvit."

Carol ohrnula rty. "Oh, Clive, to je otrava. Ale pojď se mnou. Seznámím tě s Ingramem."

Zaváhal jsem. "Co bych tam dělal, Carol?" řekl jsem. "Máš moc práce."

Zatahala mě za paži. "Je na čase, aby ses s nimi seznámil," řekla přísně. "Jerry Highams - náš produkční šéf - je důležitá osoba."

Nechal jsem se přesvědčit a šel jsem za ní nekonečným labyrintem širokých chodeb, až jsme dorazili k naleštěným mahagonovým dveřím, na kterých stálo úpravným černým písmem JERRY HIGHAMS.

Carol šla přímo dovnitř.

Peter seděl v křesle, na kolenou měl šanon vázaný v kůži a plný papírů. U okna stál mohutný tlustý chlapík s vlasy jako sláma a s tabákovým popelem rozprášeným po bíložlutém svetru. Když jsme vešli, obrátil se. Všiml jsem si jeho břidlicově šedých očí. Byly veselé, ostré a pronikavé.

"Jerry, tohle je Clive Thurston, který napsal "Anděly v černém" a hru "Vstupenka na náhradní představení," řekla Carol.

Rychle se na mne podíval. Vyndal ruce z kapes u kalhot a přešel ke mně. "Už jsem o vás slyšel," řekl a podal mi ruku, "Rex mi říkal, že pro něj píšete scénář."

Podle všeho mi Gold dělal všude reklamu. Nevěděl jsem, má-li mě to těšit nebo ne.

"Posaďte se. Vezměte si cigaretu," pokračoval Highams a ukázal na židli. "Jaký je námět scénáře? Rex se tváří strašně záhadně."

"To vám řekne Carol," řekl jsem. "Koneckonců je to její nápad."

"Její nápad?" Highamsův obličej se rozjasnil. "Je to pravda, Carol?"

"No, navrhla jsem, aby Clive napsal satiru na muže a použil názvu 'Andělé v černém'."

Highams přesunul pozornost opět na mne.

Přikývl jsem. "To je ten nápad."

"To není špatné." Pln naděje se podíval na Petera.

"Nápad je dobrý, a jestli Clive odevzdá scénář jako bylo "Nebe musí počkat", pak to bude fantastické," řekl Peter a položil šanon na psací stůl.

"Tak proč se Rex tváří tak tajnůstkářsky?" zeptal se Highams.

"Je načase, aby tě do toho zasvětil," zasmála se Carol. "Snad ví, že je to dobré a chce tě překvapit."

Highams si hladil bradu. "To by mohlo být ono." Prstem ukázal na mne. "Tak se podívejte, přáteli," řekl, "chci, abyste si to uvědomil. Ti, co budou dělat váš film, budeme my dva s Petrem... ne Gold. Než odevzdáte námět Goldovi, ukažte ho mně. Pomůžu vám ve všem, kde budu schopen. Gold vám nepomůže. Jestliže se Goldovi námět nebude líbit, dá ho k ledu. Ukažte ho napřed mně a já ho podrobně prostuduju. Máte dobrý nápad. Nepokazte to a neposlouchejte Golda."

Přikývl jsem. "Souhlasím."

Měl jsem pocit, že mu můžu důvěřovat. Byl upřímný, a když řekl, že pomůže, byl jsem přesvědčen, že to udělá a že za to nebude nic chtít.

Někdo zaklepal, a když Highams přichozího vyzval, aby vstoupil, protáhl se dveřmi hubený človíček v ošumělých šatech.

"Nejdu pozdě?" zeptal se a úzkostlivě se díval na Highamse.

"Jen pojďte dál," řekl Highams a vyšel mu vstříc. "Ne, jdete právě včas. Tohle je Clive Thurston. Thurstone, seznámte se s Frankem Ingramem."

Nemohl jsem uvěřit, že tento bezvýznamný človíček je autorem knihy "Země je pustá", o kterou se rvaly filmové společnosti a za kterou, jak se tvrdilo, Gold nakonec dal 250 000 dolarů.

Vstal jsem a podal mu ruku. "Těší mě, že vás poznávám, pane Imgrame," řekl jsem a se zájmem jsem si prohlížel jeho bledý, jemný obličej.

Měl velké vypoulené oči, vysoké čelo a řídké vlasy v barvě myší šedi.

Podíval se na mne pátravě, nervózně se usmál a obrátil se k Highamsovi. "Pan Gold se určitě mýlí," řekl a v jeho hlase zazněla horečná úzkost. "Přemýšlel jsem o tom celé dopoledne. Helena nemůže být zamilovaná do Lancinga. To je přímé směšné. Nemůže ji nikdy pojit nějaký cit k tak složité povaze jako má Lancing. To by znamenalo, že se to žene ke šťastnému konci."

Highams zavrtěl hlavou. "Nedělejte si s tím starosti," řekl chlácholivě. "Promluví s Rexem." Podíval se na Carol.

"Tys už k tomu vyjádřila svoje stanovisko, že?"

Imgram k ní dychtivě přistoupil. "Jistě budete souhlasit! Že mám pravdu," řekl. "Doposud jste se mnou vždycky souhlasila. Chápete, že by to nešlo?"

"Samozřejmě," řekla Carol mírně. "Téma je tak velké, že bychom mohli nechat konec tak, jak je. Nemyslíš, Petře?"

"Ano, ale znáš Rexe. Když si něco zamane..." Peter se zatvářil ztrápeně.

Cítil jsem, že jsem mimo diskusi. "Podívejte," řekl jsem, "já vás opustím..."

Imgram se okamžitě obrátil ke mně. "Promiňte," řekl. "Víte, já mám tak málo zkušeností a tohle všechno mě trápí. Ale nechci vás odtud vyhánět. Snad nám můžete pomoci. Víte..."

Zarazil jsem ho. Měl jsem plnou hlavu svých věcí a nechtěl jsem se zabývat ještě jeho starostmi a potížemi. "To by byla pouze ztráta času," řekl jsem a usmál se na něho. "Vím o tom méně než vy. A kromě toho mám udělat plno věcí." Obrátil jsem se ke Carol. "Kdy se setkáme?"

"Musíš už jít?" zeptala se zklamaně.

"Ty chceš pokračovat a já mám práci," řekl jsem. "Ale dejme si schůzku."

Tři muži nás pozorovali. Viděl jsem, že si Carol přeje, abych zůstal, ale mně už šel na nervy zájem soustředěný na Imgrama.

"Dnes je čtvrtek, že?" Zamračila se nad nástěnným kalendářem. "Zítra? Přijdeš zítra večer? Dnes budu pracovat."

"Prima. Budu tam." Pokynul jsem Highamsovi, podal ruku Imgramovi a zamával Peterovi. "Buďte klidný," řekl jsem Imgramovi. "Jste ve velmi dobrých rukou." Snažil jsem se, aby to nevyznívalo příliš protektorsky. Ale asi to tak vyznělo. Snad to byly ty jeho ošumělé šaty, které mi dávaly pocit převahy.

Carol mě doprovázela k autu. "Je čestný a upřímný," řekla, když jsem usedal za volant. "Je mi ho líto, Clive."

Díval jsem se na její vážný obličej mírně pobaveně. "Imgram? Kvůli tomu se nemusíš trápit. Obral Golda o čtvrt milionu, vid'?"

Tuhle okolnost pominula. "Rex tvrdí, že nemá žádné nápady, ale on jich má plno. Dobré nápady - vynikající nápady, ale Rex jim nerozumí. Kdyby mu to umožnili, věřím, že by udělal mnohem lepší film, než dokáže Peter nebo Jerry. Ale Gold do toho pořád zasahuje."

"Je to divný človíček, že?"

"Já ho mám ráda. Je upřímný a tohle všechno pro něho hodně znamená."

"Potřebuje to," řekl jsem chladně. "Všimla sis, v jakých chodí šatech?"

"Na šatech nezáleží, Clive," odpověděla a tváře jí zčervenaly.

"No tak, ať je po tvém." Sálh jsem dopředu a stiskl knoflík startéru. "Nežeň se moc do práce. Uvidíme se zítra kolem osmé."

"Clive." Stoupla si na stupátko. "Co s tebou Gold dojednal?"

"Chce, abych ten příběh napsal," řekl jsem bezstarostně. "Povím ti o tom zítra."

"O té ženě?"

Zavrtěl jsem se. "O jaké ženě?"

"Sotva jsem se o tom nápadu zmínila, hned jsem věděla, že to byla chyba," řekla téměř bez dechu. "Ty hledáš jenom záminku, abys ji mohl vidět, že? Och, Clive, já tě znám tak dobře. Jenom předstíráš, že o ní chceš psát, ale je to mnohem složitější. Ale buď opatrný. Nemůžu ti v tom zabránit, ale buď opatrný."

"Já ani nevím, o čem mluvíš," začal jsem, ale Carol zvedla ruku.

"To neříkej, Clive," řekla a obrátila se. Vběhla zpět do budovy. Jel jsem pomalu do svého bytu. Ručičky na hodinách v palubní desce ukazovaly tři třicet, když jsem vjel do garáže. Někde v mozku jsem měl znepokojivý pocit. Ačkoliv jsem říkal sám sobě, že to nemá nic společného s Carol, věděl jsem, že hraji nebezpečnou hru. Chtěl jsem Carol. Kdyby se nevěnovala tak usilovně práci, kdyby mi mohla věnovat víc času, asi bych netoužil po jiné ženě. Ale já jsem měl k dispozici příliš mnoho volna, se kterým jsem musel něco dělat. Napadlo mě, že bych měl Evu pustit z hlavy. Ale takové nápady jsem sám nebral vážně. Věděl jsem, že i kdybych chtěl - a já jsem nechtěl -, nebyl bych s to se Evy zbavit. Aspoň ne tak snadno.

Vešel jsem do bytu, hodil klobouk na nejbližší židli a vstoupil do knihovny. Na stole ležel dopis od "International Pictures". Pozorně jsem si ho přečetl. Neviděl jsem v něm žádný háček. Snad jedinou podezřelou věcí byla Goldova žádost, abych považoval toto ujednání za důvěrné. Ale o utajení mohl požádat stejně tak kvůli mně jako kvůli sobě. Uvedl černé na bílém, že mi zaplatí padesát tisíc dolarů za natočení scénáře nazvaného "Andělé v černém" za předpokladu, že příběh bude založen na našich rozmluvách a že on schválí scénář.

Spěšně jsem napsal vzkaz Merle Bensingerové a dopis k němu přiložil. Pak jsem věnoval veškerou pozornost článku pro "Digest".

Námět "Ženy v Hollywoodu" se zdál na první pohled snadný. Nebyl jsem však zvyklý psát články a přistupoval jsem ke svému úkolu s určitými pochybami a obavami.

Zapálil jsem si cigaretu a uvažoval. Těžko jsem se soustředil. Neustále jsem myslel na Carol. Děsilo mě pomyšlení, že mi dovede tak dokonale číst myšlenky. Nechtěl jsem ji ztratit, ale věděl jsem, že se to stane, jestli si nedám pozor. Potom jsem začal myslet na Evu. Uvažoval jsem o nadcházejícím víkend. Jak se bude chovat? Co bude mít na sobě? Proč se tak nerada ukazuje na veřejnosti...?

Sebral jsem noviny a prošel rubriku "Ze společnosti". Rozhodl jsem se pro divadlo a po určitém váhání jsem vybral hru "Má sestra Eileen". Hodiny ukazovaly pět patnáct. Rychle jsem odhodil noviny a založil papír do psacího stroje. Nahoře na stránce jsem napsal "Ženy v Hollywoodu od Cliva Thurstona". Seděl jsem a civěl na klávesy. Neměl jsem nejmenší tušení, jak začít. Chtěl jsem říci něco moudrého a vtipného, ale mozek byl dokonale vymetený.

Co když Eva přijde v křiklavých nevkusných šatech a bude na ní vidět, co je zač? Co kdybych v Evině společnosti narazil na Carol? Věděl jsem, že hodně riskuju. Nikdy jsem neviděl Evu v šatech a neměl jsem představu o jejím vkusu. Rozhodl jsem se, že vyberu nějakou malou zapadlou restauraci, kde mě nikdo nezná a kde nejspíš nikoho nepotkám.

Zapálil jsem si další cigaretu a pokoušel se soustředit na článek. Kolem šesté hodiny byla stránka v psacím stroji stále prázdná a mě zachvátila mírná panika.

Přitáhl jsem stroj k sobě a začal vyklepávat slova. Doufal jsem, že dohromady dají nějaký smysl. Tak jsem psal až do sedmi hodin, pak jsem sebral papíry a sepnul je dohromady. Nepokoušel jsem se je přečíst.

Přišel Russell a sdělil mi, že koupel je připravena. Se souhlasem se zadíval na papíry.

"Šlo to dobře, pane?" zeptal se velice povzbudivě.

"Ano," řekl jsem a zamířil jsem ke dveřím. "Až se vrátím, přečtu si to. Zítra brzy ráno to budete moci odnést slečně Bensingerové."

Od Wilburových jsem se vrátil až ve čtvrt na dvě. Byla tam dobrá společnost a hlavu jsem měl dost zamlženou výtečným šampaňským, které jsem pil po většinu večera. Zapomněl jsem, že mám přečíst článek, který mi leží na psacím stole, a šel jsem přímo do postele.

Příštího dne mě Russell vzbudil v devět hodin. "Promiňte, že vás ruším, pane," řekl omluvně, "ale mám odnést ten článek slečně Bensingerové?"

Posadil jsem se a zachroptěl hrůzou. Hlavu jsem měl těžkou a v ústech jako na dně ptačí klece. "K čertu!" vykřikl jsem. "Vždyť já ho ani nečetl, Russele! Hned mi ho přineste!"

Odběhl a za chvíli byl zpátky. Podal mi popsané papíry. "Očistím vám jenom boty, pane, a hned to odnesu."

Mávnutím ruky jsem ho poslal pryč a začal číst, co jsem napsal. Za dobu kratší než tři minuty jsem byl z postele venku a běžel do pracovny. Tenhle blábol nemůžu poslat Merle! Bylo to něco beznadějného. Bylo to tak příšerné, že jsem nemohl ani uvěřit, že jsem to psal já.

Začal jsem bušit do psacího stroje, ale hlava mě bolela a nedokázal jsem dát dohromady dvě věty. Půl hodiny jsem pracoval jako zběsilý. Jediným výsledkem však byly zmuchlané papíry poházené po podlaze.

Ve dveřích se objevila Russellova hlava. "Je po desáté, pane," připomínal mi omluvně.

Rozzuřeně jsem se na něho obrátil. "Vypadněte!" zařval jsem. "Vypadněte proboha a přestaňte mě otravovat!"

Vycouval překvapeně z místnosti.

Zuřivě jsem se vrátil k psacímu stroji. V jedenáct se mi mohla rozskočit hlava a přímo jsem vřel vzteky. Všude kolem se válely cáry zmačkaných papírů. Pochopil jsem, že to není k ničemu. Panika, hněv a zklamání mě přemohly. Sebral jsem psací stroj a mrštil jím o zem.

Zazvonil telefon.

Chňapl jsem po něm. "Co je?" vyštěkl jsem.

"Čekám na ten článek pro ‚Digest!...‘" spustila naříkavě Merle. "To si počkáš!" Veškerá nahromaděná zlost ve mně rázem vybuchla. "Kdo myslíš, že jsem? Myslíš, že nemám nic lepšího na práci než se patlat s tvým zatraceným ubrečeným článkem pro ‚Digest!‘? K čertu s ním! Řekni jim, ať si ho napíší sami, jestli ho tak strašně potřebují!" A praštil jsem sluchátkem.

9. KAPITOLA

Toho večera jsem se s Carol nesetkal. Neměl jsem na to náladu. Od chvíle, co jsem seřval Merle, neměl jsem náladu vůbec na nic. Když jsem vychladl, došlo mi, že jsem si počínal jako blázen. Merle byla nejlepší agentkou v Hollywoodu. Spisovatelé i filmové hvězdy se přímo rvali o to, aby je zastupovala. Zajímala se jenom o pěticiročné příjmy a všichni to věděli. Po tom, jak jsem na ni řval, bylo pravděpodobné, že mě pustí. A právě to jsem si teď nemohl dovolit. Měl-li jsem vůbec dostat nějakou práci, pak se to mohlo stát jedině jejím prostřednictvím. Ve skutečnosti byla mou živitelkou. Jakmile jsem si uvědomil, jakou hloupost jsem udělal, telefonoval jsem jí. Sekretářka mi řekla, že šéfka není v kanceláři a že neví, kdy se vrátí. To nevypadalo ani trochu dobře. Proto jsem napsal Merle dopis, ve kterém jsem se omlouval za to, co jsem udělal, a hájil se tím, že jsem měl kocovinu. Hluboce jsem se v tom dopise ponížil, div jsem jí nelíbal nohy. Poslal jsem jí ho do kanceláře po zvláštním posloví.

Po obědě jsem se stále cítil bídně. Žrala mě představa, že jsem přišel o tři tisíce dolarů. Ale ještě víc mě tížilo, že jsem se nedokázal posadit a napsat na okamžitou objednávku jednoduchý článek. To mne skutečně vyvádělo z míry. Nic jiného mi zatím tak jasně nenaznačilo, že možná nejsem dost dobrý, abych se mohl pokládat za prvotřídního spisovatele. Ta myšlenka se mi zasekla do mozku jako rybářský háček.

Každopádně jsem neměl chuť strávit večer s Carol. Věděl jsem, že zase začne o Evě a nebyl jsem na tom nervově tak, abych její nářky snesl. Volal jsem jí, že musím odjet do Los Angeles kvůli naléhavé záležitosti. Chtěla se se mnou setkat v sobotu, ale z toho jsem se také vylhal. Podle hlasu jsem poznal, že ji to zarmoutilo a zklamalo. Byl jsem však rozhodnut strávit víkend s Evou a nikdo mi nesměl překazit moje plány. Ale zároveň jsem se cítil jako padouch.

Evě jsem napsal, že se pro ni zastavím příštího večera v půl sedmé, že půjdeme do divadla a že zbytek víkendu budeme mít na to, abychom se vzájemně poznali. Připojil jsem stodolarovou bankovku na ubytování a snídani. Bylo to poprvé, co jsem platil ženě za to, aby se mnou šla. Ani trochu se mi to nelíbilo. Začal jsem se srovnávat s Harveyem Barrowem, ale přesvědčoval jsem se, že by Eva se mnou byla ráda i bez peněz. Třeba proto, že se jí líbím.

Příštího rána Russell připravoval snídani, zatímco já jsem se povaloval ve velkém křesle u okna s novinami v ruce.

"Russelle," řekl jsem, když přinesl kávu a vejce, "o víkendu tu nebudu. Zajedete do chaty ‚Tři body‘ a sbalíte moje věci. Už tam nebudu bydlet. Zastavíte se u agenta s realitami a projednáte to s ním."

Vzal židli a přisunul ji ke stolu, abych si na ni sedl. "Je škoda vzdát se toho domu, pane Clive," řekl a rozprostřel mi na kolenou sněhově bílý ubrousek. "Myslel jsem si, že se vám tam venku líbí."

"Líbí, ale musím na něčem ušetřit. ‚Tři body‘ mě stojí moc peněz."

"Rozumím, pane." Obočí se zase šplhalo nahoru. "Netušil jsem, že máme finanční potíže. Je mi líto, že se to dovídám."

"Možná, že to není zatím tak zlé," řekl jsem, aby se zbytečně nevyleká. "Ale musím se s tím vyrovnat. ‚Vstupenka na náhradní představení‘ nese teď pouze dvě stě dolarů týdně. Poslední týden nepřinesla nic. Z knih přijde něco až koncem září. A nebude toho moc. Tak musím prozatím šetřit."

Russell vypadal vyplašeně. "Nebudete zase psát, pane?"

"Zrovna teď na něčem pracuji," řekl jsem a vzal šálek kávy, který mi podával. "Až dopíšu, bude po starostech... nebo by aspoň mělo být."

Russella to podle všeho nijak nepřesvědčilo. "Jsem rád, že to říkáte, pane," řekl. "Bude to další hra?"

"Je to film pro pana Golda. Říkal jsem vám už o něm."

"Ach ano, pane." Jeho tlustý obličej se zakabonil.

Protože jsem se stále nemohl zbavit myšlenek na Merle, zavolał jsem jí znovu do kanceláře. Sekretářka mi však sdělila, že už odjela na víkend. Požádal jsem tedy o schůzku na pondělí, ale odpověď mi bylo, že Merle je zaneprázdněna po celý týden. Řekl jsem, že zavolám později.

V šest hodin jsem se chystal k odchodu za Evou, když zavolala Carol.

"Clive! Už jsem se bála, že tě nezastihnu," řekla. V jejím hlase jsem vycítil napětí a vzrušení.

"Dvě minuty a už bys mě nezastihla," řekl jsem. Byl jsem zvědav, co chce.

"Musíš sem přijít, Clive."

S očima na hodinkách jsem jí sdělil, že je to nemožné.

"Mluvila jsem s Jerryem Highamsem o ‚Vstupence na náhradní představení‘," pokračovala překotně. "Tvrdí, že Bernstein hledá příběh. Oba ke mně přijdou dnes večer. Kdybys tu byl, mohl bys v Bernsteinovi probudit zájem o své téma. Jerry si myslí, že se pro něho hodí. Slíbila jsem, že tu budeš."

Uvažoval jsem, zda Carol uhodla, co chci udělat, a zda si vymyslela tuhle záminku, aby mi znemožnila setkání s Evou. Jestli se Bernstein opravdu zajímal o "Vstupenku na náhradní představení", pak bych byl blázen, kdybych si nechal ujít takovou příležitost. Po Jerryem Highamsovi byl Bernstein nejslavnější filmař, který se těšil znamenité pověsti pro své atraktivní a vysoce náročné filmy.

"Podívej se, Carol," řekl jsem a snažil se, aby moje slova vyznívala rozumně. "Já jsem dnes večer opravdu

zanepřázdněný. Nemůžeme se vidět s Bernstienem v pondělí?"

Řekla, že se Bernstien musí rozhodnout koncem týdne, protože Gold už je netrpělivý. Uvažuje o dvou jiných námětech, ale kdybychom na něm všichni zapracovali, snadno bychom ho přiměli k tomu, aby dělal "Vstupenku na náhradní představení".

"Je to přesně jeho typ filmu," naléhala Carol. "Bude poslouchat Jerryho, a když tam budeš ty a vyložíš mu obsah, jistě to vezme. Buď přece rozumný, Clive, je to tak důležité."

Ale důležitá byla i Eva. Kdybych na poslední chvíli schůzku zrušil, možná by mi už nedala další příležitost vyjít si s ní do společnosti.

"Nemůžu to udělat," řekl jsem a vůbec jsem se neobtěžoval tím, abych potlačil ve svém hlase netrpělivost. "Musím odjet z města."

Nastala dlouhá přestávka. Slyšel jsem Carol, jak lapá po dechu a jak se zajíká. To mi naznačilo, že ztrácí rozvahu. "Co je tak důležitého, Clive?" zeptala se ostře. "Ty se nechceš dostat k filmu?"

"Už u něj jsem, drahoušku, ty si to nepamatuješ?" řekl jsem. "Copak nepracujeme pro Golda?"

Pracuju ale skutečně pro Golda? Jenom Bůh a Gold to vědí.

"Vezmi rozum do hrsti, Clive." V jejím hlase zazněl osten výčitky. "Co si pomyslí, když nepřijdeš?"

"Po tom mi nic není," vyštěkl jsem. "Já jsem tu schůzku nesjednal. Ty jsi přece věděla, že nemám čas, ne?"

"Věděla, ale myslela jsem, že práce je ti přednější. Dobrá, Clive, bav se dobře." Zavěsila.

Takže teď už na mě měly vztek dvě ženy. Praštil jsem sluchátkem, nalil si do sklenice na tři palce whisky a najednou ji hodil do sebe. Potom jsem chňapl klobouk a sešel dolů k autu.

Když jsem zatáčil do Laurel Canyon Drive, rozechřívala mě whisky a cítil jsem se výborně. Zastavil jsem před Eviným domem a zmáčkl klakson. Zapálil jsem si cigaretu a čekal jsem přesně jednu minutu a patnáct sekund, než ručičky na palubních hodinách ukázaly šest třicet. Pak Eva vyšla z domu.

Když jsem ji uviděl, vystoupil jsem z auta a otevřel před ní bílou zahradní branku.

Měla na sobě tmavě modrý kostým, bílou hedvábnou košili a byla prostovlasá. Pod paží držela velkou kabelku s platinovými iniciálami. To by, samo o sobě, ještě nemuselo být nic zvláštního, ale kdybyste ji viděli, zírali byste, jako jsem zíral já. Stříh kostýmu, jeho zvláštní střízlivost a rafinovaný půvab, kterým obepínal její elegantní postavu, to vše vzbuzovalo dojem, že mi jde vstříc nejlépe oblečená žena, kterou jsem za posledních pár let viděl.

Pak jsem si všiml jejích nohou. V Hollywoodu jsou hezké nohy docela běžné. Pozornost vzbuzují spíše nohy ošklivé, protože ty jsou tak výjimečným zjevem... asi jako přírodní platinové blondýny. Ale Eviny nohy, to bylo něco nevidaného. Nebyly pouze krásné a souměrné v elegantních punčochách, ale vyzářovaly navíc jakousi osobitost.

Když jsem si uvědomil, že tato půvabná dáma bude dnes večer mojí společnicí, byl jsem potěšen a překvapen zároveň. Po její zdánlivé ošklivosti nebylo ani památky, oči jí zářily a vše bylo ještě podtrženo jemným naličením.

"Nazdárek," volal jsem a vzal ji za ruku. "Jste vždycky tak přesná?"

Odtáhla dlaň a zeptala se: "Vypadám dobře?"

Otevřel jsem dveře vozu, ale Eva neudělala ani krok, aby nastoupila. Jen stála, mračila se na mne a rovnými zuby si hryzala spodní ret.

"Vypadáte fantasticky," řekl jsem a usmál se na ni. "Jako by vás někdo vymaloval. Ten kostým je senzační."

"Nelžete," řekla ostře, ale přestala se mračit. "Vy to jen tak říkáte."

"Bez legrace. Nač čekáte... nastupte si. Kdybych věděl, že budete vypadat takhle báječně, přijel bych už včera."

Nastoupila do vozu. Sukni měla tak úzkou, že se jí vyhrnula, když zapadla do měkkého sedadla. Při zavírání dveří jsem si dal načas.

"Už vám někdo řekl, že máte nádherné oči?" zeptal jsem se a zašklebil se na ni.

Spěšně si upravila sukni. "Chovejte se slušně, Clive," řekla a malinko se zasmála.

"Při vašem vzhledu to bude velice obtížné," řekl jsem a vklouzl za volant.

"Určitě vypadám dobře?" Otevřela kabelku a nakoukla do malého smaltovaného zrcátka.

"Vypadáte skvěle," řekl jsem a nabídl jí cigaretu. "Mohla byste jít s kýmkoliv kamkoliv."

Podívala se na mne se škodolibým úsměvem. "Sázím se, že jste si myslel, že budu vypadat jako děvka, že?" zeptala se. Viděl jsem, že má radost z toho, jak mě překvapila.

Zasmál jsem se. "To připouštím," a připálil jsem jí.

"Víte co?" Vyfoukla kouř nosem. "Jsem nervózní jako kočka."

Také jsem byl nervózní. Snad ani ne nervózní, ale měl jsem trému. Tohle byla pro mne nová zkušenost.

"Tomu nevěřím. Proč byste se mnou měla být nervózní?"

"No tak jsem. Kam pojedeme?"

"Napřed do grilu Manhattan a potom do divadla na 'Mou sestru Eileen'. Souhlasíte?"

"Hmmm." Odklepla popel z cigarety. "Doufám, že máte stůl proti dveřím."

"Proč?" zeptal jsem se zmateně. "Proč chcete stůl proti dveřím?"

"Ráda se dívám na lidi, když vcházejí," řekla a ani na mě nepohlédla. "Já musím být opatrná, Clive. Můj manžel má všude přátele."

Teď jsem tedy objevoval věci. "Tak proto nemůžeme jít k 'Hnědému klobouku' a do ostatních luxusních podniků," řekl jsem. "Měl by váš manžel proti mně námitky?"

Přikývla. "Bude to v pořádku, až mu o vás řeknu sama, ale nechci, aby mu to někdo řekl první."

"To znamená, že by nic nenamítal proti tomu, abyste šla se mnou, kdyby o mně věděl?"

Opět přikývla.

"Proč ne? Já bych ale byl sakramentsky proti, kdybych byl vašim manželem!"

Sevřela rty. "Věří mi."

To je víc, než dovedu pochopit, pomyslel jsem si. Kdybych byl tvým manželem, nedůvěřoval bych ti ani co by se za nehet vešlo. "Rozumím," řekl jsem. "A jak si vlastně představujete, že mě přiblížíte svému manželovi? Vždyť mě dohromady ani neznáte! Neznáte ani moje příjmení!"

Pohlédla na mě přimhouřenýma očima. "Doufám, že mi ho řeknete."

Rychle jsem přemýšlel. "Představují se vám všichni vaši přátelé?" Zkusil jsem odvést řeč.

"S jinými muži nechodím ven," řekla. "Víte, já musím být opatrná."

"To chápu - v téhle hře s manželem, který nic netuší," odpověděl jsem. "Ale kde je? Co vlastně dělá?"

Na okamžik zaváhala. "Je inženýr. Vidím ho jednou za několik měsíců. Teď je v Brazílii."

Celé se mi to přestávalo líbit. "Dejme tomu, že ho něco napadne a dnes v noci přiletí?" Zeptal jsem se jakoby v žertu. Ale v koutku duše jsem si docela vážně představoval důsledky takového náhodného setkání.

Zavrtěla důrazně hlavou. "Nevrátí se. Nemusíte se bát. Vždycky mi to řekne předem."

Příliš mne to neuklidnilo. "Mohl by vás jednoho dne překvapit. Není to riskantní?"

"Proč? Přece si nemyslíte, že je tohleto můj domov? To je pouze moje obchodní adresa. Napřed jsem si myslela, že bych vás dnes večer mohla vzít do svého skutečného domova, ale pak jsem si to rozmyslela."

"Tak vy máte dva domovy? Kde je ten druhý?"

"V Los Angeles." Podle tónu, jakým mi to řekla, jsem poznal, že z ní už víc nedostanu.

"Takže on neví nic o Laurel Canyon Drive?"

"Samozřejmě že neví."

"A vy musíte být opatrná?"

Nahrbila ramena. "Zabil by mě, kdyby na to přišel." Náhle se zasmála.

Zapnul jsem motor a zasunul rychlost. "Máte zvláštní smysl pro humor."

Pokrčila rameny. "Asi na to jednou přijde. Vždycky tvrdím, že si mě moje hříchy najdou. A jednou se to stane. Potom se budu muset spolehnout, že mě ochráníte."

"Než se k něčemu zavážu, musím vědět, jak silný je váš manžel," odpověděl jsem. Ale došlo mi, že si ze mne dělá legraci.

"Je strašně velký a silný," odpověděla. Sklouzla se na sedadle dolů, takže její hlava spočinula na vypolštářovaném opěradle. "Opravdu je silný."

"Vy mě děsíte," řekl jsem a usklíbl se. "Ještě mi řekněte, že vás bije."

Potutelně se usmála. "Někdy mě bije."

Vyslál jsem k ní rychlý, překvapený pohled. "Vy jste poslední žena, u které bych předpokládal, že by si to nechala líbit."

"Nechám si od něho líbit všechno - kromě nevěry s jinou ženou."

Podle tónu hlasu jsem usoudil, že to myslí vážně. Pocítil jsem podrážděný osten závisi. S tím, že mým sokem bude manžel, jsem nepočítal.

"Jak dlouho jste vdaná?"

"Dlouho." Obrátila se, aby se na mě mohla podívat. "A už se mě na nic neptejte."

"Nebudu," řekl jsem a změnil námět rozhovoru. "Víte, co by bylo prima?"

"Co?"

"Velká skotská a soda. Nebylo by to prima? Nebo vy nepijete?"

"Ne moc."

"Jak moc?"

Uchichtla se. "Málo. Tři skotské a mám špičku."

"Nevěřím vám."

"Nemusíte mi věřit. Já vám to jenom říkám." Vyhodila nedopalek cigarety z okna.

"Tak dobrá, budeme mít špičku," řekl jsem. Zahnul jsem do Vine Street a zastavil před malým barem nedaleko Hnědého klobouku.

Pochybovačně vyhlédla z okna. "Myslíte sem?" zeptala se. "Nikdy jsem tu ještě nebyla."

"Nebojte se," řekl jsem, vystoupil z vozu a obešel jej, abych jí otevřel. "Chodím sem vždycky, když chci být sám."

Jak vystupovala, opět jsem se obdivoval jejím nohám. "Měla byste se uvolnit. Koneckonců jsme neudělali nic špatného... zatím."

Šla za mnou do baru, který byl zcela prázdný.

Černošský barman se na mne usmál.

"Posaďte se tamhle a já vám přinesu pití," řekl jsem. "Skotskou?"

Eva přikývla a vydala se ke stolu ve vzdáleném koutě. Všiml jsem si, že několik mužů ji se zájmem pozoruje. Sledovali ji po celou cestu ke stolu a jeden z nich se dokonce otočil na židli, aby viděl, jak si sedá.

"Dvě dvojité whisky," řekl jsem barmanovi. Poslal mi je po pultě.

"A zázvorovou limonádu."

Když šel k ledničke, naklonil jsem se vpřed tak, abych byl zády k Evě a přelil svou whisky do její sklenice. Jestliže má po třech whisky špičku, pomyslel jsem si, potom uvidíme, co s ní udělají čtyři.

Černoch mi dal zázvorovou limonádu a já ji rozdělil do obou sklenic.

"Tady to je," řekl jsem a přisedl si k Evě. "Na příjemný víkend." Napil jsem se trochu zázvorové limonády. Bez whisky to chutnalo příšerně.

Podívala se na svou sklenici. "Co to je?"

"Whisky se spoustou zázvorové limonády," řekl jsem. "Co vy si myslíte, že to je?"

"Zdá se mi, že je tam strašně moc whisky."

"Zázvorovou limonádu tady nechávají na slunci. Tím dostává hnědočervenou barvu."

Vypila polovinu nápoje, stáhla obličej a položila sklenici na stůl. "V tom je víc než jenom jedna whisky."

"Copak za to můžu, že se barmanovi třese ruka? Tak si dáme ještě jednu a půjdeme."

"Vy mě chcete opít," řekla ostře.

Zasmál jsem se. "Nesmysl. Proč bych vás chtěl opít?"

Pokrčila rameny, dopila whisky a neprotestovala, když jsem šel opět k baru. Opakoval jsem předchozí postup. Každopádně jsem se chtěl na určitou dobu udržet střízlivý.

Pozoroval jsem ji, když jsme vyšli na ulici. Pokud se dalo rozeznat, whisky se jí ani nedotkla. "Tři whisky a mám špičku," řekla. Snad jsem se měl té trojky držet. Teď už jich měla v sobě osm a vypadala střízlivě jako rakev.

"Jak se cítíte?" zeptal jsem se, když jsme dojeli ke grilu Manhattan.

"Dobře." Vystoupila z auta. "Proč?"

"Rád bych byl s vámi neustále v kontaktu," odpověděl jsem a vešel jsem za ní do grilu.

V koktejlovém baru bylo hodně lidí. Eva otálela. Rozhlížela se a dvě rýhy nad kořenem nosu se změnily v hluboké vrásky.

Vzal jsem ji za loket a jemně ji protlačoval davem. "Je to v pořádku," řekl jsem. "Nebudte nervózní."

"Nevím, jestli je to v pořádku," odpověděla rozmrzle. "Na mne je tady moc lidí."

Prorazili jsme si cestu do restaurace, a když se usadila do křesla proti zdi, vypadala spokojeněji.

"Já jsem vždycky taková," řekla a její oči nepřetržitě bloudily po místnosti. "Promiňte, ale musím být opatrná."

"Ne vždycky," připomněl jsem jí. "Ven chodíte jenom se mnou. Vaši ostatní zákazníci vás nikam nezvou."

"Někdy zvou," řekla bez přemýšlení. "Přece si nemyslíte, že jsem každý večer doma?"

Takže lež číslo dvě. Napřed tvrdila, že ji tři whisky položí, zatímco osm na ni neúčinkovalo. Pak tvrdila, že se zákazníci nikdy nechodí ven, a teď přiznala, že chodí. Uvažoval jsem, kolik pravdy je v tom všem, co mi předtím povídala.

Objednat jsem večeri.

Má přede mnou náskok osmi whisky, pomyslel jsem si, mohl bych ji začít dohánět. Po dvou pořádných panácích jsem se náhle rozhodl, že odložím své inkognito. Dříve či později se to musí dozvědět. Nemá tedy smysl to déle odkládat.

"Je čas se představit," řekl jsem. "Možná však, že moje jméno znáte."

V očích se jí objevil okamžitě zájem. "Znám? Neříkejte, že jste slavný."

"Nevypadám na to?"

"Řekněte mi, kdo jste." To nebyla Eva, jakou jsem znal doposud. Byla velmi zvědavá a trochu vzrušená.

"Jmenuji se," řekl jsem a bedlivě jsem ji pozoroval, "Clive Thurston."

Nebyla jako Harvey Barrow. Okamžitě jsem poznal, že pro ni mé jméno není neznámé. Na chvíli se jí v očích usadil nevěřící pohled, pak na mě pohlédla s novým zájmem. "Proto vás zajímalo, co si myslím o 'Andělech v černém'," vykřikla. "Samozřejmě! Řekla jsem vám, že se mi ta kniha nelíbí."

"Je to tak," řekl jsem. "Chtěl jsem pravdu a měl jsem ji."

"Viděla jsem vaši hru 'Vstupenka na náhradní představení'... Jack mě na ni vzal. Seděla jsem za sloupem a znám z ní tedy jenom polovinu."

"Jack?" zeptal jsem se rychle.

"Můj manžel."

"Líbila se mu?"

"Ano..." Podívala se na mne, jako by váhala. "Snad abych se vám také představila... Jsem Paulina Hurstová."

"Tedy ne Eva?"

"Eva, pokud se vám to líbí."

"Ano... ačkoliv Paulina se mi také líbí. Hodí se k vám, ale stejně tak se hodí Eva."

Po večeri jsme jeli do divadla. Hra ji pobavila tak, jak jsem v to doufal. O přestávkách jsme se několikrát rychle napili. Když jsme se vraceli od baru během poslední přestávky, ucítil jsem, že se někdo dotkl mé paže. Ohlédl jsem se a spatřil za sebou Franka Imgrama.

"Líbí se vám to?" zeptal se a usmál se.

Nejraději bych ho uskrtil. Určitě řekne Carol, že mě viděl!

"Je to dobré," řekl jsem a pokynul jsem mu, "krásně hraje."

Jeho oči spočinuly na Evě. "Ano, máte pravdu."

Pak nás dav rozdělil a já jsem si probíjovávval cestu zpět ke svému sedadlu.

Eva se na mě tázavě podívala. "Znáte ho?"

"Imgram, co napsal 'Země je pustá'."

"Záleží na tom, že mě viděl?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Proč by na tom mělo záležet?"

Střelila po mně dalším pohledem a neřekla nic. Zbytek jednání jsem měl zkažený; pořád jsem musel myslet na to, co řekne Carol.

Měli jsme štěstí, že jsme se dostali ven mezi prvními. Imgrama jsem už neviděl. Nastoupili jsme do auta a jeli dolů po Vine Street.

"Dáte si ještě něco k pití, než pojedeme domů?" zeptal jsem se.

"Asi ano."

Vešli jsme do malého baru a nějakou dobu jsme se tam zdrželi. Pili jsme hodně, ale na Evě to nebylo znát. Cítil jsem se přio opilý a řekl jsem si, že je na čase, abych přestal. Měl jsem přece řídit auto.

"Ještě jednu a půjdeme. Dáte si brandy?"

"Proč?" Zvedla oči.

"Jen abychom viděli, jestli to ještě snesete."

Oči jí svítily, ale jinak se zdálo, že je v pořádku. "Já to snesu," řekla.

Poručil jsem dvojité brandy.

Podívala se na mne. "A vy si nevezmete?"

"Řídím."

Vypila brandy do dna.

Nastoupili jsme do auta a zvolna jeli do Laurel Canyon Drive.

"Můžete dát auto do garáže," řekla. "Je tam dost místa."

Otevřela hlavní dveře a čekala na mne v hale. Z kufru chryslera jsem vyndal svůj malý kufřík a stoupal za ní po schodech.

Vešli jsme do ložnice a Eva rozsvítila.

"Tak jsme tady," řekla. Viděl jsem, že je trochu v rozpacích. Stála tam, bradu skoro na ramenou, jak odvracela hlavu. Pravou paží si chránila hrud', sevřenou levici vsunula pod pravý loket.

Hodil jsem kufřík na postel, pohladil jsem dlaněmi její paže a trochu přitlačil. Měla je hebké a štíhlé. Skoro jsem je prsty objal.

Několik vteřin jsme tak stáli, pak jsem ji přitáhl k sobě.

Na okamžik se pokoušela vysmeknout, ale nakonec mi položila ruce na ramena. Objali jsme se.

10. KAPITOLA

Když jsem se probudil, bylo mi horko a skoro jsem se dusil. Šedivé světlo úsvitu přicházelo dvěma okny naproti mně a zahalovalo pokojík měkkým, záhadným příšeřím. Na okamžik jsem si nemohl vzpomenout, kde jsem, pak jsem uviděl skleněná zvířátka na prádelníku a rázem jsem měl jasno. Pohlédl jsem vedle sebe.

Eva spala stočená do klubíčka s jednou paží pod hlavou. Oči měla zavřené a její tvář vypadala velmi mladě. Opřel jsem se o loket a pozoroval ji. Podíval jsem se tomu, jak vypadá mladě až dětsky. Spánek jí vyhladil z obličeje vrásky a změkčil tvrdou vzdornou bradu. Teď vypadala víc rošťácky než kdykoliv předtím. Věděl jsem však, že až otevře oči, všechno to zmizí. Oči byly klíčem k jejímu nitru. Byla to okna, jimiž jste mohli zahlédnout její vzpurnou duši a tajné stíny jejího života. Ani ve spánku neodpočívala. Její tělo bylo neklidné a ústa se pohybovala, jako by mluvila sama pro sebe. Tiše úpěla a prsty se jí svíraly a rozevíraly. Spala jako žena, která žije s napjatými, zmučenými nervy.

Pohladil jsem jí ruce, které měla složené pod hlavou. Těžce si povzddechla, vztáhla je ke mně a těsně si mě k sobě přitáhla.

"Miláčku," zašeptala, "neopouštěj mě."

Samozřejmě ještě napůl spala. Samozřejmě nemluvila ke mně. Snad snila o svém manželovi nebo milenci, ale já jsem si přál, aby mluvila ke mně, držel jsem ji v těsném objetí a její hlava mi spočívala na rameni.

Náhle se prudce vzepjala, její nervy byly jako stlačené péro, které se prudce uvolní. Probudila se a odtáhla se ode mne. Mrkla na mne, zívla a pak klesla zpět na podušku. "Ahoj," řekla. "Kolik je hodin?"

Podíval jsem se na své náramkové hodinky. Bylo za deset minut tři čtvrtě na šest.

"Bože," zvolala. "Nemůžeš spát?"

Opět jsem si uvědomil, jak je v posteli horko a dusno. "Kolik přikrývek máme na sobě?" zeptal jsem se. Bylo jich pět a ještě jedna prošívaná. Musel jsem být hodně pod parou, když jsem si toho večer nevšiml.

"Určitě stojíš o všechno tohle harampádí?" ujistil jsem se.

Opět zívla. "Samozřejmě! V posteli je mi chladno."

"To tedy ano!" Vyklouzl jsem zpod dusivého přikrovu a počal jej odhrnovat.

Poplašeně se posadila. "Nedělej to, Clive... to nesmíš."

"Nevzrušuj se," řekl jsem. "Dostaneš je všechny zpátky."

Složil jsem přikrývky tak, že mi zůstaly jenom dvě. Všechny ostatní jsem položil na ni. "Jak ti vyhovuje tohle?"

Opět se svinula do klubíčka. "Mmmmm," povzddechla si. "Strašně mě bolí hlava. Byla jsem včera večer nadraná?"

"Řekl bych, že bys měla být."

"Asi jsem byla." Rozkošnický se protáhla. "Jsem tak unavená. Pojdme ještě spát, Clive."

V ústech jsem měl sucho. Kéž bych teď mohl zazvonit na Russella, aby mi přinesl kávu. Tady zřejmě žádná obsluha není.

Podívala se na mne. "Chceš kávu?"

Ožil jsem. "To není špatný nápad."

"Tak dej vařit vodu. Marty všechno připravila." Vytáhla si přikrývky až pod bradu.

Už dávno jsem si nevařil kávu. Ale chtěl jsem ji mít, tak jsem šel do vedlejšího pokoje. Veškerý nábytek v něm tvořilo jedno křeslo. Malá kuchyňka byla hned za ním. Postavil jsem vodu na kávu a zapálil si cigaretu.

"Kde je koupelna?" zavolal jsem.

"Nahore vpravo."

Stoupal jsem po příkrých schodech. Na vrcholu schodiště vedly z odpočívadla troje dveře. Obezřetně jsem nahlédl do všech tří místností. Kromě koupelny nebyl nikde žádný nábytek. Na podlaze ležel prach. Zdálo se mi, že jsem snad první člověk, který sem kdy vstoupil.

Vešel jsem do koupelny, houbou jsem si omyl obličej a vykartáčoval si vlasy. Potom jsem sešel dolů a zjistil, že se už voda vaří. V obývacím pokoji ležel na stole táč se šálky, cukrem a smetanou. Vrátil jsem se do ložnice.

Eva seděla v posteli s cigaretou mezi rty. Ospale se na mne podívala a poškrábala se na hlavě.

"Asi vypadám hrozně," řekla.

"Jsi trochu rozčuchaná, ale kupodivu ti to sluší."

"Nelži, Clive."

"Co nevidět tě přejde komplex méněcennosti," řekl jsem a nalil kávu. "Jestli ti nebude chutnat, není to moje vina."

Podal jsem jí šálek a posadil se na postel.

"Až to vypiju, budu ještě spát," varovala mě. "Tak na mě moc nemluv."

"Dobrá," řekl jsem. Káva nebyla špatná a cigareta už nechutnala jako spálený papír.

Podívala se z okna na blednoucí hvězdy. "Nezamiloval ses do mne, že ne?" zeptala se mě náhle.

Skoro jsem upustil šálek. "Proč se na to probíhá ptáš?" řekl jsem.

Podívala se na mne, sešpulila ústa a pohlédla stranou. "No, kdyby ses do mne zamiloval, byla by to ztráta času."

Ve své chladné, lhostejné konečnosti vyzněl její hlas brutálně.

"Proč to nechceš přiznat?" řekl jsem. "Máš kocovinu a hledáš někoho, na kom by sis mohla vylít zlost. Dopij kávu a jdi spát."

Oči jí potměnely. "Abys nikdy nemohl říct, že jsem tě nevarovala. V mém životě je jenom jeden muž, Clive, a to je Jack!"

"Tak to má taky být," plácl jsem nezávazně a dopil kávu. "Hodně pro tebe znamená, vid'?"

Netrpělivě položila šálek s kávou na noční stolek. "Znamená pro mě všechno," řekla, "tak si nemysli, že bys mohl něco znamenat pro mne ty."

Jen stěží jsem ovládal stoupající popuzenost. Avšak při její špatné náladě, tak odlišné od nálady včerejšího večera, jsem si byl jist, že bychom se pohádali, kdybych jí odporoval.

"Dobrá," řekl jsem. Sundal jsem župan a vklouzl pod přikrývku. "Budu si pamatovat, že Jack pro tebe znamená všechno."

"To uděláš dobře," vyštěkla. Obrátila se ke mně zády a odtáhla se.

Civěl jsem do stropu. Zmocňoval se mne vztek. Vztek na ni, protože mne tak snadno prohlédla. Vycítila, že pro mne něco znamená. Nechtěl jsem si to přiznat, ale bylo tomu tak. Shledával jsem, že je vzrušující, záhadná a chtěl jsem ji mít sám pro sebe. Věděl jsem, že je to šílenství. Snad kdyby mě povzbuzovala, bylo by všechno docela jiné. Ale její vypočítavá lhostejnost ve mně budila stále palčivější touhu. Bylo to víc než sex. Chtěl jsem zbourat zeď, kterou mezi námi postavila. Chtěl jsem, aby o mne stála.

Když jsem se probudil podruhé, proudily už do místnosti naplno sluneční paprsky. Eva mi ležela v náručí. Hlava jí spočívala na mém rameni a její ústa se dotýkala mého krku. Spala klidně a její tělo bylo ochablé a tiché.

Držel jsem ji a cítil jsem se dobře. Byla tak lehká, malá a teplá. Dělal mi dobře její dech na mém hrdle a vůně jejích vlasů. Takhle spala skoro hodinu. Pak se pohnula, otevřela oči, zvedla hlavu a podívala se na mne.

"Ahoj," řekla a usmála se.

Dotkl jsem se prsty jejího obličej. "Hezky ti voní vlasy," řekl jsem. "Spalas dobře?"

"Mmmmm." Zívla a položila mi hlavu zpět na rameno. "A ty?"

"Dobře. A co hlava?"

"V pořádku. Máš hlad? Mám sehnat něco k jídlu?"

"Já to zařídím."

"Zůstaň tady." Odtrhla se ode mne a vyklouzla z postele. Ve své modré noční košili vypadala drobná a dětská. Oblékla si župan, podívala se na sebe do zrcadla, udělala grimasu a opustila mě.

Šel jsem do koupelny, pomalu jsem se oholil, a když jsem se vrátil, zastihl jsem ji znovu v posteli. Na stole stál však táč s čerstvou kávou a talířem, na kterém byl tence nakrájený chléb s máslem.

"Nechceš přece, abych ti něco uvařila, že ne?" zeptala se, když jsem si svlékl župan a vklouzl vedle ní.

"Ne, děkuji. Nepovídej, že umíš vařit," řekl jsem a uchopil ji za ruku.

"Samozřejmě vařit umím," odpověděla. "Ty si myslíš, že jsem úplně nemožná?"

Dlaň její ruky byla bez masa, tvrdá. Snadno jsem obkroužil její zápěstí svým palcem a ukazováčkem. Zkoumal jsem tři ostře vyčnělé čáry na její dlani.

"Jsi nezávislá," řekl jsem. "To je klíč k tvé povaze."

Přikývla. "Jsem nezávislá."

Pustil jsem její zápěstí. Zkoumala svou dlaň sama. "Co dál?" zeptala se.

"Jsi náladová."

Opět přikývla. "Mám strašnou povahu. Když mám vztek, úplně šílím."

"Co tě tak rozčílí?"

"Spousta věcí." Položila talířek s chlebem na můj hrudník.

"Rozčiluje tě Jack?"

"Víc než kdokoliv jiný." Srkala kávu a hleděla bez výrazu ven z okna.

"Proč?"

Našpulila rty a pokrčila rameny. "Žárlí na mne a já žárlím na něho." Náhle se uchichtla. "Bojujeme spolu. Když jsem s ním byla naposledy na večeri, pořád se díval na jednu ženu. Byla to jenom taková hloupoučká blondýna - ale měla pěknou postavu. Řekla jsem, že s ní může jít, jestli chce. Odpověděl mi, abych nebláznila, ale dívat se nepřestal. Byla jsem z toho úplně vedle." Oči jí jenom svítily. "Viš, co jsem udělala?"

"Pověz mi to."

"Vzala jsem ubrus a všechno, co bylo na stole, jsem smetla na podlahu." Položila šálek s kávou a zasmála se. "Clive, kéž bys to byl vidět! To byl kravál - a jak se Jack tvářil! Prostě jsem odešla a nechala ho tam. Když jsem přišla domů, pořád jsem ještě byla v ráži. Tak jsem šla do obývacího pokoje a rozmlátila všechno, co se rozmlátit dalo. To bylo něco! Nedovedeš si představit, jak to bylo nádherné! Strhla jsem všechno, co bylo na římse u krbu. Hodiny, Jackovy skleněné zvířecí figurky." Ukázala na prádelník. "Jenom těchhle několik tu spoušť přežilo. Mám je tady, protože si Jack myslí, že jsou všechny rozbité. A byly tam taky fotografie - no prostě všechno." Zapálila si cigaretu a hluboce vdechovala kouř. "Samozřejmě řádl, když se vrátil. Zamkla jsem se v ložnici, ale vykopl dveře. Myslela jsem si, že mě snad zabije, ale on jenom sbalil svoje věci a odešel. Ani se na mne nepodíval."

"A od té doby jsi ho neviděla?"

"On mě dobře zná." Odklepala popel do prázdného šálku od kávy. "Víš, co jsem zač. Já se dovedu rozehrát. Nemám čas pro nikoho, kdo není taky v ráži... a co ty?"

"Má rád klidný život."

Zavrtěla hlavou. "Když se Jack rozparádí..." rozhodla ruce a zasmála se.

Shledával jsem, že se docela ráda baví o svém manželovi. Vlastně se k tomuto námětu neustále vracela a byla ráda, když jí někdo naslouchal. Položil jsem jí několik základních otázek a pak jsem ji nechal povídat. Mohl jsem si tak slepit dohromady obrázek její minulosti.

Ted' už jsem věděl, že umí dovedně lhát, ale některé věci, které mi říkala, byly asi pravdivé.

Je vdaná deset let. Pochopil jsem, že před svým sňatkem si počínala dost nevázaně. Na nějakém večírku se seznámila s Jackem. Podívali se na sebe a to stačilo. Byl to tak prudký výbuch vášně, že jim oběma bylo rázem jasné, že jsou určeni jeden pro druhého. Vzali se skoro okamžitě.

V té době měla vlastní peníze. Neřekla mi, kolik měla, ale asi byla dost zámožná. Jack je důlní inženýr a odjíždí za svým povoláním do mnoha vzdálených zemí - do míst, kam ženy nemohou. První čtyři roky manželského života byly asi nudné a Eva se cítila osamělá. Byla samozřejmě neurotická a přepjatá. Měla výstřední choutky a Jack příliš nevydělával. Ze začátku to nevadilo, protože si udržovala svou nezávislost a nechťela po něm žádné peníze. Věděl, že si Eva žije dobře a to mu vyhovovalo. Ale měla zálibu v hazardních hrách. Přiznala se, že ona i Jack byli rození hazardní hráči. Eva sázela na koně, zatímco on se soustřeďoval na vysoké sázky v pokeru. Protože byl zkušený hráč, vyhrával o trochu víc než prohrával.

Když byl Jack v Západní Africe - asi před šesti lety - dostala se Eva do skupiny hazardních hráčů. Začala nadměrně pít a sázet bezohledně a riskantně. Od začátku ji provázela smůla, ale to ji nezazrazilo. V koutku duše se utěšovala, že své ztráty nahradí. Jednoho rána však zjistila, že prohrála poslední halíř svého kapitálu a že je úplně na suchu. Věděla, že Jack bude zuřit, proto mu nic neřekla. Snadno si získávala muže. Finanční tíseň ji přiměla začít řemeslo, které nyní provozuje.

Po celých minulých šest let ji živili muži. Jack nic netuší, stále si myslí, že Eva dostává svůj pravidelný příjem, a ona ho v tomto klamu udržuje.

"Jednou na to určitě přijde... potom si nedovedu představit, co se stane," uzavřela zповěď a pokrčila rameny.

"Proč toho nenecháš?" zeptal jsem se a zapálil si desátou cigaretu.

"Potřebuju peníze... a kromě toho - co bych dělala celý den? I tak se cítím osamělá."

"Osamělá? Ty se cítíš osamělá?"

"Nemám nikoho... kromě Marty. Kolem sedmé odchází a já jsem tu sama až do rána, kdy zase přijde."

"Ale jistě máš nějaké přátele?"

"Nemám nikoho," opakovala mdlé, "a taky nikoho nechci."

"A teď, když znáš mě?"

Obrátila se v posteli, aby na mě mohla vidět. "Uvažuji, za čím vlastně jdeš," řekla. "O něco ti jde. Jestli ses do mne nezamiloval... co to potom je?"

"Řekl jsem ti to už. Líbíš se mi. Zajímáš mě a chci být tvým přítelem."

"Žádný muž není mým přítelem," řekla.

Zadusil jsem cigaretu a přitáhl Evu k sobě.

"Nebud' tak podezírává," řekl jsem. "Všichni potřebujeme občas přátele. Možná, že bych ti mohl pomoci."

Trošku se ode mne odtáhla. "Jak? Já nepotřebuju pomoc. Jediné obtíže mi hrozí ze strany policie. Znáám soudce, který by se už o to postaral."

Měla samozřejmě pravdu. Vlastně jsem pro ni nemohl nic udělat - kromě peněz.

"Třeba onemocníš...", začal jsem, ale to ji rozesmálo.

"Já nejsem nikdy nemocná, a kdybych i byla, nikomu by to nevadilo. V době nemoci muži vždycky opouštějí ženu. Nemá pro ně žádnou cenu, když je nemocná."

"Ty jsi ale cynička!"

"Ty bys byl také cynik, kdybys žil můj život."

Ponořil jsem obličej do jejích vlasů. "Máš mě ráda, Evo?"

"Jsi prima," odpověděla lhostejně; "a nelov v kalných vodách, Clive."

Zasmál jsem se. "Kde budeme obědvat?"

"Kdekoliv... Mně je to jedno."

"Půjdem večer do biografu?"

"Dobrá."

"Tak platí." Podíval jsem se na hodiny na římse krbu. Bylo po dvanácté. "Rád bych se něčeho napil."

"A já se vykoupu." Vysmekla se mi a vyskočila z postele. "Ustel, Clive. To je jediná věc, kterou nikdy nedělám."

"Dobrá," řekl jsem a díval se na ni, jak se točí před zrcadlem.

Vstal jsem a ustlal. Pak jsem šel do druhého pokoje a zatelefonoval do restaurace "Barbecue". Zamluvil jsem stůl proti dveřím.

Mezitím Eva přišla dolů.

"Hotovo," volala. "Co si mám vzít na sebe?"

"Šaty," řekl jsem. "Ačkoliv kostým, který jsi měla včera, se mi docela líbil."

"Kostýmy mi sluší líp než šaty." Přejela kritickým pohledem své nahé tělo a přistoupila ke dveřím. Položila si ruce na plochou hrud'. "Hodí se k mé postavě," dodala a zasmála se.

"Dobrá," odpověděl jsem, "jak myslíš."

Zbytek dne pro mne utekl příliš rychle. Zdálo se, že jsem si získal její plnou důvěru, hovořila o svých zkušenostech s muži a se svým manželem. Docela dobře jsme se bavili. Měl jsem však pocit, že dál se nedostanu. Trčela tu pořád neviditelná zeď, na kterou jsem stále narážel. Neřekla mi, kolik vydělává. Když jsem se jí ptal, jestli šetří, odpověděla. "Každé pondělí jdu do banky a uložím polovinu toho, co jsem vydělala. Těch peněz se nikdy nedotknu."

To z ní vylétlo tak pohotově, že jsem jí nevěřil. Věděl jsem, jak bývají tyhle ženy bezstarostné a rozhazovačné, byl bych se vsadil, že neušetřila ani vindru, ale nemohl jsem jí samozřejmě dokázat, že lže.

Na budoucnost očividně nemyslela. Snažil jsem se ji například přesvědčit, aby uzavřela pojistnou smlouvu, po jejímž vypršení by jí byla vyplacena prémie. "Přijde ti vhod, až budeš třeba stará a budeš potřebovat peníze," vysvětloval jsem jí.

Neměla zájem. Pochybuju, že mě vůbec vnímala. "S tím se nebudu obtěžovat," řekla. "Šetřím si... A kromě toho... Co je ti po tom?"

Jedna věc mě však potěšila. Vraceli jsme se z města, kde jsme právě zhlédli nejnovější Bogartův film, do Laurel Canyon Drive. Oba jsme hodně pili. Eva spočívala na polštářovém sedadle mého vozu s hlavou zvrácenou dozadu a zavřenýma očima. "Marty mi říkala, že se budu s tebou nudit," řekla náhle. "Tvrdila, že jsem blázen, když s tebou chci strávit celý víkend. Bude překvapená, až jí řeknu, že jsem tě nevyhodila."

Položil jsem svou ruku na její. "Vyhodila bys mě?"

"Vyhodila, kdybys mě nudil."

"Takže se ti ten víkend líbil?"

"Mmmmm... velice."

No tak. Tohle bylo něco.

Leželi jsme ve tmě a povídali si dlouho do noci. Asi se už dlouho nebvila s nikým tak svobodně. Bylo to, jako by otevřela propust přehrady. Slova z ní vycházela zprvu rozpačitě, ale pak nepřerušovaným proudem. Nevzpomínám si na všechno, co povídala. Většinou mluvila o Jackovi, zdálo se, že se celý jejich život skládal z nekonečných hádek a divoce vzrušujících smířování. Podle toho, co mi vyprávěla, byl jejich vztah založen na Jackově příležitostné brutalitě, která vyhovovala její podivné složité povaze. Skutečnost, že ji občas bil, jí nijak nevadila, pokud jí byl věrný. Jeho věrností si byla jista. Vyprávěla mi, jak se jednou večer vraceli z večíрку, jak uklouzla na ulici a upadla. Vymkla si kotník, který jí okamžitě otekl. Jack se jí smál a nechal ji sedět na okraji chodníku. Byl unavený a chtěl do postele. Když se konečně dobelhala domů, našla ho, jak spí. Příští den ráno ji vyhnal z postele, třebaže sotva mohla chodit, a poručil jí, aby mu přinesla kávu. Zdálo se, že ho Eva za takové chování obdivuje.

To jsem nemohl pochopit. Vůbec se to nepodobalo zkušenostem ze všech mých dosavadních vztahů k ženám.

"Snad nechceš tvrdit, že se ti nelíbí vlídnost a slušné zacházení?" zeptal jsem se.

Cítil jsem, jak zvedá ramena. "Nenávidím slabost, Clive. Jack je silný. Ví, co chce, a nic ho nezastaví."

"No tak, jestli se ti líbí takové jednání..." Vzdal jsem to.

Když mluvila o mužích, kteří ji navštěvují, neuváděla jména. V tomhle mi její nesdílnost vyhovovala. Znamenalo to přinejmenším, že nebude mluvit ani o mně.

11. KAPITOLA

Do svého bytu jsem se vrátil kolem poledne. Když jsem vstoupil do výtahu, obdařil mě zřízenec mnohoznačným úsměvem. "Dobré ráno, pane Thurstone."

"Dobré ráno," odpověděl jsem. Jakmile se výtah mezi poschodími rozjel, cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek.

"Slyšel jste o těch dvou manících, co se včera večer zabili před Manolou?" zeptal se mě zřízenec, když jsem vycházel z výtahové klece.

"Ne."

"Práli se kvůli nějaké dámičce a spadli z chodníku zrovna pod kola nákladáku. Jeden měl obličej úplně na maděru."

"Takže vypadal docela jinak," řekl jsem a otevřel dveře do svého bytu.

Russell byl v hale. "Dobré ráno, pane Clive," pozdravil mě hlasem, který měl naznačit, že mi přeje všechno možné jen ne dobré ráno.

"Nazdar." Zamířil jsem do ložnice. Když jsem však zachytil jeho pohled, zastavil jsem se. "Co se děje?"

"V obývacím pokoji čeká slečna Carol," pronesl vyčítavě. Z celé jeho postavy, z jeho obličeje, z jeho obočí na mne přšely výčitky.

"Slečna Carol?" Zíral jsem na něho. "Co chce? Proč není v ateliéru?"

"Nevím, pane. Čeká tady na vás už přes půl hodiny."

Dal jsem mu kufík. "Strčte to do ložnice," řekl jsem a šel jsem halou do obývacího pokoje.

Když jsem vstoupil, stála Carol u okna. Neotočila se, ačkoliv mě musela slyšet. Obdivoval jsem její stíhlá záda v červenobíle kostkovaných šatech. "Nazdar," pozdravil jsem a zavřel dveře.

Zamáčkla cigaretu v popelníku a prudce se otočila na patě. Dívala se na mne upřeně a já jsem uhnul očima. "Dnes jsi nešla do práce?"

Přešel jsem pokoj a postavil se vedle ní.

"Chtěla jsem tě vidět."

"To je bezvadné." Ukázal jsem na gauč. "Posad' se."

Šla ke gauči a já prohodil. "Nic se nestalo, že ne?"

Posadila se. "Zatím nevím." Sáhla po další cigaretě, zasunula ji do špičky a zapálila.

Náhle jsem se cítil poněkud unavený. Neměl jsem náladu poslouchat nářky. Stál jsem nad ní. "Podívej, Carol..." začal jsem, ale ona vztáhla proti mně ruku.

"Naši rozmluvu nepovedeme v duchu. "Podívej se...", řekla ostře.

"Promiň, Carol, jsem dnes velice nervózní." Nechtěl jsem se s ní hádat. "Něco se děje. Raději bys mi to měla říct hned."

"Potkala jsem dnes ráno Merle Bensingerovou. Bojí se o tebe."

"Jestliže Merle Bensingerová projednává s tebou moje záležitosti," řekl jsem chladně, "potom zapomíná, že je mou placenou agentkou."

"Merle tě má ráda, Clive. Myslela, že jsme zasnoubeni."

Pomalu jsem si sedal do křesla stranou od Carol. "I kdybychom byli manželé, pořád nemá Merle co povídat o mých záležitostech," řekl jsem a mými slovy prosakovala chladná zuřivost.

"Nemluvila o tvých záležitostech," řekla tiše Carol. "Prosila mě, jestli bych se tě nepokusila přesvědčit, abys začal pracovat."

Zapálil jsem si cigaretu a hodil jsem zápalku do prázdného krbu. "Ale já pracuju," řekl jsem. "Jestli jde o její zatracenou provizi, tak ať to řekne."

"Dobrá, Clive, jestli se na to díváš takhle."

"Tak to aspoň cítím; proboha, Carol, žádného spisovatele nemůžeš násilím donutit, aby psal. A ty to víš. Prostě to v něm je nebo není. Merle po mně chtěla nesmyslný článek pro 'Digest'. Neměl jsem do něho chuť. Proto je namíchnutá."

"O 'Digestu' vůbec nemluvila, ale nechme Merle plavat." Zkřížila své štíhlé kotníky. "Mluvme o Bernstienovi, Clive."

"Co je s ním?"

"Víš přece, že přišel v sobotu ke mně?"

"Ano, tos mi říkala."

"Dělala jsem, co jsem mohla. Přečetla jsem mu úryvky z tvé hry. Dokonce jsem ho přesvědčila, aby si ji vzal s sebou."

Zíral jsem na ni. "Ty jsi mu dala výtisk hry?" opakoval jsem. "Kdes ho sebrala?"

"Sehnala jsem si ho," řekla poněkud netrpělivě. "Na tom nezáleží. Velice jsem doufala..." Odmlčela se a udělala zoufalé gesto. Pak řekla. "Kdybys tam byl, dopadlo by všechno docela jinak. Bohužel jsi propásl ohromnou příležitost, Clive."

Vypustil jsem z plic značnou dávku kouře. "Tomu nevěřím," řekl jsem. "Kdyby chtěl Bernstien dělat 'Vstupenku na náhradní představení', tak by ji dělal. Když někoho musíš přemlouvat, aby koupil nějaký scénář, potom ten člověk o něj vůbec nestojí. Napřed ti toho hodně naslibuje a potom ucukne. Nepovídej mi, že Imgram přemlouval Golda, aby koupil jeho příběh."

"Mezi knížkou 'Země je pustá' a tvou hrou je ohromný rozdíl," řekla Carol ostře. Když jsem se netrpělivě pohnul, pokračovala. "Promiň, Clive. Tak jsem to nemyslela. Nemůžeš ty dvě věci srovnávat... to jsem chtěla říct..."

"Dobrá, dobrá," odbyl jsem ji zlostně. "Není zapotřebí, abys se mnou zacházela v rukavičkách. Chceš říct, že moje látka není tak dobrá, aby obstála sama o sobě. Musíš přijít ty a Jerry Higham a já, abychom Bernstiena zpracovali. A on se teprve potom na to milostivě podívá."

Nervózně se kousla do rtu, ale neřekla nic.

"Tak takhle já svoje věci prodávat nechci. Když něco prodám, tak to prodám proto, že to stojí za prodej. Nepotřebuju se kvůli tomu handrkovat jako nějaký hokynář. To ať mi Bernstien políbí šos."

"Dobrá, Clive, ať ti Bernstien políbí šos. Ale ty trčíš na místě, vid'?"

"Mně nic nechybí. Nemůžeš se už přestat o mne starat? Podívej se, Carol, řekněme si to na rovinu. Až budu potřebovat něčí pomoc, dám ti vědět. Strašně moc lidí se o mě zajímá. A to mě otravuje." Abych nezranil její city, dodal jsem. "Jsem ti samozřejmě vděčný, ale koneckonců je to moje záležitost a mně se vede docela dobře."

Pátravě se na mne zadívala. "Opravdu?" řekla. "Dva roky jsi nenapsal ani řádku. Žiješ z minulosti, Clive. A právě tohle si v Hollywoodu nemůžeš dovolit. Každý spisovatel má tady cenu své příští knihy nebo svého budoucího filmu."

"Ale můj budoucí film bude dobrý," řekl jsem a pokusil jsem se usmát. "Nedělej si zbytečné starosti, Carol. Koneckonců Gold mi udělal nabídku. To by ti mělo napovědět, že to se mnou nejde z kopce."

"Prosím tě, Clive, přestaň se naparovat," řekla a zčervenala. "Nejde přece o to, jestli umíš psát. Jde o to, kdy začneš pracovat."

"Dobře. Rozumím. Ale nebude lepší, když tuhle starost přenecháš mně?" řekl jsem. "Proč nejsi v ateliéru? Myslel jsem, že pracuješ s Imgramem."

"Pracuju. Ale musela jsem s tebou mluvit, Clive. Lidé si už o tobě povídají." Vstala a přecházela po pokoji. "Říká se, že jsme spolu zasnoubeni."

V té chvíli jsem se tím nechtěl vůbec zabývat.

"Co tím myslíš... že o mně lidé mluví?"

"Tenhle víkend!" Obrátila se tváří ke mně. "Jaks to mohl udělat, Clive? Jaks mohl něco takového udělat? Zbláznil ses?"

Už Je to tady, napadlo mě. "Kdybych věděl, o čem mluvíš..."

"Proč mi lžeš? Víš, co se stalo. Myslela jsem si, že tohle všechno máš už dávno za sebou. Chováš se jako nějaký potřeštěný mladík."

Civěl jsem na ni. "Co tím myslíš? Co bych měl mít za sebou?"

Opět se posadila. "Och, Clive, občas mluvíš tak hloupě, až jsi protivný," řekla unaveně. Z hlasu se jí vytratil hněv. Byla jen zoufale nešťastná. "Chceš být neodolatelný, víd? Chceš okouzlit kdejakou ženskou a čekáš, že ti všechny padnou kolem krku. Proč sis začínal s takovou... takovou... Kde myslíš, že takhle skončíš?"

Netrpělivě jsem sáhl po cigaretě. "Zacházíš moc daleko, Carol." Jenom s námahou jsem se ovládal. "Nemám náladu, abych tohle poslouchal. Asi by ses měla vrátit do ateliéru. Nebo si řekneme věci, které nás budou později mrzet."

Několik vteřin seděla bez hnutí, ruce sevřené na kolenou, celé tělo napjaté. Pak se zhluboka nadechla a uvolnila se. "Promiň, Clive," řekla. "Jdu na to špatně. Nemůžeš s tím přestat? Nemůžeš toho nechat? Ještě není pozdě, Clive."

Vztekla jsem odklepl popel na koberec. "Zbytečně se rozčiluješ," řekl jsem. "Proboha, Carol, musíš být rozumná."

"Kam jsi to u ní dotáhl za ten víkend?" zeptala se náhle. "Podlehla tvému osobnímu kouzlu?"

Vyskočil jsem. "Podívej, Carol, už toho mám dost. Raději jdi. Za okamžik se začneme urážet."

"Rex Gold mě požádal, abych si ho vzala."

Před mnoha lety mě kopl kůň. Byla to moje vina. Varovali mě, že je nebezpečný, ale já jsem si myslel, že ho zvládnou. Vzpomínám si, jak jsem ležel na vlhké, blátivé zemi, svíjel se bolestí, civěl na koně a nemohl uvěřit, že mi to udělal. Ted' jsem se cítil skoro stejně.

"Gold?" řekl jsem a opět si sedl.

Carol sevřela obě pěsti. "Ted' jsem ti to neměla říkat," vydechla. "Je to vlastně vydírání. Neměla jsem ti to říkat!"

"Nemyslel jsem si, že Gold..." zarazil jsem se. Proč vlastně ne? Carol je hezká, rozumí své práci. Pro Golda by to byla výborná žena.

"Co uděláš?" zeptal jsem se po delším mlčení.

"Nevím," řekla. "Zvlášť ne po tomhle víkendu."

"Co s tím má víkend společného?" zeptal jsem se. "Mám dojem, že důležité je, jestli ho miluješ nebo ne."

"V Hollywoodu to důležité není," řekla. "Víš to stejně dobře jako já. Kdybych věděla, že ty a já..." Zarazila se, zaváhala a pak pokračovala. "Ty mi to strašně ztěžuješ."

Neřekl jsem nic.

"Víš, Clive, já tě miluji."

Chtěl jsem ji vzít za ruku, ale uhnula. "Ne, nedotýkej se mě. Nech mě mluvit. Tolerovala jsem ti toho strašně moc. Známe se už skoro dva roky. Asi je to ode mne hloupé, že žiju v minulosti, ale pořád tě vidím, jak jsi poprvé přišel navštívit Roberta Rowana. Nikdo z nás tehdy nic neznamenal. Zalíbil ses mi v ten okamžik, kdy jsem tě uviděla. Tvoje hra se mi líbila. Myslela jsem si, že ten, kdo je tak citově založený, musí být dobrý, laskavý a slušný. Líbilo se mi, jak jsi byl celý vyděšený a rozpačitý, když s tebou mluvil Rowan. Byls tak sympatický! Ne jako ostatní muži, kteří tam přicházeli. Myslela jsem si, že uděláš velké věci, proto jsem tě pozvala sem, řekla ti, abys opustil New York a všechno, co pro tebe znamenal. Než sis našel přátele, byls rád, že jsem ti dělala společnost. Chodili jsme všude spolu a všechno dělali společně. Jednou jsi mě požádal o ruku, a já souhlasila. Ale příští den ráno jsi na to zapomněl. Ani ses neobtěžoval, abys mi zavolał. Dodnes nevím, co si o mně myslíš, ale vím, jaké city já chovám k tobě. Ale to neznamená, že ti všechno prominu. Nechci, aby to bylo mezi námi takhle."

Kéž by s tím nebyla začínala! Věděl jsem, že se budu muset rozhodnout, a potřeboval jsem čas na rozmyšlenou. Do sobotního večera jsem Carol miloval, ale ted' jsem si tím nebyl jistý. Věděl jsem, že nesmím dovolit, aby takhle mluvila, aby se tak odhalovala, dokud jí nevyjdu alespoň na půl cesty vstříc. Jinak mě opustí a tím všechno skončí. A to jsem nechtěl. Byla pro mne důležitá. Představovala dva minulé roky, které byly nejlepšími léty mého života. Představovala porozumění a vřidnost. Věnovala mi svou důvěru. Děsilo mě pomyšlení, že bych měl zůstat bez ní.

"Věřila jsem tomu, když jsi mě ubezpečoval, že mě miluješ," pokračovala. "Asi to bylo tím, že jsi pro mne tolik znamenal. Na tobě opravdu něco bylo, Clive, pokud jsi byl chudý. Úspěch některé lidi kazí. Zkazil i tebe, Clive. Mám o tebe strach. Opravdu nevím, co s tebou dál bude. Od chvíle, kdy jsi začal psát, nenaučil ses vůbec nic. Ty si myslíš, že máš nějaké kouzlo, ale nemáš ho. Nikdo ho nemá... taková věc vůbec neexistuje. Všechno pochází z práce, z věčné nespokojenosti, z tíhnutí k větším tématům pokaždé, když pišeš. Samozřejmě musíš mít pocit, že chceš něco říct a že to něco za to stojí."

"Mluvíš jako kniha," řekl jsem netrpělivě. "Ale jestli ti to nevadí, mám dojem, že to pro tuhle chvíli stačí. Co je s tebou? Vezmeš si Golda?"

Zavřela oči. "Nevím," řekla. "Nechci, ale má to hodně výhod."

"Víš to jistě?"

"Gold má fantazii... moc... peníze. Dal by mi volnou ruku. Daly by se natočit vynikající filmy. Ty to snad nepochopíš, Clive. Ale já jsem ctizádostivá. Ne kvůli sobě. Chci, aby se natáčely lepší filmy. Mohla bych Golda ovlivnit. Poslechl by mě."

"Nechtěj napravovat svět. Soustřed' se jen na sebe. Nevezmeš si přece Golda jenom proto, že chceš dělat lepší a lepší filmy!"

"Vadilo by ti to?"

Ted' bylo na čase, abych také něco řekl. "Samozřejmě, že by mi to vadilo. Ale byl bych rád, kdyby ses na věci pokusila dívat z mého stanoviska. Miluji tě. Miluji tě už dlouho, ale právě ted' se s tím nedá moc dělat. Něco se zvrtilo. Nedokážu už psát. Jestli se něco brzy nestane, budu v pěkné bryndě. Už předtím jsem býval v podobné situaci, ale tehdy jsem byl sám. Nesnesl bych, kdybys měla moji krizi prožívat se mnou."

Prohlížela si své štíhlé hnědé ruce. "Je to proto, že se nestýkáš s lidmi, na kterých záleží. Máš se příliš dobře." Odmlčela se, upravila si rukávy tak, aby jí skryly zápěstí, a pak vybuchla: "Proč jsi šel s tou ženskou tam, kde tě s ní mohl kdekdo vidět?"

Zaplavil mě hněv. "Tak ten úspěšný autor kecal?" řekl jsem. "Hned jsem si myslel, že si to nenechá pro sebe. To je mu podobné pomlouvat a dělat zle."

"Viděl tě také Jerry Highams," řekla Carol unaveně.

"No a co je na tom? Highams ví, proč s ní chodím. Carol, nic jiného v tom není. Nelhal bych ti. Chci o ní napsat senzační příběh. Ale to je všechno."

Carol vstala. "Musím se vrátit do ateliéru," řekla. "Je mi všeho líto, Clive. Nemůžeme s tím nic udělat, že ne?"

"Ty mi nevěříš?" zeptal jsem se a přistoupil k ní. "Gold si u mě objednal scénář. Jak jinak bych mohl psát, kdybych se nestýkal s tou ženou?"

Zavrtěla hlavou. "Nevím, Clive, a ani mě to nijak zvlášť nezajímá. Ty tvoje přítelkyně mě už unaVují. Nemám chuť soutěžit s profesionálkami. Už jsem se o tebe dělila s tolika ženami. Dokud ji nenecháš, přestaneme se raději stýkat."

"To přece nemyslíš vážně, Carol," zvolal jsem pobouřeně. "Přece nechceš, abych zklamal? Gold mi nabízí padesát tisíc dolarů. Ten příběh nenapišu, pokud se s ní nebudu stýkat." Odvrátila se. Uchopil jsem ji za paži. "Podívej, opravdu v tom není nic jiného, jenom ten scénář. Nemůžeš tomu uvěřit?"

Vyprostila svou paži. "Ne... ale dej si pozor, Clive. Ublíží ti. Ta dobře ví, jak zacházet s muži, jako jsi ty."

Při těchto slovech ve mně vzkypěla krev. "Dobrá," řekl jsem a pocítil jsem strašný vztek. "Jsi moc roztomilá, moc sympatická. Děkuji ti za výstrahu. Dám si pozor! Pokaždé, až ji uvidím, vzpomenu si na tebe a na tvou výstrahu! A dám si sakramentsky pozor!"

Zčervenala. "Nech si svoji lacinou ironii. Řítíš se do maléru a mám strach, že to nebude dlouho trvat..."

"Ty nemusíš mít z ničeho strach. Pokud mě budeš litovat, dobře," řekl jsem. "Kvůli tomu se nemusíme hádat. Lepší bude, když se rozejdeme a nebudeme se navzájem podezírat."

"Mistrem v podezírání jsi ty, pokud to nevíš," odsekla, vyburcována k vzteku. "Ale jestli si myslíš tohle, potom se samozřejmě hádat nemusíme."

"Senzace." Rozhodl jsem se rozhněvat ji tak, jak jsem byl rozhněváván sám. "A pozvi mě na svatbu. Nepůjdu na ni, ale pozvi mě. Aspoň budu mít jednu příležitost Golda odmítnout. Ale jeho padesát tisíc dolarů neodmítám."

V očích se jí objevilo pohrdání. Náhle jsem dostal chuť jí ublížit.

"Dovedu si představit, jakou svatbu ti Gold připraví," pokračoval jsem a usmál se na ni. "Bude to svatba v křiklavých barvách. Přece víš, jak se to dělá. Nevěsta byla půvabná. Odevzdala se Rexi Goldovi, aby mohla napravit svět tím, že bude dělat lepší filmy. Sklidí bouři smíchů!" Vyndal jsem cigaretové pouzdro a vybral jednu cigaretu. "Tvrdilas, že nechceš soupeřit s profesionálkami? Je to tak docela pravda, má drahá?"

"Doufám, že ti ta ženská ublíží," řekla Carol a v obličeji byla bleďá. "Potřebuješ, aby ti někdo ublížil. Potřebuješ ženskou, jako je ona, která dovede zpražit tvoji příšernou drzou domýšlivost. Ta ti to odvede! Aspoň doufám! A moc ti to přeju!"

"Máš štěstí, že jsi žena. Máš štěstí, že jsi v mém bytě jako host. Takže se ovládnou a neudělám nic z toho, co bych moc rád udělal."

"Asi bys mi chtěl dát facku!"

"To bych chtěl. To bych hrozně rád udělal, má krásko."

"Sbohem, Clive."

"To je úžasné. Tomu se říká komorní drama! Byl by to ohromný úspěch. Nic vulgárního... konec, samozřejmě, ale bez laciných efektů. Jsi vynikající scenáristka a máš skvělý smysl pro divadlo. Ale o svatební noci si budeš muset dát pozor na to, co budeš psát, má drahá."

Byla u dveří. Neohlédla se. Odešla.

Když se za ní zavřely dveře, pokoj se zdál najednou velmi pustý. Přesl jsem k bufetu a nalil si whisky. Vypil jsem ji, aniž jsem postavil láhev, a hned jsem si nalil další. Udělal jsem to tak čtyřikrát. Potom jsem uložil láhev a odešel do haly. Cítil jsem se přio opilý a bylo mi do pláče.

Když jsem si nasazoval klobouk, sestoupil po schodech Russell. Smutně se na mne podíval, ale neřekl nic.

"Slečna Carol si vezme pana Rexe Golda," řekl jsem a pečlivě vyslovoval každé slovo. "Vím, že si libujete v takových senzačních drbech, Russelle. Slyšel jste už o panu Goldovi, že? Tak ona si ho bere. Bere si ho, aby mohla dělat dobré filmy a vychovávat nižší společenské vrstvy." Opřel jsem se o zábradlí. "Myslíte si, že nižší společenské vrstvy touží po tom, aby je někdo vychovával? Myslíte si, že to stojí za její obět? Já si to nemyslím. Myslím si, že nikomu ani za mák nezáleží na tom, jestli si vezme Golda nebo jestli budou lepší filmy. Ale se ženami se nedá diskutovat!"

Russell se zatvářil, jako bych ho uhodil do obličeje. Snažil se něco říct, ale nedokázal to. Nechal jsem ho tam a sjel jsem výtahem dolů.

Nastoupil jsem do auta.

"Ubohý hochu," řekl jsem sám k sobě. "Já tě tak lituju."

Stiskl jsem startér a rozjel se do Klubu spisovatelů.

Dnes tam nebyla obvyklá sestava. Pozdravil jsem správce a šel k baru.

"Dvojitou skotskou," řekl jsem, přitáhl si židličku a posadil se.

"Ano, pane Thurstone," řekl barman. "Chtěl byste trochu ledu?"

"Poslyšte," naklonil jsem se kupředu. "Kdybych chtěl led, požádal bych o něj. Nemám chuť se bavit s vámi ani s nikým jiným."

"Zajisté, pane Thurstone," řekl a zrudl.

Vypil jsem whisky do dna a posunul jsem sklenici zpět k němu. "Chci to zase bez ledu a bez zbytečných keců. Nesmíte se zmínit ani o počasí."

"Zajisté, pane Thurstone."

Kdybych neprodal Goldovi svůj příběh, zanedlouho bych byl jako tenhle chlapík. Byl bych na tom s penězi tak bídne, že bych si musel nechat od každého všechno líbit.

Dopil jsem whisky. "Nalejte mi."

Tehdy vstoupili Peter a Frank Ingram.

Bylo neštěstí, že přišli zrovna v tom okamžiku, protože jsem měl strašný vztek a už jsem byl dost opilý. Slezl jsem ze stoličky.

Peter se na mě usmál. "Nazdar, Clive," řekl. "Dáš si jednu se mnou? Znáš přece Franka Imgrama, že?"

"Jistě," řekl jsem. Ucoul jsem a zaujal bojové postavení. "To je ten hollywoodský pisálek drbů, že?" A vrazil jsem Ingramovi jednu přímo do úst. Padl dozadu, chrčel a prsty si sahal do úst, aby ho neudusil můstek. Snad napsal 'Země je pustá', ale zuby neměl vlastní. V tom mi nesahal ani po kotníky.

Nečekal jsem, co se bude dít. Z baru jsem prostě odešel. Prošel jsem halou a octl se na ulici. Nastoupil jsem do auta a nastartoval. Musel jsem se ovládat, protože jsem se chtěl vrátit a toho všiváka udeřit ještě jednou. Tak zoufale jsem po tom toužil, až mě z toho rozbolelo za očima, v nose a v zátylku.

Pomyslel jsem si. Merle Bensingerová, Carol, drahá, líbezná Carol a teď Frank Ingram... snad i Peter Tennett. Ti všichni mě budou šíleně nenávidět. Pěkně jsem si nadrobil. Jestli to půjde takhle dál, stane se moje jméno opravdu pojmem.

Ujížděl jsem po Sunset Boulevard a uvažoval. Za pár dnů se se mnou nebude nikdo bavit. Je možné, že se budu muset vzdát členství v klubu. Nevadí, říkal jsem si, stále ještě máš Evu. Zpomalil jsem. Najednou jsem s ní potřeboval mluvit. V tom mi nemůže nikdo zabránit. Můžou mě přinutit k tomu, abych nebyl Imgrama, ale nikdy mě nepřinutí, abych ji přestal telefonovat.

Zastavil jsem před automatem a vystoupil z auta.

Měl jsem potíže s vytáčením čísla. Byl jsem opilejší víc, než jsem si myslel. Třikrát jsem vytočil nesprávné číslo, než jsem konečně kápl na to pravé. V té chvíli už jsem se potil a doslova zuřil.

Na lince se ozvala Marty.

"Slečnu Marlowovou," řekl jsem.

"Kdo je?"

Co to s ní má k čertu společného? Proč nebere telefony Eva? Copak si myslí, že chci mluvit s její služebnou pokaždé, když ji volám? Myslí si, že řeknu své jméno služebné, která to vyžvaní mlékaři, pekaři a celé té bandě, se kterou se opijí?

"Muž na měsíci," řekl jsem.

Nastalo ticho, pak řekla. "Lituji, slečna Marlowová není doma."

"Ne, je doma," řekl jsem rozzlobeně. "V tuhle dobu není venku. Řekněte jí, že s ní chci mluvit."

"Koho mám ohlásit?"

"Krucinál! Tady pan Clive... Ted' už jste spokojená?"

"Lituji, ale slečna Marlowová je zaneprázdňena."

"Zaneprázdňená?" opakoval jsem pitomě. "Ale ještě nejsou

dvě hodiny. Jak může být zaneprázdňená?"

"Lituji," opakovala. "Řeknu jí, že jste volal."

"Počkejte!" Zařval jsem a bylo mi nanic, "chcete snad tvrdit, že má u sebe nějakého muže?"

"Povím jí, že jste volal," řekla Marty a zavěsila.

Upustil jsem sluchátko a nechal je pohupovat na šňůře. Byl jsem úplně na dně.

12. KAPITOLA

Probudil jsem se z těžkého spánku a zastihl Russella, jak rozhrnuje záclony. Se zasténáním jsem se posadil a zjistil, že mě bolí hlava a jazyk se mi proměnil v kus zpuchřelé kůže.

"Chce s vámi mluvit pan Tennett, pane," řekl Russell, který stál v nohách postele. Jeho tučný obličej obrazil zlé předtuchy.

Pak jsem si vzpomněl na Imgrama.

"Sakra," vykřikl jsem a praštil sebou zpátky na polštář. "Kolik je hodin?"

"Je po půl jedenácté." Dál se na mě vyčítavě díval.

"Tak už toho nechte, Russelle," zvolal jsem. "Už víte, co se stalo v Klubu?"

"Slyšel jsem to, pane," řekl a sevřel rty. "Dověděl jsem se o tom a je mi to moc líto."

"O tom nepochybují," řekl jsem a přál si, aby mě tak strašně nebolela hlava. S leknutím jsem si uvědomil, že se vůbec nepamatuji, jak jsem se včera dostal domů. "Nedělejte si starosti, Russelle," zpráma jsem na něj pohlédl. "Ten všivák si to zasloužil."

Russell si odkašlal. "Pan Tennett je tady, pane," poznamenal.

Zasténal jsem. "Dobře. Řekněte mu, ať počká. Ale vážně nevím, jak by mi mohl pomoci. To vážně nevím."

Když odešel, vstal jsem a odplížil se do koupelny. Studená sprcha mou bolest hlavy trochu zmírnila. Když jsem se oholil a oblékl, namíchal jsem si brandy se sodou. Teď jsem se cítil mnohem lépe.

Peter stál v obývacím pokoji.

"Nazdar," řekl jsem. Šel jsem k bufetu a namíchal si další sklenici brandy se sodou. "Spal jsem, promiň, že jsem tě nechal čekat."

"Nic se nestalo," řekl.

"Dáš si něco k pití?"

Zavrtěl hlavou.

Posadil jsem se na pohovku vedle něho. Nastala trapná pauza. Dívali jsme se jeden na druhého a pak jsme odvrátili zrak.

"Samozřejmě jsi přišel kvůli Imgramovi" řekl jsem.

"Ano, kvůli Imgramovi. Byl jsi opilý?"

"Mám se ti vyzpovídat?" Zeptal jsem se a snažil se zachovat klid. Cítil jsem, jak ve mně stoupá zlost.

"Nemysli si, že jsem tě přišel kritizovat," řekl rychle. "Ačkoliv musím připustit, že mě překvapilo, jak jsi mohl něco takového udělat. Chtěl jsem ti jenom říct, že Gold má v úmyslu tě žalovat."

Civěl jsem na něho. "Gold má v úmyslu mě žalovat?" opakoval jsem. Nečekal jsem, že uslyším zrovna tohle.

Peter přikývl. "Bohužel ano. Imgram je zraněný. Několik dnů nebude schopen pracovat. Odklad bude stát ateliér peníze a Gold zuří."

Náhle mě zaplavil pocit uspokojení. Aspoň jsem toho všiváka zranil! "Rozumím," řekl jsem.

"Napadlo mě, že bych měl za tebou zaskočit a promluvit si s tebou," pokračoval Peter. Nebyl ve své kůži, cítil se trapně a podle výrazu jeho tváře jsem usoudil, že mu je celá záležitost velmi nepříjemná. "Rex tvrdí, že ho to bude stát sto tisíc."

"Velice drahá facka," odpověděl jsem. Náhle mě zamrazilo. Vyděsil jsem se. "Snad mě nechce o tu částku žalovat?"

"Technicky vzato - nemůže tě vůbec žalovat. Musel by to udělat Imgram," vysvětloval Peter. Díval se na svoje dokonale vyčištěné boty a dodal. "Rex s ním už o tom mluvil."

"Tak on vyhledal Imgrama." Vypil jsem polovičku brandy se sodou. Už mi tak nechutnalo. "A Imgram mě bude žalovat o sto tisíc dolarů? Ty peníze asi nedostane."

Peter malíčkem pečlivě odklepl popel z cigarety. "Imgram tě žalovat nebude," řekl. "To už Gold ví."

Postavil jsem sklenici. "Oč tedy jde?"

"Nevím," řekl Peter upřímně. "Já bych tě asi žaloval. Provedls pěknou hloupost, Clive."

To jsem odbyl mávnutím ruky. "Chceš říct, že Imgram nastaví druhou tvář?"

Peter přikývl. "Něco takového."

Vstal jsem. "To je ale ubožák!" Vykřikl jsem rozzuřeně. "Ať mě žaluje! Myslíš, že mi na tom záleží? Myslíš, že mi záleží na tom, co udělá?"

"Podívej, Clive, raději se posad'. Už jsi nadělal dost rozruchu. Nepřidávej k tomu další. Co se s tebou děje? UVědomuješ si, že se Carol úplně sesypala?"

Stál jsem nad ním. "Petře, nic ti po tom není. Tak se do toho nemíchej!"

"Kéž bych mohl," řekl Peter a zvedl ruce v zoufalém gestu. "Myslíš, že z toho mám radost? Nezdá se, že by sis uvědomoval, jak je tvoje situace vážná. Znepřátelil sis Golda. Všechno, co se týká Golda, týká se ateliérů. Ta facka způsobila moc malérů. Nevím, proč jsi to udělal. Pravděpodobně jsi měl nějaký důvod. Nevím to a nechci to vědět. Už se stalo a pořádně to zkomplikovalo náš program. A k dovršení všeho se sesypala Carol. Nemůže vůbec pracovat a já si myslím, že za tím vším jsi ty."

Opět jsem se posadil. "Vypadá to tak, jako bych mohl úplně za všechno," řekl jsem roztrpčeně. "Co tedy mám k čertu dělat?"

"Asi bys měl na několik dnů zmizet z města," řekl Peter. "Nemůžeš jet do Tří bodů? Nechci, abys narazil na Rexe... ne teď, když je v takové náladě. Imgram proti tobě nic nepodnikne a my se vynasnažíme Rexe přesvědčit, aby tě nechal na pokoji. Ale v tomhle okamžiku, Clive, přímo prahne po tvé krvi."

Jestli je to opravdu tak, napadlo mě, potom je konec s mým filmovým scénářem.

"Právě teď nemůžu odjet z města," řekl jsem po chvilce přemýšlení. "Mám tady moc práce, ale dám si pozor, abych na něho nikde nenarazil."

Peter se tvářil ustaraně. "Doufám, že se ti to podaří," řekl a vstal. "Radši se odsunu do ateliéru. V tomhle okamžiku stejně nemohu víc dělat. Rex řadí jako poraněný medvěd... Takže, prosím tě, dělej pár dní dobrotu a drž se stranou."

"To udělám," slíbil jsem. "Mimochodem, Petře, víš, že zrovna teď pracuju na scénáři pro Golda. Myslíš, že tohle to nějak ovlivní?"

Peter pokrčil rameny. "Samozřejmě by mohlo. Záleží na tom, jak dlouho nás to zdrží. Jestli se to přežene rychle a tvůj scénář bude dobrý, pak by to mělo být v pořádku. Rex je obchodník. Ale musí to být vynikající scénář!"

"Ano." Šel jsem s ním ke dveřím. Byl jsem deprimovaný a plný obav. Pomalu mi začínalo docházet, jaký jsem to byl blázen, když jsem uhodil Imgrama, a jaký vliv by to mohlo mít na moji příští kariéru.

"Můžeš udělat něco s Carol?" zeptal se příkře Peter.

"Myslím, že ne."

Upřeně se na mne díval. "Miluje tě, Clive," řekl tiše. "Je to báječná holka a nezaslouží si, abys s ní tak jednal. Byla doba, kdy jsem si myslel, že vy dva to spolu myslíte vážně. Vím, že mi po tom nic není, ale nerad vidím, jak se Carol hroutí."

Neřekl jsem nic.

Stál tam, váhal, pak pokrčil rameny a řekl. "Je mi to líto. Snad se z toho dostane. Sbohem, Clive. Nějakou dobu se nikde neukazuj. Určitě se to přežene bez následků, pokud si dáš pozor."

"Jistě," řekl jsem. "A děkuju ti, žeš přišel."

Když odešel, vrátil jsem se do obývacího pokoje a znovu jsem se pořádně napil. Chtěl jsem jít za Carol, ale nějak jsem se nemohl k tomu přimět. Urazil jsem ji, a věděl jsem, že kdybych k ní přišel teď, můj úkol by byl mnohem těžší, než když jí dám čas, aby se vzpamatovala. Kromě toho jsem musel uvažovat i o jiných věcech. Starosti mi nedělal Imgram, ale

Gold. Ten mohl být nebezpečný. Posadil jsem se a snažil se přemýšlet. Snad bych ho měl navštívit a pokusit se mu všechno vysvětlit. Nakonec jsem se rozhodl, že to nechám na Peterovi. Dokud se situace neuklidní, nebudu se na veřejnosti příliš ukazovat.

Zlostně jsem se rozhlédl po velkém obývacím pokoji. Bylo mi jasné, že se jenom těžko smírím s představou dnů, které budu muset trávit uvězněný v těchto čtyřech stěnách. Asi se z toho zblázním! Nejsem už schopen posadit se ke knize jako dřív. V Hollywoodu jsem ztratil potřebný klid a pomyšlení, že budu sám, třeba jenom na několik hodin, bylo pro mne nesnesitelné.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na dvanáct. Pak jsem si vzpomněl na Evu. Je pravděpodobně v posteli a spí. Věděl jsem, co udělám. Navštívím ji a pozvu ji, aby se mnou poobědvala. Jakmile jsem se rozhodl, pocítil jsem ohromnou úlevu. Eva znamená řešení pro mou osamělost. Dokud mám ji, nezáleží na tom, co se stane.

Několik minut po poledni jsem dojel do Laurel Canyon Drive. Zastavil jsem před Eviným domem, vystoupil z auta a rychle kráčel po cestičce. Zaklepal jsem a čekal.

Dveře se otevřely takřka okamžitě. Stála v nich Eva a mrkala v záplavě slunečního světla. Hleděla na mne. "Clive!" zvolala a rozesmála se. "Myslela jsem, že je to mlékař." Zřejmě teprve teď vylezla z postele. Vlasý měla rozcuchané a ještě se nestačila namalovat. "Co tady, proboha, děláš tak brzy?"

Usmál jsem se na ni. "Nazdar, Evo," řekl jsem. "Napadlo mě, že bych tě mohl překvapit. Můžu dovnitř?"

Přitáhla si župan k tělu a zívla. "Právě jsem se chtěla vykoupat. Och, Clive, ty jsi nemožný. Aspoň jsi mohl zavolat."

Šel jsem za ní do ložnice. Pokoj byl cítit parfémem a zvětralým potem. Prudce otevřela okna.

"Fuj! Smrdí to tu, že?" řekla, posadila se na postel a poškrábala se na hlavě. "Jsem unavená."

Posadil jsem se těsně vedle ní. "Vypadáš, jako bys prožila bouřlivou noc," řekl jsem. "Cos vlastně dělala?"

"Vypadám hrozně?" zeptala se, položila se na podušku a protáhla se. "Je mi to jedno. Dnes dopoledne je mi všechno jedno."

"Já mám taky takový pocit. Proto jsem k tobě přišel," řekl jsem a podíval se na její bílý obličej. Pod očima měla kruhy a nad kořenem nosu se jí prohloubily dvě rýhy. "Budeme se nudit společně. Pojd', poobědváme spolu."

Její obličej se zkrivil. "Ne," řekla. "Nechci se nudit!"

"Tak nebuď tak tvrdohlavá," řekl jsem. "Dáme si časný oběd a pak se můžeš vrátit, když budeš chtít. A netvař se jako kakabus."

Podívala se na mě a v jejích očích jsem četl zaváhání. "Já nevím," řekla a zatvářila se mrzutě. "Je to taková otrava, když se musím oblékat. Ne, Clive, asi nikam nepůjdu." Vzal jsem ji za ruce a přitáhl k sobě, až se naše těla setkala.

"Půjdeš se mnou," řekl jsem rozhodně. "Chci tě pro změnu vidět v šatech. Tak co si vezmeš na sebe?" Odtáhla se ode mne a odvěkla se ke skříni. "Nevím," řekla a opět zívla. "Jsem unavená a nechci jít ven."

Otevřel jsem skříň. Viselo tam půl tuctu rozmanitých šatů.

"Proč se musíš vždycky oblékat tak střízlivě? Rád bych tě viděl pro změnu v něčem vzdušném a ženském."

"Clive, dovol aspoň, abych rozhodla, co mi sluší," řekla a stáhla z věšáku šedé šaty s růžovými puntíky. "Vezmu si tyhle. Dobrá?"

"Jistě. Tak se do toho dej a vykoupej se," řekl jsem a posadil se na postel. "Zakouřím si a počkám na tebe."

"Nebude to trvat dlouho," řekla a zavřela skříň.

Dokud byla nahoře v koupelně, bloudil jsem po pokojíku. Otevíral jsem zásuvky, díval se do nich a hned je zavíral. Pohyboval jsem skleněnými zvířátky a přitom jsem myslel na jejího manžela. V pokoji panovala temná, tajemná atmosféra a já jsem se nemohl ubránit myšlenkám na spoustu mužů, kteří sem přicházeli. Potajmu, kradmo, aby se nemuseli stydět před svými přáteli. Začala mě přemáhat zlost a pocit zbytečnosti. Protivilo se mi pomyšlení, že se tak mnoho mužů dělilo se mnou o Evu. Celé ovzduší se pro mne nakonec stalo tak nesnesitelné, že jsem šel na chodbu a zavolal na ni, aby si pospíšila.

"Už jdu," odpověděla. "Nebuď tak netrpělivý."

V té chvíli jsem zaslechl, jak se otevírají dveře. Vešla Marty. Vrhla na mě rychlý překvapený pohled a pak se usmála. "Dobrý den, pane," pozdravila. "Je hezké dopoledne, vidíte?"

"Ano," odpověděl jsem, ale nepodíval se na ni.

Protivila se mi. Protivil se mi její podlézavý, vědoucí výraz. Uvažoval jsem o tom, zda se s ní Eva o mně baví. A jestli se spolu vůbec baví o mužích, kteří sem přicházejí. Nemohl jsem s ní zůstat v jednom pokoji. Podezíral jsem ji, že se mi vysmívá.

"Řekněte slečně Marlbové, že čekám v autě," řekl jsem stroze a vyšel z domu.

Přišla ani ne za půl hodiny a vypadala velice elegantně. V jasném slunečním světle se mi však zdála starší a unavená. Otevřel jsem dveře a Eva nastoupila. Podívali jsme se na sebe.

"Vypadám dobře?"

"Báječně."

"Nelži. Opravdu vypadám dobře?"

"Můžeš jít kamkoliv a s kýmkoliv."

"Myslíš to doopravdy?"

"Samozřejmě. Potíž je v tom, že se stydíš za to, co děláš," řekl jsem a zapnul startér. "To je jeden z důvodů tvého pocitu méněcennosti. Chtěla bys mít všechno. Ale nevíš, jak na to. Tak se v tom plácáš. A stydíš se."

Podívala se na mne pátravě, a když usoudila, že si z ní nestřílím, klesla dozadu do sedadla. "Děkuju ti," řekla a malinko přikývla. "Kam jedeme?"

"K Nikabobovi," odvětil jsem a zahrnul na Sunset Boulevard. Pokračoval jsem směrem do Franklinovy ulice. "Souhlasíš?"

"Mmmmm, asi jo."

"Volal jsem tě včera ve dvě hodiny, ale Marty tvrdila, že jsi zaneprázdněná."

Mávla rukou, ale neřekla nic.

"Ty musíš pracovat dnem i nocí," poznamenal jsem. Ironicky i žárlivě.

"Nemluvme o tom," řekla krátce. "Proč o tom musíte všichni pořád mluvit?"

"Promiň... Zapomněl jsem, že pro tebe je to obchod." Dva bloky jsme přejeli mlčky a pak jsem řekl. "Nerozumím ti, Evo. Přece nejsi tak bezcitná."

Našpulila rty. "Proč to říkáš?"

"Myslím si, že jsi snadno zranitelná."

"Ale to bych ti nikdy nedala najevo," přerušila mě rychle.

"Jsi zvláštní. Stále ve střehu proti nevlídnému slovu. Myslíš si, že všichni lidé jsou tví nepřátelé? Pokus se na to zapomenout a ber mě jako přítele."

"Nechci žádné přátele," odpověděla netrpělivě. "Každopádně nedůvěřuju mužům. Vím o nich příliš mnoho."

"Je to proto, že znáš jenom zkažené muže. Nedovolíš, abych se stal tvým přítelem?"

Lhostejně na mě pohlédla. "Nedovolím a přestaň mluvit nesmysly. Nikdy pro mne nebudeš nic znamenat. Pořád ti to opakuju, tak proč s tím už nepřestaneš?"

Zdálo se mi to beznadějně. Opět jsem pocítil temné zachvění vzteku a zbytečnosti. Kdyby jen existovalo něco, čím bych jí mohl pohnout, proniknout za chladné, úplně lhostejné chování, za nímž se skrývala.

"Teď mluvíš jasně," řekl jsem. "Aspoň vím, co mohu čekat."

"Ráda bych věděla, o co ti jde," řekla a pátravě se na mne podívala. "Za celou tou přívětivostí se cosi tají. Co chceš, Clive?"

"Tebe," řekl jsem prostě. "Líbíš se mi. Fascinuješ mě. Chci mít pocit, že v tvém životě zaujímám určité místo. To je všechno."

"Och, ty jsi blázen," řekla netrpělivě. "Ty určitě znáš stovky žen. Proč se obtěžuješ se mnou?"

Ano... proč se s ní obtěžuji? Proč se obtěžuji s ní, když jsem měl Carol? Proč ztrácet čas a narážet na kamennou zeď, když se při každém setkání přesvědčuji, že ji nikdy nezískám? Nevěděl jsem. Ale musel jsem pokračovat, ačkoliv jsem si byl jist, že navždy zůstaneme na té beznadějně úrovni, pokud se nestane něco nečekaného.

"Nestarej se o ostatní ženy," řekl jsem a zastavil před Nikabobem. "Ty nemají žádný význam. Záleží jedině na tobě."

Udělal netrpělivé gesto rukama. "Ty musíš být blázen," řekla. "Už jsem ti vysvětlila, že pro mne nic neznamenáš. Nemůžu ti to pořád opakovat! Pro mne neznamenáš naprosto nic a nikdy pro mne nebudeš nic znamenat."

Vystoupil jsem z auta a prkenně obešel vůz, abych jí otevřel. "Dobrá," řekl jsem. "Tím se netrap, to jsem už pochopil. Ale proč se mnou vlastně chodíš, když jsi si tím tak jista?"

Podívala se na mne rychle a tvrdě. Na okamžik mě napadlo, že jsem zašel příliš daleko a že mě na místě opustí. Pak se náhle zasmála.

"No přece musím žít, ne?"

Cítil jsem, jak mi krev mizí z obličeje, ale nezastavil jsem se a ani jsem na ni nepohlédl. Vešli jsme k Nikabobovi a posadili se u stolu dost daleko od vchodu.

Všechno, co jsem tušil a co jsem si nechtěl přiznat, bylo v té jedné osudné větě. "No přece musím žít, ne?"

Když jsem objednal jídlo, řekl jsem číšníkovi, aby mi přinesl láhev skotské. Nutně jsem se potřeboval napít. Nemluvili jsme, dokud jsem whisky nedostal.

"Ty jsi tedy pořádně bezcitná," řekl jsem a nalil si dvojnásobnou dávku.

"Myslíš?" Vypadala otráveně.

"Víš něco o Jackovi?" zeptal jsem se, abych alespoň změnil námět rozhovoru.

"Mám od něho zprávy každý týden."

"Je v pořádku?"

"Mmmmm... daří se mu dobře."

"Přijede domů?"

"Mmmmm."

"Jak dlouho tam zůstane?"

"Och... týden... deset dní, nevím."

"Tak ho neuvidím?"

Zavrtěla hlavou.

V očích se jí objevil prázdný, vzdálený pohled a já jsem měl pocit, že sotva slovům svým naslouchá.

"Rád bych se setkal s tvým manželem," řekl jsem rozvážně.

Ostře se na mne podívala. "Opravdu?"

"Proč ne?"

"Líbil by se ti." V očích se jí objevila jiskra. "Všichni ho mají rádi... ale já jsem jediná, kdo ho skutečně zná. Všichni si myslí, že je sympaták." Předstírala posměch, ale nevydařilo se jí to. "Někdy mě štve, jak si na něj každý potrpí... kdyby jenom věděli, jak zachází se mnou." Bylo mi jasné, že jí vůbec nezáleží na tom, jak s ní zachází. Ať dělá, co chce, pro ni je to vždycky dobré. Viděl jsem to v každém rysu jejího obličeje a ve výrazu jejích očí.

"Tak co, seznámíš nás?"

"Dobrá. Řeknu mu to."

Číšník přinesl humří polévku. Byla velmi dobrá, ale Eva se jí sotva dotkla.

"Proč nejíš?"

Pokrčila rameny. "Nemám hlad. Koneckonců teprve nedávno jsem vstala."
Netrpělivě jsem odstrčil svůj talíř. "Lituješ, že jsi sem šla?"
"Ne... Nebyla bych šla, kdybych nechtěla."
"Nemluvíš zrovna lichotivě, víš to?"
"Nepotřebuju to. Ber mě takovou, jaká jsem, nebo mě nech."
"Zacházíš stejně se všemi muži?"
"Proč ne?"
"To není moudré."
"Proč? Stejně se ke mně vrátí. Tak co bych se tím trápila?"
Nemusela se ničím trápit. Věděl jsem, že mluví pravdu. Pokud jsou ostatní muži jako já, vždycky se vrátí.
Podíval jsem se na ni. Drzý výraz v jejích očích ve mě probudil touhu ji zranit. "Ty to víš samozřejmě nejlíp," řekl jsem klidně, "ale koneckonců nemládneš. Přejde čas, kdy se nevrátí."
Ústa se jí zkrivila. Pokrčila rameny. "Teď už je pozdě učit se nové triky," řekla. "Nikdy jsem za nikým neběhala a nemíním s tím začít ani teď."
"Viš, Evo," pokračoval jsem, "nezdá se mi, že bys byla šťastná. Život, který vedeš, je dost příšerný. Proč toho nenecháš?"
"Ty jsi taky takový," řekla. "Všichni to říkají, ale nikdo s tím nic nedělá. A kromě toho - co bych vlastně měla dělat? Otrouřit v domácnosti? To pro mne není."
"Bude Jack pořád cestovat? Není žádná naděje, že by ti vybudoval domov?"
Rozhlédla se po místnosti. Jak přemýšlela, výraz jejích očí změkl. "Chtěli jsme si otevřít motorest." Zvedla dost beznadějně ramena. "Och, já nevím."
Číšník přinesl druhý chod. Když odešel, řekla náhle. "Nevěřil bys tomu, ale já jsem včera v noci brečela." Rychle se na mne podívala, zda se tomu nebudu smát. "Určitě by tě nenapadlo, že bych byla něčeho takového schopna."
"Proč jsi brečela?"
"Bylo mi smutno... Měla jsem pekelný den." Oblíče se jí sevřel. "Nevím, jak je možné, že někteří muži můžou být tak otravní. Nedovedeš si představit, jak já mám smutný život. Nemůžu nikomu věřit. Všichni jdou jen za tím, co si můžou koupit."
"Máš pravdu, to je hrozné," řekl jsem. Nemohla by sis vydělávat peníze jiným způsobem?"
Její obličej ochladl a zachmuřil se. "Ne," odsekla. "Jak bych mohla? Jsem vlastně blázen, když si stěžuju. Ale to je tím, že dnes se cítím úplně na dně." Zhluboka se nadechla a řekla. "Jak já nenávidím muže!"
"Něco se ti stalo? Co to bylo?"
"Och, nic. Nech to plavat, Clive, nebudeme se o tom bavit."
"Někdo tě včera v noci trápil."
"Ano. Chtěl mi způsobit bolest..." Nedůtklivě luskl prsty. "Nechci o tom mluvit."
"Doufám, že mu to jen tak neprošlo," řekl jsem. Byl jsem zvědav, co mi odpoví.
V očích se jí objevil prudký hněv a silná zášť. "Neprošlo mu to a do mého domu už nesmí." Náhle odsunula talíř.
"Raději se vrátíme."
Pokynul jsem číšníkovi. "Podívej, Evo," řekl jsem. "Čas od času se můžeme spolu naobědvat nebo navečeřet. Tobě to udělá dobře. Chci s tebou zacházet jako tvůj přítel. Možná že si myslíš, že přítele nepotřebuješ, ale já ti chci dát možnost, aby ses trochu uvolnila. Snažím se s tebou zacházet jako s lidskou bytostí. Nikdo jiný z tvých mužů s tebou tak nezachází, že ne?"
Chvilí se tvářila dost vylekaně, ale pak řekla. "Ne, řekla bych, že ne."
"Tak vidíš. Copak nevidíš, že ti jenom prospěje, když na chvíli unikneš všemu tomu svinstvu?"
Našpulila rty. "Dobrá," řekla. Pak se jí tvář trochu rozjasnila. "Děkuju ti, Clive. Ano, budu ráda."
Měl jsem pocit, jako bych byl vyhrál důležitou bitvu. "To je prima," řekl jsem. "Příští týden tě navštívím a někam spolu vyrazíme."
Zaplatil jsem účet a šli jsme zpátky k vozu.
Když jsme zahýbali do Laurel Canyon Drive, řekla. "Líbilo se mi to. Ty jsi zvláštní, Clive."
Zasmál jsem se. "Opravdu? Jenom ve srovnání s muži, které znáš. Ty si pořád myslíš, že po tobě něco chci. Ale já nechci nic. Moc se v tobě nevyznám. Jsem rád, když jsem s tebou."
Zastavil jsem před jejím domem. Vystoupili jsme a zůstali stát u auta. "Půjdeš dovnitř?" řekla a usmála se na mne.
Zavrtěl jsem hlavou. "Ne... dnes ne. Bylo to hezké, Evo. Chtěl bych, abys se mnou šla zase."
Stála tam a dívala se na mne. Na rtech měla stále ještě úsměv, ale z očí jí zmizel. "Opravdu nechceš jít dovnitř?"
"Chci být tvým přítelem," řekl jsem. "Příští týden si spolu vyjdeme, ale nechci s tebou jednat tak, jako s tebou jednají ostatní muži."
Teď už měla oči velice chladné, třebaže rty se ještě smála. "Chápu," řekla. "Dobrá. Děkuji ti, za pohoštění, Clive."
Tohle byl pro mne klíčový okamžik. Bylo mi jasné, že je zklamaná a rozzlobená, protože jí nezaplatím za to, že mi dělala společníci. Jasně jsem jí to četl v očích. Pokud jsem ale chtěl postupovat podle plánu, který jsem si předsevzal, dříve či později jsem s ní musel k tomuto bodu dospět. Přes to, co řekla, když jsme vcházeli do restaurace, byl jsem odhodlán v této metodě pokračovat. Nebudu jako Harvey Barrow a nebudu ji platit za to, že mi dělá společníci. Budu se snažit, aby se měla se mnou dobře, budu jí naslouchat, až mi bude vyprávět o Jackovi a o svých problémech, ale nedám jí žádné peníze.
"Tak mi zavoláš?" řekla.
"Zavolám. Sbohem, Evo. A už víckrát neplač."

Odvrátila se ode mne a rychle odcházela.

Vrátil jsem se k vozu, zapálil si cigaretu a nastartoval motor. Pak jsem jel pomalu ulicí. Jak jsem zahýbal za roh, uviděl jsem proti sobě jít nějakého muže. Zprvu jsem ho nepoznával, potom jsem si povšiml dlouhých paží, které mu sahaly skoro ke kolenům. Pozorně jsem si ho prohlédl, když jsem ho míjel. Byl to Harvey Barrow.

Zajel jsem k chodníku a zastavil. Co hledá Harvey Barrow v téhle čtvrti? Samozřejmě jsem to věděl, ale odmítal jsem uvěřit, že jde za Evou.

Vyklouzl jsem z auta a běžel zpátky. Zahnul jsem za roh, abych ho uviděl, jak cílevědomě kráčí po Laurel Canyon Drive. Před Eviným domem zpomalil a váhavě se zastavil u branky.

Chtěl jsem na něho zakřičet. Chtěl jsem se rozběhnout, zastavit se u něho a dát mu ránu do jeho nevzhledného obličeje. Ale místo toho jsem jenom stál a sledoval ho. Otevřel branku a po krátké cestičce přicházel k domu.

13. KAPITOLA

Na Harveye Barrowa jsem úplně zapomněl. Připadal mi tak sprostý a tak bezvýznamný, že jsem ho pustil z hlavy hned, jak jsem ho vyhodil ze "Tří bodů". Vůbec mi nenapadlo, že ji opět vyhledá. Jednala s ním tak bezohledně a já jsem ho před ní tak ponižoval, až se mi zdálo nemožné, že by se někdy před ní znovu objevil. Ale byl tu, šel k ní, dělil se o ni se mnou a tím mě strhával na svou vlastní špinavou úroveň.

Když jsem otvíral dveře od svého bytu, stále ještě jsem pociťoval šok a velký smutek. Po chodbě mi šel vstříc Russell. Jediný pohled na jeho ztrápený obličej mi řekl, že mě čekají další maléry.

"Pane, čeká na vás slečna Bensingerová," oznámil mi.

Civl jsem na něho. "Čeká na mě?" opakoval jsem. "Jak dlouho už tady je?"

"Přišla teprve před chvílí. Tvrdí, že je to velice důležité. Chtěla na vás čekat deset minut."

Uvažoval jsem, proč Merle Bensingerová vážila cestu ze své kanceláře až ke mně. Je to určitě naléhavé a důležité. Hrozně nerada totiž opouštěla svůj psací stůl.

"Dobrá, Russelle," řekl jsem a podal jsem mu klobouk. "Hned jsem u ní."

Vešel jsem do obývacího pokoje. "Nazdar, Merle," pozdravil jsem ji a šel blíž. "To je ale překvapení."

Merle Bensingerová byla mohutná a robustní rusovláska. Svých čtyřicet let nesla docela dobře a v Hollywoodu nebylo schopnější obchodnice. Uvelebila se před prázdným krbem a hleděla na mne očima, které věstily bouři.

"Jestli je tohle pro tebe překvapení, pak by sis měl nalít brandy," řekla a přehlédla ruku, kterou jsem jí podával. "Určitě to budeš potřebovat."

"Tak podívej, Merle," začal jsem, "je mi líto, že to tak dopadlo s tím článkem pro "Digest"..."

"Vykašli se na, článek pro "Digest", vyštěkla. "I bez něho máš malérů až nad hlavu." Zatápala v kabelce a vytáhla roztrženou krabičku cigaret. "Nemám moc času, tak se do toho hned pustíme. Řekni mi jenom jednu věc... uhodils Franka Ingrama?"

Vjel jsem si prsty do vlasů. "A kdybych to udělal? Co je ti po tom?"

"On se ptá, co je mi po tom?" Merle pozvedla oči ke stropu. "To je k smíchu! Zabije projekt, který měl vynést v Hollywoodu ty největší prachy, zlomí Ingramovi zubní protézu a ptá se, co je mi po tom?" Podívala se na mne, její zelené oči sršely zlostí. "Poslyš, Thurstone, ty jsi ale blbec! Ty jsi takový blbec, že si nedovedu představit rodiče, kteří tě zplodili. S tím "Digestem" to bylo dost špatné, ale tohle... no tohle je přímo vražda!"

"Prosím tě," řekl jsem netrpělivě, "je to tak zlé?"

Odhodila cigaretu a přešla k oknu. "Nemůže to být horší, Thurstone. Ty sis proti sobě poštvál nejsilnějšího a nejhouževnatějšího magnáta filmového světa... Golda! Chystá se tě zničit a taky to udělá. Mezi námi, nejlíp bys udělal, kdybys spakoval svých pět švestek a vymázl odtud. Pokud jde o Hollywood... jsi vyřízený!"

Přešel jsem k sekretáři a namíchal si silnou whisky. Cítil jsem, že to opravdu potřebuju.

"Namíchej dvě dávky," vyštěkla Merle. "Myslíš, že jsi jediný, kdo má nervy nadranc?"

Podal jsem jí whisky a posadil se. "Co bude se smlouvou mezi mnou a Goldem?" zeptal jsem se. "Přece nedopustíš, aby od ní utekl?"

Merle beznadějně zavrtěla hlavou. "Co tenhle chlap žvaní," řekla a obrátila se na vázu s karafiáty. "Smlouva! On si myslí, že má nějakou smlouvu!" Prudce se otočila ke mně. "I dvouměsíční nemluvně bez rozumu by pochopilo, že nemůže žádnou smlouvu čekat. Že nemůže čekat vůbec nic! Jestli se Goldovi příběh nebude líbit, je po smlouvě."

"Snad se mu líbit bude," řekl jsem rozpačitě. "Nepovídej mi, že by byl Gold tak zbedněný, aby odmítl dobrý scénář jenom proto, že si zamlouval tě zničit."

Hleděla na mne, jako by mě litovala. "Cožpak nechápeš, že ta legrace, cos udělal v ožralství, stojí Golda nějakých sto tisíc dolarů? Ten scénář by musel být sakramentsky dobrý, aby Gold zapomněl na sto tisíc dolarů! Jestli tě to zajímá. Já nevěřím tomu, že v Hollywoodu existuje spisovatel, který by napsal něco tak úžasného, aby Gold zapomněl na ty prachy."

Dopil jsem a zapálil si cigaretu. "No tak tedy," řekl jsem a snažil se zaplašit strach. "Co mám dělat? Ty jsi moje agentka. Nemůžeš vymyslet nějaké řešení?"

"Žádné řešení neexistuje. Gold tě dal na černou listinu a tím to končí. Musíš psát romány. Jeviště a film pro tebe nepřicházejí v úvahu."

"To ne," řekl jsem, náhle mě přepadl hněv. "To mi nemůže udělat. Proboha, to je úplně šílené..."

"Možná že je, ale já vím, co dovede. Gold je v Hollywoodu jediný člověk, kterého nezvládnou." Najednou lusklá prsty. "Ale je přece jenom někdo, kdo by to mohl dokázat!"

Civl jsem na ni. "Co by mohl dokázat? O čem to mluvíš?"

"Zase ti to vyžehlil u Golda."

"Kdo?"

"Tvoje přítelkyně... Carol Raeová."

Vstal jsem. "Co si to, sakra, myslíš?"

Ukázala mi na židli. "Nevzrušuj se," řekla konejšivě. "Carol Raeová by ti to mohla zařídit. S Goldem jsou takhle." Překřížila prsty.

"Od kdy?" zeptal jsem se a stěží jsem zvládl hlas.

Merle na mě zírala. "Víš, že si ji Gold chce vzít, ne?"

"Vím to, ale to přece nic neznamená."

"Neznamená? Co to s tebou je? Dovol, abych ti něco řekla. Gold nebyl nikdy ženatý. Je mu skoro šedesát. Najednou se zamiluje a ty tvrdíš, že to nic neznamená. Pro Golda to znamená všechno. Když se zakouká do ženy člověk v jeho věku, tak je to, jako bys shodil tunu litiny z mrakodrapu. Právě ona teď může dělat s Goldem, co jí napadne. Dokonce i tobě by to mohla vyžehlit!"

Zhluboka jsem se nadechl a snažil jsem se ovládnout s takovým úsilím, až jsem se začal potit. "No tak, Merle, děkuji ti za tip. Rozmyslím si to." Nevím, jak se mi podařilo udržet se natolik, že jsem se na ni nevrhl. Snad zapůsobilo vědomí, že už si nemůžu dovolit rozšiřovat okruh svých nepřátel. "Pohlídám si to."

Vstala. "Měl bys udělat trochu víc, Thurstone," řekla. "Už jsem ti naznačila, jak na to. Teď je to na tobě. Kdybych byla na tvém místě, vykašlala bych se na filmový scénář a pustila se do románu. Bylo u mne už několik tvých věřitelů a vyptávali se, jestli sis to opravdu rozházel s Goldem. Zatím jsem je zpacifikovala, ale dlouho to nevydrží!"

Ta slova mě doslova umrtvila, stál jsem tam a nedokázal jsem nic jiného, než na ni koukat.

"A ještě jedna věc," obrátila se ode dveří. "Co je pravdy na řečech o tom, že chodíš s nějakou děvkou?"

To mě úplně uzemnilo. "Merle, řeklas mi toho už dost na jedno dopoledne. Nestrkej, proboha, nos do mých soukromých záležitostí," vyštěkl jsem a odvrátil se od ní.

Pohlédla na mne a pak zvedla ruce v gestu beznadějného zoufalství. "Tak je to pravda?" řekla. "Zbláznil ses? Copak není dost ženských v téhle žumpě tělesných půvabů, aby ses musel zahazovat s flundrou? Mluví se o tobě, Thurstone. Žádný spisovatel si nemůže dovolit tenhle druh skandálu. Proboha, seber se, nebo se budeme muset rozejít."

Krev mi mizela z tváře. "Hollywood mi nebude diktovat!" zvolal jsem vztekle. "A to platí taky o tobě, Merle! Já si budu sám rozhodovat o tom, s kým se budu stýkat, a jestli se ti to nelíbí, víš, co můžeš udělat."

"Ty jsi ale případ," řekla a také se v ní zvedal hněv. "Myslela jsem si, že my dva spolu vyděláme peníze, ale mýlila jsem se. Dobrá, jestli se na to díváš takhle. Pro mne to neznamená vůbec nic, jsi stejně na cestě dolů. Znáš mě, Thurstone, já mluvím na rovinu. Jestli to budeš dál válet s tou ženskou, začne tvoje jméno smrdět jako měsíc stará mrtvola. Vezmi rozum do hrsti. Jestli se bez ní neobejdeš, tak se s ní, pro všechno na světě, aspoň neproduciruj na veřejnosti!"

Byl jsem tak rozrušený, že jsem ji málem uhodil. "Vypadni, Merle," řekl jsem. Otevřel jsem dveře. "Existuje spousta jiných supů, kteří se budoU rádi zabývat mými záležitostmi. Pokud jde o mne, já jsem s tebou skončil."

"Ahoj," odpověděla. "A šetři si nikláky, Thurstone, budeš je potřebovat!"

Odešla dřív, než jsem ji stačil odpovědět.

Přecházel jsem sem a tam. Na co narážela, když začala mluvit o mých věřitelích? Nedlužím přece žádné velké částky. Co tím jenom myslela? Zazvonil jsem na Russella.

"Máme nějaké nezaplacené účty, Russelle?" zeptal jsem se ho, když přišel.

"Je jich několik, pane," řekl a zvedl obočí.

"Myslel jsem, že je máte pod kontrolou."

Obdařil jsem ho tvrdým pohledem a pak jsem šel k psacímu stolu. Otevřel jsem jednu zásuvku a vyňal roztrženou hromádku papírů.

"Měl byste to hlídat, Russelle," řekl jsem rozezlene. "Nemůžete čekat, že v tomhle zatraceném bytě budu všechno dělat sám."

"Ale já jsem tyhle účty předtím vůbec neviděl, pane," protestoval Russell. "Kdybych byl věděl, že jsou tady..."

"Dobrá, dobrá," řekl jsem popuzeně. Věděl jsem, že má pravdu. Mám ve zvyku strkat všechny své účty do téhle zásuvky. Sliboval jsem si, že na konci měsíce účty zaplatím. Ale nějak jsem se k tomu nedostal.

Posadil jsem se k psacímu stolu.

"Vezměte si tužku a papír a pište částky, jak vám je budu diktovat," řekl jsem.

"Není - není něco v pořádku?" zeptal se úzkostně Russell.

"Dělejte, co jsem vám řekl. A proboha už nemluvte!"

Po čtvrt hodině jsem zjistil, že dlužím třináct tisíc dolarů v různých obchodech a krejčím.

Podíval jsem se na Russella. "To není moc dobré," řekl jsem a ušklíbl se. "Ne, to vůbec není dobré."

"Snad nám s placením počkají," řekl a pohlídl si rozpačitě bradu. "Máte přece tu nabídku od pana Golda, že? Chci říci, že tohle přece nebude trvat dlouho... Myslel jsem..."

"Na tom, co jste si myslel, houby záleží," přerušil jsem ho. "Nejste placený za to, abyste myslel, Russelle. Dobrá, zmizte. Mám plno práce."

Když odešel, vytáhl jsem vkladní knížku. Měl jsem na ní patnáct tisíc dolarů. Jestli je pravda, co říkala Merle, a věřitelé se na mě vrhnou, co nevidět se dostanu k nule. Jak jsem vkladní knížku odkládal, všiml jsem si, že se mi třesou ruce.

Poprvé od svého příchodu do Hollywoodu jsem pocítil pochybnosti. Doposud mi "Vstupenka na náhradní představení" přinášela stálý příjem. Moje knihy se prodávaly dobře a já jsem měl neotřesitelnou víru ve svou budoucnost. Ale hra ani knihy nepůjdou věčně. Jednoduše musím uspět s tím příběhem pro Golda. Nemám na vybranou.

V příštích třech dnech jsem se pokoušel vypracovat první verzi scénáře. Pracoval jsem tvrdě, ale na konci třetího dne jsem shledal, že jsem nevypotil nic, co by stálo za řeč. Hlavní důvod, proč se mi práce nedařila, byl v tom, že jsem poprvé v životě věděl, že musím uspět. Z tohoto pocitu prýštila panika, která mi nakonec zabránila v jasném přemýšlení. Bylo mi čím dál hůř a stránky jsem vyplňoval slovy, která neměla žádný význam.

Nakonec jsem odsunul psací stroj, namíchal si silnou whisky se sodou a začal pochodovat po pokoji.

Podíval jsem se na hodiny. Bylo deset minut po sedmé. Aniž jsem na to myslel, sáhl jsem po telefonu a volal Evě. Okamžitě se ozvala. "Haló."

Když jsem uslyšel její hlas, spadl mi velký kámen ze srdce. Věděl jsem, že jsem po dva dny toužil ji zavolat. Potřeboval jsem se s ní podělit o svou osamělost a jejím prostřednictvím jsem chtěl znovu získat sebevědomí.

"Haló," řekl jsem. "Jak se ti daří?"

"Dobře, Clive. A tobě?"

"Prima. Podívej, Evo, šla bys se mnou na večeři? Mohl bych hned teď pro tebe přijet?"

"Ne... to bys nemohl."

Opět jsem propadal své depresi.

"To neříkej. Chci tě vidět."

"Já nemůžu."

"Ale já tě chci dnes večer vidět," naléhal jsem. Cítil jsem, jak mi krev stoupá do hlavy.

"Dnes večer nemůžu, Clive."

Nemohla by aspoň říci, že je jí to líto? Nejspíš nemohla, začínal jsem mít vztek. "Chceš říct, že jdeš na večeři s někým jiným?"

"Ano... když to musíš vědět."

"Dobrá... dobrá... Přesto tě chci vidět. Nemůžeš schůzku zrušit?"

"Ne."

Chybělo málo a praštil jsem sluchátkem. Vzpomněl jsem si však na dlouhé osamělé hodiny, které mám před sebou, a zkusil jsem to znovu. "Nemohli bychom se setkat po večeři?" jestli mě odmítne Bůh ví, co udělám.

"No to by snad šlo," řekla váhavě. "Opravdu mě chceš vidět?"

Co si myslí, že se před ní budu plazit po kolenou? "Ano," řekl jsem. "V kolik hodin?"

"Kolem půl desáté?"

"Mohla bys mi zavolat, až se vrátíš? Potom bych k tobě přijel."

"Dobrá."

Dal jsem jí svoje číslo.

"Tak kolem půl desáté. Budu tady čekat," sotva jsem šeptal.

"Dobrá." Zavěsila.

Položil jsem sluchátko. Ta rozmluva mě ani trošku nepovzbudila. Mluvila tak bez zájmu, cize a neosobně, ale to mi bylo jedno. Musel jsem ji vidět. Bylo mi, jako by mi někdo vrtal bolavý zub. Věděl jsem, že už bych nevydržel další noc sám.

Když jsem o ní uvažoval, přišel Russell. Podíval se na mě, potom na nepořádek na stole a sešpulil ústa.

"No tak, Russelle," řekl jsem popuzeně. "Netvařte se jako biskup. Vůbec se mi nedaří. Všechno se řítí do pekla."

"To nerad slyším, pane," řekl. "Je to opravdu tak zlé?"

"Štěstí mě opustilo," pokračoval jsem po odmlce. "Carol mě opustila. Slečna Bensingerová mě odepsala, nemůžu hnout se scénářem a jsem zadlužený až po uši. Takové je to peklo. Jak se vám to líbí?"

Dlaní si třel holou hlavu. "Nevím, co se to s vámi stalo, pane Clive," řekl. "Kdysi jste pracoval každý den celé dlouhé hodiny. Teď jste už nepracoval nevím jak dlouho. To mě trápí. Když se neurazíte, myslím, že od té doby, co jste poslal slečně Marlowové tu knihu, máte jenom samé potíže."

"Všichni se snaží svalit vinu na ni," řekl jsem, vstal a začal chodit sem a tam. "Ale všichni se mýlíte. Nevím, co bych si bez ní počal."

Dovolil si s respektem se usmát. "Doufám, že jsem vás nerozzlobil, pane Clive," řekl. Vyndal kapesník a utíral si čelo. Viděl jsem, že se tváří velice vážně a že je v rozpacích. "Přece jenom doufám, pane, že se té ženy vzdáte. Nemůže vám dlouhodobě přinést nic dobrého. Je tu slečna Carol. Smím-li to říci, je to jemná mladá dáma. Proč nevyhledáte ji? Proč ji neřeknete, co se stalo, a nepožádáte ji, aby vám pomohla? Když bude vědět, že ji opravdu chcete, neodmítne vás."

Myslel jsem na schůzku s Evou. Tohle nemělo žádný smysl. Dnes večer jsem musel vidět Evu. Nemělo smysl poslouchat Russella. Snad měl pravdu, ale i kdyby ji měl, teď jsem nemohl couvnout, s Evou jsem přece jenom docílil určitého pokroku.

"Budou o tom přemýšlet, Russelle," řekl jsem a vstal. "Snad to všechno dobře dopadne. Nevím. Možná že vyhledám Carol. Právě teď mám pocit, že je to beznadějně, ale do zítřka třeba změním rozhodnutí." Začal jsem se procházet po pokoji. "Bud'te tak laskav a připravte mi nějakou večeři. Dnes půjdu ven pozdě večer."

Vstal a vyslal ke mě rychlý, pronikavý pohled. Viděl jsem, jak k sobě tiskne rty, jak se mu chmuří obličej. Odešel však a nic už neřekl.

Náhle jsem k němu pocítil sympatie. Věděl jsem, že to se mnou myslí dobře a že má kvůli mně opravdu starost. V náladě, jakou jsem zrovna měl, mě utěšovalo, že aspoň někdo má o mě zájem.

Po celou příští hodinu jsem byl nervózní, a jak minutová ručička postupovala po ciferníku, byl jsem stále více zralý na infarkt.

Opět jsem se podíval na hodiny. Bylo devět třicet sedm. Samozřejmě, říkal jsem si, nemohl jsem přece čekat, že bude přesná. Ale teď už každým okamžikem zavolá.

Nedokázal jsem se soustředit na knihu, seděl jsem a čekal, cigaretu mezi prsty, v žaludku pocit protivné bolestné prázdnoty. Russell nahlédl, zda něco nepotřebuji. Netrpělivě jsem ho pohybem ruky vyhnal.

"Mají vám odvézt auto, pane?"

"Ne. Každou minutu vyjedu. Řekněte jim, ať je tam nechají."

"Bude to všechno, pane?"

Měl jsem sto chutí na něho zařvat. Ale ovládl jsem se. "Ano, děkuju vám, Russelle," řekl jsem s předstíraným klidem. "Dobrou noc, a nic si z toho nedělejte, jestli přijdu pozdě."

Když odešel, už jsem se zase chtěl podívat na hodiny, ale včas jsem se zarazil. Nemá smysl, abych se na ně pořád díval. Tím si přece nepomůžu. Eva zavolá! Řekla přece, že to udělá.

Zavřel jsem oči a čekal. Čekal jsem dlouho a pochybnosti, zklamání a pocit marnosti se mi hromadily v mozku jako krevní sedlina. Dokonce jsem začal počítat, a když jsem došel až k osmi stům, otevřel jsem oči a podíval se na hodiny. Bylo pět minut po desáté.

Šel jsem k telefonu, vytočil číslo a čekal. Telefon dlouho vyzváněl, ale nikdo ho nebral. Zavěsil jsem.

Zatracená ženská, řekl jsem; zvuk vlastního hlasu mě polekal. Pak jsem si nalil whisky a zapálil cigaretu. Při této činnosti se mi do mysli vplížila chladná, zklamáná zuřivost. Proklínal jsem Evu. Po celou dobu byla taková! Nespolehlivá, sobecká, lhotejná. Slíbila, že mi zavolá. Ani ji nenapadlo, že mi zkazí večer. Ani v nejmenším jí nezáleželo na tom, co se mnou bude.

V půl jedenácté jsem volal znovu, ale nikdo se neozval.

Chodil jsem sem a tam a chvěl se zlostí. Nezáleží jí na mně ani trochu. Nezávislá, to že je? Já jí ukážu, bestii!! Dám jí pořádnou lekci, aby už ze mne nedělala idiota. Všechno se mi hnusilo, všechno mi bylo odporné. Odhodil jsem cigaretu. Jenomže jakou lekci? Nijak ji nemůžu ublížit. Nemůžu udělat jedinou věc, která by se jí nějak dotkla. Ani jedinou věc!

Až tě dostanu tam, kam chci, Evo, říkal jsem si, budeš za tohle trpět.

Ale už když jsem si to říkal, věděl jsem, že ji nedostanu tam, kde ji chci mít. Jestliže naše známost bude pokračovat, budu to vždycky já, kdo bude trpět. Vždycky to budu já, kdo bude dávat, protože ona mi nedá ani to nejmenší. Nikdy mi nic nedala.

Za deset minut poté jsem volal její číslo. Byl jsem rozhodnut, že s ní promluví, i kdybych jí měl volat celou noc. V půl dvanácté vzala telefon.

"Haló..."

"Evo..." Zarazil jsem se, protože jsem nedokázal vtělit své myšlenky do slov. Zlost, úleva a hysterická vyčerpanost mě zbavily schopnosti mluvit.

"Och, nazdar, Clive."

Mdlý, lhotejný tón jejího hlasu mě vyburcoval k řeči. "Čekal jsem. Řekla jsi devět třicet. Podívej se na hodiny. Čekám a čekám."

"Opravdu?" Nastala odmlka. Pak řekla tiše. "Bože! Já jsem nalíznutá!"

"Ty jsi nalíznutá?" Skoro jsem na ni křičel. "Vůbec sis na mě nevzpomněla?"

"Och, Clive, přestaň s tím. Jsem unavená... teď nemůžu mluvit."

"Měli jsme se přece sejít. Proč jsi mi to udělala?"

"Proč ne?" vyštěkla. "Ty považuješ všechno za samozřejmé. Říkám ti, jsem unavená..."

V náhlé panice jsem si uvědomil, že může zavěsit. "Počkej, Evo, nepokládej telefon." Byl jsem napolo šílený zlostí, pocitem zbytečnosti a strachem, že už ji neuvidím. "Jestli jsi unavená - no tak, promiň, ale nemohlas mi zavolat? Čekal jsem. Myslím, že po tom víkendu jsi se mnou mohla jednat trochu jinak."

"Och, přestaň s tím," zvolala. "Přijď teď, jestli chceš. Ale už se pořád neopakuj. Není přece ještě pozdě. Přijď a přestaň mluvit."

Než jsem mohl něco říci, zavěsila.

Neváhal jsem. Sebral jsem klobouk a utíkal k výtahu. Za několik minut jsem seděl ve voze a uháněl směrem k Laurel Canyon Drive.

Byla měsíčná noc a doprava byla živá. Ale přesto jsem dojel k jejímu domu za třináct minut.

Zaklepal jsem a Eva mi otevřela.

"Ty jsi hrozný, Clive," řekla a vedla mě do ložnice. "Co to s tebou je? Viděli jsme se přece teprve před několika dny."

Stál jsem proti ní a snažil se ovládnout svůj hněv. Měla na sobě modré šaty. Byla silně cítit whisky. Koukala na mě, oči měla zamžené a pak se malinko ušklíbla.

"Och, Bože," řekla a zívla. "Já jsem unavená."

Plácla sebou na postel, hlavu měla na podušce a zírala na mě. Viděl jsem, že se jen těžko soustřeďuje.

Stál jsem nad ní a náhle jsem k ní pocítil odpor. "Jsi opilá," řekl jsem, jako bych ji obviňoval.

Položila si ruku na hlavu. "Asi jsem," řekla a opět zívla. "Každopádně jsem toho vypila hodně." Zavřela oči.

"Jak jsi mi tohle mohla udělat?" vybuchl jsem. "Čekal jsem a čekal. Nemáš ani kouska citu?"

Nadzvedla se. Tvář měla ztuhlou a oči jako vlhké kameny. "Kouska citu?" opakovala. "K tobě? Proč bych ho měla mít? Kdo si myslíš, že jsi? Varovala jsem tě, Clive. Existuje jenom jediný muž, ke kterému něco cítím - a to je Jack."

"Přestaň už otravovat s tvým zatraceným Jackem" zvolal jsem prudce.

Najednou se zasmála. "Kdyby ses jenom viděl, jak se hloupě tváříš," řekla a opět pádla na podušku. "Sedni si přece a nestůj už nad mnou jako anděl pomsty!"

Pocítil jsem k ní nenávisť. "Kdes byla celou tu dobu?"

"Nemohla jsem se utrhnout. Pracovala jsem. Ale co je ti vůbec po tom?"

"Tys na mě úplně zapomněla?"

"Ne, nezapomněla," zase se zasmála. "Vzpomněla jsem si, ale napadlo mě, že tvé domýšlivosti jenom prospěje, když budeš muset čekat. Tak jsem tě nechala čekat! Ted' už mě snad nebudeš považovat za něco úplně samozřejmého!"

Málem jsem ji uhodil. "Dobrá," řekl jsem. "Jestli to tak opravdu bereš, pák nevím, proč jsem přišel. Bude lepší, když odejdu."

Vypotácela se z postele a položila mi paže kolem šíje. "Nebud' hloupý, Clive. Zůstaň... Chci, abys zůstal."

Chceš říct, že chceš moje peníze, ty pitomá čubko, pomyslel jsem si. Vysmekl jsem se z jejích paží a strčil ji zpátky na postel.

"Ty jsi ale zřízená," řekl jsem a ustoupil. "Po tom víkendu jsem si nepomyslel, že se ke mně budeš chovat takhle."

Složila ruce za hlavu a chechtala se. "Přestaň se přece litovat. Varovala jsem tě. řekla jsem ti jak to dopadne, jestli se do mne zamiluješ. Ted' bud' hodný chlapeček a pojď do peřin."

Seděl jsem na posteli vedle ní. "Myslíš, že jsem do tebe zamilovaný? Tobě je to stejně srdečně jedno, vid'?"

Našpulila rty a zadívala se stranou. "Jde mi na nervy, když se muži pořád zamilovávají. Nechci je. Proč mě nemůžou nechat na pokoji?"

"Snadno se ti může stát, že zůstaneš úplně sama. Když budeš zacházet se všemi muži jako se mnou, potom se dočkáš!"

Pokrčila rameny. "Vrátí se. Nezáleží na tom, jak s nimi zacházím, vždycky se vrátí, a když se nevrátí, nic se neděje. Jsem nezávislá, Clive."

"Jsi nezávislá jenom proto, že máš jacka," řekl jsem a zatoužil udeřit ji do obličeje. "Co kdyby se mu něco stalo? Co bys dělala potom?"

Jako by povadla.

"Zabila bych se," odpověděla. "Proč?"

"To se snadno povídá. Až přijde čas, nebudeš mít k tomu kuráž."

"To si myslíš ty," odpověděla popuzeně. "Už jsem se pokusila zabít se. Vypila jsem láhev lysolu. Takže vím, co to znamená. Nezabilo mě to, ale bylo mi hrozně. Celé měsíce jsem nemohla jíst a jen jsem zvracela."

"Proč jsi to udělala?" zeptal jsem se. Na okamžik jsem byl tak šokován, že mě opustil hněv.

"To ti neřeknu. Pojď, Clive, přestaň povídat. Pojď do postele. Jsem unavená."

Tvář mi ovanul alkohol. Pobouřeně jsem se odvrátil. "Dobrá," řekl jsem. Ted' už jsem jenom úzkostlivě hledal záminku, abych mohl vypadnout z toho odporného pokoje. "Zůstanu. Nezdřím se dlouho. Jenom napřed zajdu do koupelny."

Jak jsem se sunul ke dveřím, sundala si šaty a vklouzla mezi povlečení. "Pospěš si," řekla, zavřela oči a začala hlasitě oddechovat.

Stál jsem a hleděl na druhou podušku. Byly na ní slabé mastné skvrny a byla dost ušpiněná. Zvala mě, abych spal v peřinách, ve kterých ležel nějaký jiný muž. To konečně rozhodlo. Aniž jsem se na ni podíval, šel jsem nahoru do koupelny, posadil se na okraj vany a zapálil si cigaretu. Uvědomoval jsem si, že tohle je konec, a moje první reakce byla nekonečná úleva. Zahlédl jsem ji v její pravé podobě. Věděl jsem, že její city ke mně naprosto nic neovlivní, že nezáleží na tom, co udělám nebo co řeknu. Pro ni jsem byl jenom prostředkem, jak vydělávat peníze. Snad bych se dovedl smířit s její bezcitností, ale špinavá postel ve mně zabila jednou provždy zaslepenou náklonnost.

Nějakou dobu jsem ještě zůstal v koupelně. Pak jsem sešel ze schodů a tiše vešel do ložnice.

Eva ležela roztažená na posteli s otevřenými ústy a rozpáleným obličejem. Jak jsem se tak na ni díval, začala chrápat.

V té chvíli jsem necítil nic jiného než hnus. Vyndal jsem dvě dvacetidolarové bankovky z náprsní tašky a položil je mezi skleněná zvířátka. Pak jsem se po špičkách vyplížil z domu a jel zpět do svého bytu.

14. KAPITOLA

Ležel jsem ve své posteli, mezerou v záclonách prosvítalo bledé ranní slunce a já se podívoval tomu, jak jsem se mohl s Evou tak dlouho zahazovat. Dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby ve mně zničila jakoukoliv náklonnost k sobě. Chovala se až neuvěřitelně sobecky, s brutální lhotejností, a jenom díky své naprosté zaslepenosti jsem to s ní mohl vydržet tak dlouho.

Jen taktak se mi podařilo uniknout. Přímou mě děsilo pomyšlení, co všechno by se mohlo stát, kdybych pokračoval ve svém vztahu k ní. Přemýšlel jsem o tom všem a zároveň jsem uvažoval o svém minulém životě jako o celku. Uvědomil jsem si, jaký jsem to byl bezohledný blázen. Myslel jsem na Johna Coultona, myslel jsem na Carol. Myslel jsem na Imgrama. Myslel jsem na spoustu podlých a krutých činů, které jsem spáchal v minulosti, a v záchvatu paniky jsem pátral v paměti po nějakém skutku, který bych si mohl připsat k dobru. Na nic jsem si nemohl vzpomenout. Ve čtyřiceti letech jsem nenalezl jedinou věc, na kterou bych mohl být pyšný - snad kromě jedné. Odešel jsem ze života Evy. A protože jsem byl pevně rozhodnut udělat to důsledně, byl pořád ještě čas obnovit úctu k sobě samému a vybudovat si pozici jako spisovatel.

Věděl jsem však, že je to obrovský úkol a že ho sám nezvládnou. Byla tu však jedna osoba, která mi mohla pomoci. Musím se sejít s Carol! Náhle mě zaplavily pocity něhy a lásky ke Carol. Choval jsem se k ní hanebně. Ted' jsem byl rozhodnut, že jí nikdy neublížím a že jí nikdy nezpůsobím bolest. Bylo nemyslitelné, aby si vzala Golda. Ještě dnes se s ní musím setkat.

Zazvonil jsem na Russella.

Za několik minut přišel s ranní kávou, kterou postavil na stolek vedle postele.

"Russelle," řekl jsem a opřel jsem se o loket, "byl jsem neuvěřitelný hlupák. Půl noci jsem o tom přemýšlel. Ted' se teprve dám dohromady. Ještě dnes dopoledne půjdu za slečnou Raeovou."

Podíval se na mne dlouze a pátravě, nadzvedl obočí a přešel k oknům, aby vytáhl záclony.

"Předpokládám, že slečna Marlowová k vám včera večer nebyla příliš přívětivá, pane Clive?"

Musel jsem se zasmát. "Jak jste to uhodl?" zeptal jsem se a zapálil si cigaretu. "Vy víte všechno, vidíte? Je to tak, včera večer jsem ji opravdu navštívil. Uviděl jsem ji, jaká ve skutečnosti je, a ne tak, jak jsem se pokoušel si ji představovat. A to mě přesvědčilo."

Byla opilá... Podrobnosti raději vynechám. Můj Bože, Russelle, vyvázl jsem z toho jen taktak. Skoncoval jsem s ní a dnes začnu pracovat. Ale nejprve musím vyhledat Carol." Díval jsem se na něho. V očích se mu náhle objevil jasný pohled a já jsem věděl, že je potěšen. Že má slova vyslechl s úlevou. "Myslíte, že Carol se bude chtít se mnou bavit?"

"To doufám, pane," řekl vážně. "Bude to záležet na tom, jak se k ní budete chovat."

"To vím." Nenadále mě přepadly pochybnosti. "Po tom, co se stalo, nemůžu čekat, že to bude snadné. Ale jestli mě vyslechne, snad mě pochopí."

Bylo po půl desáté, když jsem stál v jejím bytě.

Carol se objevila za několik minut. Byla bledá a pod očima měla tmavé kruhy.

"Jsem ráda, že jsi přišel, Clive," řekla a posadila se s rukama v klíně.

"Musel jsem přijít," řekl jsem. Stál jsem u okna a díval se na ni. Najednou jsem se bál, že ji ztratím. "Byl jsem hrozný trouba, Carol. Můžeme si pohovořit?"

"Proč ne," řekla unaveně. "Posaď se, Clive, se mnou nemusíš být ani trochu nervózní."

Její hlas zněl ploše a bylo v něm něco, co mě znepokojovalo. Měl jsem pocit, že ji ani příliš nezajímá to, co jí chci říci.

Posadil jsem se vedle ní.

"Nemůžu ti ani vypovědět, jak je mi líto, že jsem ti řekl tak urážlivé věci. Byl jsem blázen. Nevěděl jsem, co povídám."

Zvedla ruku. "Tím se nebudeme zabývat. Máš nějaký malér, Clive, že?"

"Malér? Myslíš Golda? Ne, to je v pořádku. Na Goldovi mi vůbec nezáleží. Všechno jsem si rozmyslel, proto jsem za tebou přišel."

Pronikavě se na mne podívala. "Myslela jsem..." začala, ale zarazila se a podívala se dolů na své ruce.

"Myslíš si, že jsem tě přišel požádat, abys za mě orodovala u Golda, vid? To po mně chtěla Merle, ale já jsem to odmítl. V tom to vůbec není. Ani trochu mi nezáleží na tom, co Gold udělá. Je mi jedno, jestli můj scénář koupí nebo ne. Vlastně si teď myslím, že ho ani nenapišu. S tím vším jsem se rozloučil. Přišel jsem, abych se ti omluvil za ty hrozné věci, které jsem ti řekl, a abych ti sdělil, že v nejbližší době začnu pracovat."

Povzddechla si a štihlými prsty si načechrávala vlasy. "Kéž bych ti mohla věřit, Clive. Tohle jsi už říkal v minulosti mockrát."

"Zasloužím si to. Choval jsem se ohavně, zvláště k tobě. Nevím, co to na mne přišlo, ale teď je s tím každopádně konec. Omlouvám se za tu ženskou, Carol. Bylo to jenom fyzické šílení. Nic jiného v tom nebylo. Její způsob života je něco, čemu jsem nikdy nerozuměl a co jsem s ní nemohl sdílet. Je po všem, Carol. Včera večer..."

Zarazila mě. "Ne, prosím tě, Clive, já to nechci slyšet. Dovedu si představit, co se stalo." Vstala a přešla k oknu.

"Jestliže říkáš, že to skončilo, tak ti věřím."

Šel jsem k ní, obrátil ji k sobě a přitáhl si ji přes její protestující gesto. "Odpusť mi, Carol," žadonil jsem. "Choval jsem se k tobě jako darebák. Tolik tě chci! Jsi jediná žena, která pro mne něco znamená. Zapomeň, že se to všechno vůbec stalo."

Jenně mě odstrčila. "Jsi v bryndě, můj drahý, a já také. Rex ví, že tě mám ráda. Chce, abych si ho vzala. Myslí si, že by měl větší naději, kdybys ty vypadl ze hry. Udělá všechno, co je v jeho silách, aby tě odstranil z cesty. Mám z něho strach. Je příšerně bezohledný a má nepředstavitelnou moc."

Zíral jsem na ni. "Tak ty máš o mě strach? Tobě na mně záleží? Prosím tě, Carol, řekni, jestli je to pravda."

Nenadále se usmála. "Mám tě ráda už dávno, Clive," řekla. "Jestli jsi to s ní skoncoval, pak..." Zarazila se, podívala se na mne a pokračovala. "No tak jsem ráda. Nemohla jsem uvěřit tomu, že by si tě taková ženská mohla dlouho udržet."

Objal jsem ji. "Já se bez tebe neobejdu, Carol," řekl jsem. "Je mi tak smutno a vůbec si nevěřím. Jestli mi promineš, pak je mi úplně jedno, co se stane!"

Zajela mi prsty do vlasů. "Ty hlupáčku," řekla jemně. "Já jsem tě vždycky milovala."

Pocit z jejího štíhlého mladého těla v náručí byl opojný a vzrušující.

Vzpamatoval jsem se a pustil ji. S obavami jsem si prohlížel její obličej. "Žil jsem jak zpustlík, Carol, strašlivě jsem na to doplatil, ale jestli mě opravdu miluješ, potom všechno napravím."

"Miluji tě."

Všechno bude v pořádku. Viděl jsem jí to na tváři. Vzal jsem ji do náruče a políbil.

"Tím je rozhodnuto," řekl jsem.

Podívala se na mne. V očích měla světlo. "Co je rozhodnuto?"

"Naše svatba."

"Ale Clive..."

Opět jsem ji políbil. "V ateliéru si vezmeš dovolenou a budeme spolu celý nádherný týden. Pak se vrátíš a pěkně si to schytáš, ale to už budeš paní Thurstonová, a jestliže ti dá Gold padáka, potom vyhodí jednu z nejlepších hollywoodských scenáristek a kterýkoliv jiný producent po tobě rád hrábne."

Zavrtěla hlavou. "To nemůžu udělat," řekla a oči se jí smály. "Ještě nikdy jsem nikoho nepodvedla a teď s tím nebudu začínat. Řeknu mu to. Požádám ho o týden dovolené a řeknu mu také proč."

Teprve, když domluvila, uvědomil jsem si, že řekla ano.

"Carol!" zvolal jsem a vzal ji do náruče.

Políbil jsem ji.

Za chvíli jsem řekl. "Ale za Goldem půjdeš až po svatbě. Nechci riskovat, aby nám to zatlhl. Vezmeme se hned. Teď"

hned! A pak půjdeš do ateliéru a řekneš mu to. Já všechno zařídím. Vezmeme s sebou Russella. Ty, já a Russell, aby se o nás staral. Zajedeme na 'Tři body'. Je tam klid a já tam můžu pracovat. Ty to nebudeš mít daleko do ateliéru, a přitom budeme daleko od lidí."

Trošku mnou zatřásla. Usmívala se nad mým nadšením a vzrušením. "Drahoušku, buď rozumný. Dnes se vzít nemůžeme. Nemáme povolení."

"Zajedeme do Tia Juana, tam žádné povolení není třeba. Tam člověk potřebuje jenom pět dolarů a dívku - tak milou, jako jsi ty. Tam se vezmeme a příští týden, abychom dodrželi zákon, ohlásíme sňatek na radnici. Potom budu mít pocit, že tě mám dvojnásobně jistou."

Náhle se zasmála. "Ty jsi blázen, Clive, ale já jsem také blázen - do tebe." Na několik vteřin se ke mně přimkla. "Od té chvíle, co jsem tě poprvé uviděla v Rowanově kanceláři tak nervózního a tak roztomilého, jsme do tebe celá blázen. To bylo před dvěma lety. Jsi ty ale darebák, Clive, žeš mě nechal tak dlouho čekat."

"Byl jsem úplně slepý a zabeďněný," řekl jsem a políbil jsem ji na krk. "Ale teď ti to vynahradím! Nasad' si klobouk. Odjíždíme do Tia Juana!"

Moje naléhavé vzrušení bylo nakažlivé a Carol z pokoje skoro běžela. Jakmile odešla, vzal jsem telefon a zavolał Russellovi.

"Máte před sebou rušný den, Russelle," řekl jsem mu. Snažil jsem se, aby v mém hlase zaznívalo co nejméně vzrušení. "Zabalte co nejvíc věci pro nás pro oba na jeden týden. Čekají na nás 'Tři body'! Telefonicky to můžete dohodnout s agentem. Jistě je zatím ještě nikomu nepronajal. A pak je tady byt. Johnny Neumann se ho ujme. Vždycky ho chtěl. Od nynějška, Russelle, učiníme z 'Tří bodů' náš domov a budeme se bránit pokušení nočního života. Až to všechno uděláte, vezměte si taxíka, zajďte do 'Tří bodů' a dejte to tam do pořádku, než my někdy odpoledne přijedeme. Můžete to udělat?"

"Zajisté, pane," odpověděl a jeho hlas zněl jako zosobnění radosti. "Vaše zavazadla jsou již sbalena, pane. Předvídal jsem, co se může stát, a věděl jsem, že budete spěchat. Všechno bude připraveno pro vás i paní Thurstonovou, až dnes odpoledne přijedete." Poněkud přepjatě zakašlal a dodal. "Rád bych byl první, kdo vám bude blahopřát, pane Clive. Z celého srdce doufám, že budete oba velmi šťastní." Zavěsil.

Nechápavě jsem civěl na telefon. "Ať se propadnu," řekl jsem nahlas. "Vypadá to, že už to dávno naplánoval."

Vyběhl jsem z pokoje a zakřičel jsem na Carol, aby si pospíšila.

Seděl jsem v chysleru před hlavní administrativní budovou "International Pictures". Statisté, girls, tesaři a technici procházeli kolem mne v nepřetržitém proudu. Někteří se na mě zvědavě dívali, jiní si závistivě prohlíželi chyslera. Bubnoval jsem na volant a netrpělivě čekal.

Všechno bylo připraveno. Naše zavazadla byla v kufru chyslera a my jsme byli na cestě do Tia Juana, avšak Carol trvala na tom, že před svatbou musí vidět Golda.

"Buď klidný," řekla vážně. "On mi porozumí. Je ke mně hodný, Clive, a já nechci před ním nic skrývat. Proboha, netvař se tak ztrápeně. Rex našemu sňatku nemůže zabránit. Nemůže proti němu nic podniknout, může si přát jenom, abych se vrátila co nejrychleji do ateliéru."

Nevěřil jsem tomu. "Vyřídí tě. Když má muž takovou moc a tolik peněz jako on, a dožije se jeho věku, nesmíří se s odstavením na vedlejší kolej. Jsem přesvědčený, že provede něco podlého."

Ale Carol se zasmála a odešla. Teď už u něho byla dvacet minut a já dostával strach.

Náhle mě přepadly skličující pochybnosti. Jestli Carol přijde o místo a mně se nepodaří proniknout zpátky na výsluní zájmu, co pak s námi bude? Děsila mě představa, že bych se mohl vrátit ke skoro zapomenutému způsobu života, kdy jsem musel každé ráno jít do práce, kdy jsem jedl laciná jídla a kdy jsem musel uvažovat, zda si mohu dovolit tu či onu věc.

Zadusil jsem cigaretu, popuzeně pokrčil rameny a řekl si, že nic takového se nesmí stát. Byl jsem přesvědčen, že s Carol po svém boku napíšu něco kvalitního. Pomůže mi a já pomůžu jí. My dva společně budeme nepřemožitelní.

"Pořád se ještě trápíš?" řekla Carol a položila mi ruku na paži.

Trhl jsem sebou, protože jsem ji neslyšel přicházet.

"Je to v pořádku," řekla s úsměvem. "Samozřejmě to byl pro něho šok, ale celkem to přijal s pochopením. Kéž by nebyl do mne tak zamilovaný!" Ostře zadržela dech a zavrtěla hlavou. "Hrozně nerada lidem působím bolest, Clive."

"Co říkal?" zeptal jsem se a otevřel jsem jí dveře u auta. "Dá ti dovolenou?"

Přikývla. "Ano. Film se stejně trochu pozdrží. Onemocněl Jerry Highams. Nejde o nic vážného, ale znamená to odklad a - a samozřejmě Frank je pořád mimo." Ohlédla se na administrativní budovu. Při zmínce o Imgramovi upadla do rozpaků. "Clive znepokojeně se odmlčela."

"Co je?"

"Rex chce s tebou mluvit."

Srdce se mi neklidně rozbušilo. "Chce se mnou mluvit?" opakoval jsem a civěl jsem na ni. "Proč proboha?"

Nastoupila do auta a upravila si šaty na kolenou. "Chtěl vědět, jestli tu jsi, a když jsem řekla, že ano, požádal mě, abys za ním přišel. Neřekl proč."

"Chce vycouvat ze smlouvy," řekl jsem, náhle rozzlobený. "Tak se se mnou vypořádá."

"Och ne, Clive," řekla Carol rychle. "Rex takový není. Jsem přesvědčená, že -"

"Tak proč chce se mnou mluvit? Můj Bože! Snad si nemyslíš, že mě chce poučovat o tom, jak se mám k tobě chovat? To bych od něho asi těžko snesl!"

Carol se zatvářila ztrápeně. "Měl bys za ním jít, Clive. Je to důležitý člověk -" Zarazila se, zaváhala a pak pokračovala. "Ale záleží to na tobě. Jestli nechceš - dělej, jak je ti libo."

Vystoupil jsem z auta a zabouchl dveře. "Dobrá, zajdu za ním. Nebudu tam dlouho," řekl jsem a vyběhl jsem po

schodech do administrativní budovy.

Ani trochu se mi to nelíbilo. Ne že bych snad měl z Golda strach, ale když je někdo tak mocný a tak arogantní jako on, má zkrátka vždycky tak nějak navrch.

Šel jsem dlouhou chodbou a srdce mi neklidně bušilo. Zaklepal jsem na dveře jeho kanceláře a vešel.

Sotva jsem vstoupil, padla mi do oka vysoká, hezká dívka v dobře strížených černých hedvábných šatech. Seděla u psacího stolu se skleněnou deskou, na níž ležely spousty papírů.

Vrhla na mě rychlý pronikavý pohled a pak se usmála. "Dobré ráno, pane Thurstone. Můžete jít hned dál. Pan Gold vás očekává."

Poděkoval jsem jí, přešel jsem kanceláři k druhým dveřím a vstoupil jsem.

Goldova kancelář byla zařízená jako obývací pokoj. Nestál tam žádný psací stůl. Velký stůl, kolem kterého by mohlo pohodlně sedět nejméně dvacet lidí, zaujímal vzdálenější část pokoje. Kolem velkého starožitného krbu stála křesla a vedle nich byla velká pohovka. Nad krbem visel originál van Gogha, který jediný v celém pokoji vyvolával dojem světlé barevnosti.

Gold seděl v křesle proti dveřím. U lokte mu stál stoleček, na kterém bylo několik papírů, telefon a velká ebenová krabice na doutníky.

Když jsem vešel, vzhledl a masivní hlava mu poklesla mezi ramena.

"Posaďte se, pane Thurstone," řekl a rukou ukázal na křeslo proti mně.

Uvědomoval jsem si, že mi prudce bije srdce a že mám v ústech vyschlo. To mě trochu zneklidnilo. Bezúspěšně jsem se však snažil ovládnout nervy. Posadil jsem se, překřížil nohy a díval se tak klidně, jak jen to šlo.

Gold se na mne nedíval. Potahoval ze svého doutníku. Ke stropu vypouštěl tenký proužek kouře. Potom se jeho ospalá hnědožlutá očka střetla s mýma očima.

"Dověděl jsem se, pane Thurstone," začal a jeho hluboký hlas vyzníval docela mírně, "že si dnes odpoledne berete Carol."

Vyndal jsem pouzdro na cigarety, vybral si jednu, oklepal ji o nehet palce, a než jsem odpověděl, zapálil jsem si ji.

"Ano," řekl jsem krátce a strčil pouzdro zpátky do kapsy.

"Je to moudré?" zeptal se a nadzvedl obočí.

Na lýtku mi začal cukat sval. "To si musíme rozhodnout my sami, pane Golde," odpověděl jsem.

"Asi ano," řekl, "ale já znám Carol delší dobu a nerad bych ji viděl nešťastnou."

"Oceňuji vaše city," řekl jsem. Hněv ve mně zápolil s úctou k tomuto muži. "Ujišťuji vás, že Carol bude velmi šťastná." Zhluboka jsem se nadechl a pak jsem pokračoval. Snad trochu překotně na to, aby moje slova mohla vyznít s náležitou účinností. "Mnohem šťastnější, pane Golde, než by byla, kdyby si vzala muže, který je dvakrát tak starý jako ona."

Podíval se na mne. "To bych rád viděl," řekl a odklepl popel do popelníku vedle krabice na doutníky. Okamžik přemýšlel a pak pokračoval. "Nemám moc času, pane Thurstone, tak mi promínete, když hned přejdu k věci."

"Ani já nemám tolik času, pane Golde, abych jím mohl plýtvat," vyštěkl jsem. "Carol na mne čeká."

Položil špičky prstů vedle sebe a podíval se na mne s ospalou lhostejností. "Jsem překvapen, že se Carol zamilovala do někoho tak bezvýznamného jako jste vy," řekl se znepokojivou přímostí.

"Musíme být tak osobní?" Cítil jsem, jak se mi krev žene do tváře.

"Já si myslím, že ano. Můžete se mě zeptat, proč vás považuju za bezvýznamného člověka. Nemáte naprosto nic za sebou. Dosáhl jste úspěchu jenom díky mimořádné náhodě - můžete tomu říkat šťastná trefa, chcete-li. Získal jste jistý stupeň známosti a vydělal víc, než jste kdy považoval za možné. Při nejlepším by se dalo říci, že je to pomíjivý záblesk úspěchu, o to podivnější, že vaše první hra byla vynikající, ale vaše romány - jsou povrchní a slabé. Často jsem uvažoval o tom, jak jste mohl tu hru napsat. Víte, pane Thurstone, jakmile jsem slyšel, že Carol je do vás zamilovaná, dal jsem si práci, abych se o vás něco dověděl."

"Tohle nemám zapotřebí poslouchat," procedil jsem skrze zuby. "Můj soukromý život je jenom moje věc, pane Golde."

"Byla by to jenom vaše věc, kdybyste se o něj nechtěl dělit s

Carol," odpověděl klidně. "Protože jste tak hloupý, že to děláte, žádný soukromý život nemáte." Na okamžik se zadíval na doutník a pak se podíval na mne. "Pane Thurstone, vy jste nejenom špatný spisovatel bez budoucnosti, ale jste také mimořádně nepříjemný člověk. Samozřejmě nemohu zabránit Carol, aby si vás vzala, ale mohu ji z povzdálí hlídat. A to také udělám."

Vstal jsem. "Tohle přesahuje všechny meze," zvolal jsem. Hněv převýšil nervozitu. "Chcete mít Carol pro sebe a nesouhlasíte s jejím sňatkem, protože jsem vás porazil. Dobrá, pane Golde, já se bez vás obejdu! Nechci vašich padesát tisíc dolarů. Pokud jde o mne, můžete jít k čertu i s celým vaším studiem!"

Stále mě pozoroval s nepřítomným, lhostejným výrazem ve tváři. "Nechte na pokoji tu Marlowovou, pane Thurstone, nebo si brzy budeme mít znovu o čem povídat."

Ta slova mě šokovala. Zíral jsem na něho. "O čem to k sakru mluvíte?"

"Podívejte, nebudeme ztrácet čas. Vím, že jste se s tou ženskou zapletl. Zprvu jsem si myslel, že jde o drobný výpadek, který mívají muži, které už znudily normální ženy, nebo muži, trpící úchylkou, kterou obyčejné ženy nemohou uspokojit. Ale, podle mne, vy nepatříte do žádné z těchto kategorií. Vy jste takový hloupý slaboch, že vás ta ženská úplně omámila a zaslepila. Může být ještě přesvědčivější důkaz o vašem mizerném charakteru a vašem úpadku? Když jsem se o tom doslechl, pane Thurstone, nebyl jsem překvapen. Měl jsem pocit, že to k vašemu typu patří."

"Dobrá," řekl jsem. Zuřil jsem, že se toho o mně tolik dověděl. "Vypovídal jste se. Doufám, že vám to působilo potěšení. Teď půjdu a ožením se s Carol. Dnes v noci si na mne vzpomeňte, pane Rexi Golde, a říkejte si. „Mohl jsem to

být já."

"Nepochybně si vzpomenu," odpověděl Gold a rty se mu vlhce uzavřely kolem doutníku. "Jistě si vzpomenu na vás oba. Nezapomenu na nikoho z vás. Jestli bude Carol kvůli vám nešťastná, potom toho budete litovat. To vám slibuju, Thurstone."

15. KAPITOLA

Když teď vyprávám tenhle příběh ve špinavé ložnici s kusy tapet, které se odlupují od vlhkých zdí, a s prachem na stole, kde stojí jenom psací stroj, dívám se zpět a uvědomuji si, že první čtyři dny mého manželství s Carol byly nejkrásnější dobou mého života. Našel jsem v ní společníci, která mi vracela sebedůvěru a duševní klid, která mě bavila a poskytovala mi fyzické i duševní uspokojení.

Vstávali jsme kolem desáté hodiny, snídali na verandě, odkud jsme se dívali do údolí, které se pod námi prostíralo jako velkolepý přírodní koberec. Vpravo jsme viděli tiché vody Velkého medvědího jezera, obřázející jedle a liná bílá oblaka, která se na zářivé obloze rozplývala jako šlehačka v naší ranní kávě. Po snídani jsme si natáhli košile a kalhoty, autem jeli k jezeru, kde Carol plavala v prostých bílých plavkách, zatímco já jsem se povaloval ve člunu s prutem v ruce a pozoroval ji. Když už slunce hodně pálilo, vlezl jsem za ní do vody, kde jsme se spolu mazlili, plavali o závod a vůbec se chovali jako rozpuštělé děti o prvních prázdninách. Vraceli jsme se na oběd, který nám Russell přinášel na verandu, povídali si, nechávali se unášet pohledem do údolí a opět si povídali. Pak jsme chodili na dlouhé procházky do lesů, jehličí z borovic tvořilo koberec, na který jsme stoupali, sluneční paprsky prosvítaly hustým listovým a vytvářely na zemi podivuhodné vzorce. Večer jsme si pouštěli hudbu z gramofonu. Bylo nádherné mít Carol pro sebe; ležet na velké pohovce, kterou jsme vynesli na verandu, když svítel měsíc a hvězdy, podobné démantovému prachu, a z obývacího pokoje se sem nesly zvuky hudby.

Vyprávěl jsem Carol o svém minulém životě. Nezmiňoval jsem se o Johnu Coulsonovi, ani jsem nemluvil o Evě, ale líčil jsem činžovní dům v Long Beach, popisoval svou touhu po psaní a své začátečnické pokusy, když jsem byl zaměstnancem expedičního oddělení. Musel jsem si vymyslet několik drobných lží, aby celý příběh obstál. Protože však jsem Coulsonovu hru přijal úplně za vlastní, bez nejmenších potíží jsem přesvědčil nejen Carol, ale i sebe, že jsem "Vstupenku na náhradní představení" napsal.

Ležel jsem v posteli s Carol v náručí v naší velké vzdušné ložnici s okny dokořán otevřenými a se staženými záclonami, takže měsíční světlo tvořilo na bílém koberci světlé skvrny. Spala s hlavou na mém rameni a s jednou paží na mé hrudi. Vždycky spala klidně, celou noc se skoro nepohnula, až ji probudilo sluneční světlo. Držel jsem ji v náručí, naslouchal jejímu lehkému dechu a myslel na věci, které jsme spolu dělali během dne. Tyto představy mi poskytovaly hodiny radostného uspokojení.

A přece, přes tuto spokojenost a přes toto štěstí, jsem si uvědomoval, že mi něco chybí. V hlubokém zákoutí mého podvědomí se čas od času něco pohnulo. Občas jsem pocíťoval náznaky fyzického neuspokojení. Zpočátku byly neurčité a mlhavé, později se stávaly tyto pocity silnější a já jsem věděl, že fyzický vliv, který Eva měla na moje smysly, ve mně zanechal nesmazatelné stopy.

Pokud se Carol zdržovala v mé blízkosti, touha po Evě mne neděsila. Carolina osobnost, její vlídnost, její láska, to vše bylo dost silné, aby potlačilo Evin vzdálený vliv, ale když Carol odešla do zahrady a ponechala mě samotného, musel jsem zápasit s pokušením, abych Evě zavolal a abych zase jednou uslyšel zvuk jejího hlasu.

Těžko asi pochopíte, proč jsem nemohl Evu úplně zaplašit z mysli. Už jsem jednou řekl, že většina mužů vede dva životy normální život a život tajný. Z toho vyplývá, že většina mužů má dvě osobnosti. Abych řekl pravdu, začal jsem si uvědomovat, že ačkoliv Carol pro mne tolik znamenala, byla s to naplnit pouze část mého života. Aby mi nic nechybělo, potřeboval jsem Evin zkázonosný vliv.

Nesmíte si myslet, že jsem tuto situaci přijímal slabošsky a že jsem se jí nebránil. Během těch čtyř dní a nocí se mi podařilo vypustit Evu z mysli. Věděl jsem ale, že bojuji ztracenou bitvu. Moje prchavé štěstí s Carol nemělo mít dlouhého trvání. Věděl jsem, že nedokážu vzdorovat pokušení na dlouho. Změna přišla nenadále a bez nejmenšího varování v noci po našem čtvrtém společném dni.

Noc byla nádherná. Velký zářivý měsíc visel nad kopci, vrhal černé, ostře orámované stíny a světla na jezero, jež se podobalo planoucímu zrcadlu. Celý den bylo horko, dokonce i na verandě. A stále bylo příliš horko, než abych pomýšlel na spánek.

Carol navrhla, abychom si o půlnoci šli zaplavat. Jeli jsme vozem k jezeru. Zůstali jsme v teplé vodě přes hodinu, a když jsme se vrátili na "Tři body", bylo už po jedné. Svlékali jsme se v ložnici, když začal zvonit telefon. Oba jsme se zarazili a překvapeně jsme se na sebe podívali. Zvonek zněl pronikavě a netrpělivě do ticha noci a mě najednou přepadl dusivý pocit vzrušení.

"Kdo to může být... V tuhle dobu?" zeptala se Carol. Vidím ji stále před sebou. Právě si sundala červenobílý sportovní dres a seděla na kraji postele jen v podprsence a v kalhotkách. Vypadala krásně - pleť měla do zlatova opálenou a oči tak jasné.

"Asi je to omyl," řekl jsem a vklouzl do županu. "Nikdo neví, že jsme tady."

Usmála se na mne a svlékala se dál, zatímco já jsem spěchal do haly, abych zvedl sluchátko.

"Haló," řekl jsem. "Kdo volá?"

"Ahoj, ty sketo," řekla Eva.

Sevřel jsem telefon. Měl jsem dojem, že se udusím a že ze sebe nevypravím slovo. "Ahoj, Evo," řekl jsem. Mluvil jsem tiše a přes rameno se díval halou směrem k ložnici.

Carol šla do koupelny, slyšel jsem, jak pustila vodu. Nemusel jsem se tedy bát, že mě uslyší.

"Ty sketo," opakovala Eva plochým bezvýrazným hlasem. "Proč ses na mě vykašlal?"

Sotva jsem rozuměl tomu, co říkala. Zvedlo se ve mně vzrušení, zachvátila mě touha po ní a ve spáncích mi bušila

krev.

"Cože?" řekl jsem a snažil se ovládnout své city. "Co říkáš?"

"Když jsem se probudila a zjistila jsem, že tam nejsi, strašně jsem se lekla. Nedovedla jsem si představit, kam jsi zmizel."

"Tak tě to polekalo?" řekl jsem a zasmál se. "Tys mě taky tolikrát v minulosti vyděsila. Jsme si tedy kvit."

Nastala odmlka. Pak řekla zlostně. "My že jsme si kvit? Dovol, abych ti něco řekla. Clive, vrátila jsem ti ty pitomé prachy. Nechci je. Provedl jsi mi hnusnou věc, když jsi tvrdil, že zůstaneš, a potom ses zdejchnul."

"Tys mi vrátila peníze?" opakoval jsem překvapeně, ale nevěřil jsem jí. "Proč?"

"Nechci je od tebe. Nechci tvoje prašivé prachy."

"Proč jsi to udělala?" zeptal jsem se a sám jsem nevěděl, co říkám.

"Už jsem ti to řekla. Prostě nechci tvoje prašivé prachy. Docela dobře se bez nich obejdu, děkuju pěkně. Nedopustím, abys se mnou tak zacházel, tak jsem ti je poslala zpátky."

"Já ti nevěřím, Evo. Lžeš a ty to víš."

"Říkám ti, poslala jsem je zpátky."

"Kam jsi je poslala?"

"Vložila jsem je do obálky a poslala je do Klubu spisovatelů. Je to tvůj klub, že?"

Opřel jsem se o opěradlo židle, bylo mi z toho nanic. "Ale proč jsi to udělala? Chtěl jsem, aby sis je nechala."

"Říkám ti, že tvoje prachy nechci," utrhla se na mne. "A, Clive! Nechci tě už vidět. Netelefonuj mi ani za mnou nechod'. Nařídila jsem Marty, aby tě nepouštěla dovnitř, a kdybys volal, aby položila telefon."

Bariéra, kterou jsem se s krvácejícím srdcem pokusil postavit proti jejímu vlivu, se dokonale zřítíla, krása uplynulých dnů byla odplavena v záplavě hořké trýzně, která mě zcela pohltila, když jsem uslyšel ta slova.

"Mluvíš nesmysly, Evo," řekl jsem a sevřel telefon až mě zabořila ruka. "Chci tě zase vidět."

"Neuvidíš mě, Clive. Varovala jsem tě už předtím, ale tys to nebral na vědomí. Takže my dva se nikdy neuvidíme."

"Neříkej takové věci, Evo," řekl jsem a snažil se dostat z hlasu horečné zoufalství. "Mohl bych tě zítra navštívit? Chtěl bych si s tebou o tom promluvit."

"Ne, Clive, nechci s tebou mluvit. Nechci, abys mě navštěvoval. Nechci, abys mě volal. A když mi zavoláš, zavěším. Musíš přestat s těmi nesmysly. Bereš mě moc jako samozřejmost. Zabíráš mi moc času a to já nechci."

"Ale, Evo, omlouvám se, že jsem od tebe tak odešel. Všechno ti vysvětlím, jenom mi musíš dát možnost. Vůbec nic jsem tím nemyslel. Nemohl jsem prostě spát, byl jsem neklidný a nechtěl jsem tě rušit. Musíme se zase setkat. Nemůžeme se rozejít... je to příliš důležité. Prosím tě, Evo, nechovej se ke mně tak..."

"Jsem unavená a už se s tebou nebudu bavit. Nikdy tě už nechci vidět. Sbohem." Odmlčela se a pak opakovala.

"Sbohem, Clive," a zavěsila.

"Evo..." začal jsem a pak jsem seděl velmi tiše a zíral na telefon. Měl jsem ochablý pocit marnosti. Přece to nemůže skončit takhle. Dobrý Bože, pomyslel jsem si, za co mě ta bláznivá holka má, že mi vrací peníze a odmítá mě vidět? Ještě nikdy jsem se necítil tak úplně a tak dokonale ponížený. Třesoucí se rukou jsem položil sluchátko. Musím ji zase vidět. Tohle mi nemůže udělat. Sebedůvěra mě opustila a propadl jsem se do černého zoufalství.

"Kdo to byl, Clive?" volala Carol z koupelny.

"Jeden můj známý," zavolal jsem jí v odpověď. Hlas jsem měl chraplavý a chvěl se mi.

"Co jsi říkal?" Přišla ke dveřím a v průhledné noční košili běžela po hale. "Kdo to byl?"

Šel jsem k baru a namíchal si pití. Neodvážil jsem se ukázat jí svůj obličej. "Jenom jeden můj známý. Asi byl trochu nalíznutý."

"Och." Dlouho mlčela. Neohlížel jsem se, rychle jsem pil whisky.

"Chceš se napít?" zeptal jsem se. Hledal jsem cigaretu.

"Ne, děkuju ti."

Zapálil jsem si a otočil se. Dívali jsem se na sebe. Carol měla v očích plno otázek.

"No tak," řekl jsem a násilně jsem se usmíval. "Pojďme si lehnout. Jsem unavený."

"Co chtěl?" zeptala se náhle.

Podíval jsem se na ni a zamračil se. "Co kdo chtěl?"

"Tvůj přítel... ten, co telefonoval."

"Byl nadraný. Bůh ví, co chtěl. Poslal jsem ho k šípku."

"Promiň."

Podíval jsem se na ni ostře, zadusil jsem cigaretu a šel k ní. "Promiň, jestli jsem ti odpovídal mrzutě. Byl jsem otrávený, že nás nějaký opilec takhle ruší."

Opět se na mne pátravě podívala, ale odvrátil jsem se a svlékl si župan. Vlezl jsem do postele vedle ní a zhasl světlo.

Přitulila se ke mně, hlavu mi položila na rameno. Objal jsem ji a dlouho jsme leželi ve tmě, nemluvili jsme. V duchu jsem si opakoval, ty blázne, ty blázne. Šlapeš si po štěstí. Jsi šílený. Nejsi ženatý ani pět dní a už podvádíš. Ta žena v tvém náručí tě miluje. Udělá pro tebe všechno. Co myslíš, že pro tebe udělá Eva? Nic. Víš, že pro tebe nikdy nic neudělá.

"Stalo se něco, Clive?" zeptala se Carol.

"Nic, samozřejmě že nic."

"Určitě?"

"Určitě!"

"Netrápí tě něco? Řekni mi, Clive, jestli se něco stalo. Chci se s tebou o všechno dělit."

"Nic, drahoušku, skutečně nic. Jsem unaven a ten chlapík mě namíchl... spi. Zítra budu zase ve své kůži."

"Dobrá." Z jejího hlasu jsem vycítil pochyby a starost. "Ale řekneš mi, kdyby se něco stalo, víd'?"

"Řeknu."

"Slibuješ?"

"Slibuju."

Povzdechla si a na okamžik se ke mně přimkla. "Já tě miluji, Clive. Nedopusť, aby se to zkazilo."

"Samozřejmě to nedopustím," řekl jsem a myslil jsem si, jaká jsem svině. Záměrně jsem lhal, protože jsem je chtěl mít obě. Takhle to nepůjde... takhle to nemůže jít! "Nemluv nesmysly a spi. Miluji tě. Všechno je v pořádku a není proč se trápit!"

Políbila mě a pak bylo ticho. Konečně jsem podle jejího dechu poznal, že spí.

Dva následující dny míjely pomalu. Chodili jsme dále k jezeru. Plavali jsme, bavili jsme se, poslouchali jsme gramofon, četli knihy. Oba jsme věděli, že něco chybí, že něco není zcela v pořádku, ale nikdo z nás se o těchto pocitech nezminil. Já jsem samozřejmě věděl, co to je. Nemyslím, že by to Carol uhádla. Jsem si jist, že to nevěděla, ale byla zmatena a já jsem čas od času zachytil její nejistý, zraněný pohled.

Ted', když jsem zbouřil bariéry, vstoupila do domu Eva. Když jsem četl, její obličej se náhle objevil na stránkách knihy. Když jsem poslouchal gramofon, místo hudby jsem slyšel její hlas. "Nechci tvoje pitomé prachy", ta slova jsem slyšel znovu a znovu. V noci jsem se probouzel a zdálo se mi, že ji držím v náručí. Pak teprve jsem si s mocným bušením srdce uvědomoval, že je to Carol a ne Eva, koho tak toužebně svírám.

Toužil jsem po ní jako narkoman touží po vpichu jehly. Počítal jsem hodiny, kdy Carol nastoupí do auta a odjede do ateliéru. A přece jsem Carol stále miloval! Jako by v mém těle žili dva muži. Jeden volal po chladné lhostejnosti Evině a druhý se nechal konejšit láskou, kterou mi dávala Carol. Ty dva muže jsem pomalu přestával ovládat.

Bylo sobotní odpoledne a my seděli ve člunu. Carol měla na sobě červené plavky a vypadala hezky se svou nazlátlou pletí a tmavými vlasy.

"Bylo by báječné, kdybychom byli vždycky tak šťastní, jako jsme teď, víd', Clive?" řekla.

Několikrát jsem zabral vesly, než jsem odpověděl. "Budeme vždycky šťastni, drahoušku."

"Nevím. Někdy se obávám, že se stane něco, co všechno pokazí."

"Nesmysl." Držel jsem vesla u hrudi a díval se na širou pláň modré vody. "Co by se mohlo stát?"

Chvilí byla zticha a pak řekla. "Ať nejsme nikdy jako jiné dvojice, které známe, ať se nikdy navzájem nepodvádíme a nelžeme si!"

"Neboj se," řekl jsem jí a uvažoval jsem, zda uhádla, co se mi odehrává v duši. "My takoví nebudeme."

Několik minut mlčela. Prsty pročešávala vodu. "Až se mě nabažíš, Clive, a budeš chtít jinou, řekneš mi to? Vyrovnám se s tím snadněji, když mi to řekneš, než kdybych zjistila, že mě podvádíš."

"Co to do tebe vjelo?" Zeptal jsem, naklonil se nad ní a pátravě se na ni zadíval. "Proč mluvíš o takových věcech?"

Vzhledla a usmála se. "Chci jenom, abys to věděl. Jestli mě někdy podvedeš, Clive, já prostě odejdu a už se nikdy neuvidíme."

Snažil jsem se to obrátit v žert. "To je senzační," řekl jsem. "Teď vím, jak se tě zbavit."

Přikývla. "Ano, teď víš, jak se mě zbavit."

Když jsme se vrátili na "Tři body", stál na příjezdové cestě velký černý packard. Zastavil jsem a zíral na ten vůz.

"Kdo to asi je?" zeptal jsem se.

Carol nakoukla přese mne. "Vyjdeme nahoru a uvidíme. Je to otrava, že nás lidi nenechají na pokoji ani v předposlední den naší dovolené."

Přišli jsme k chatě. Malý, tmavý tlustý chlapík seděl na verandě a na stole před sebou měl whisky se sodovkou. Zamával na Carol a vstal.

"Kdo to k čertu je?" zeptal jsem se Carol tak, aby to muž neslyšel.

Sevřela mi paži. "Bernstien," zašeptala. "Sam Bernstien z "International Pictures". Co tady asi pohledává?"

Šli jsme společně nahoru. Bernstien pohládl Carol láskyplně po paži. Pak se obrátil ke mně.

"Tak vy jste Thurstone?" řekl a nabídl mi hadrovitou tučnou ruku. "No tak, jsem rád, že vás poznávám, pane Thurstone. Rád, a to já spisovatelům často neříkám, že, moje drahá?"

Carol na něho šelmovsky zamrkala. "To neříkáš, Same," řekla. "Aspoň mně to neříkáš."

"A vy tady trávíte líbáňky. Není to romantické? Jste šťastní Oba? Je to senzační, to vidím. Víte, Thurstone, pozoruji tuhle dívku od té doby, co přišla do Hollywoodu. Umí psát. Jistě, psát umí. Ale uvnitř je kus ledu. "Carol, má drahá," říkal jsem jí znovu a znovu, "co potřebuješ, to je muž. Velký, silný muž a potom budeš skutečně psát." Ale ona na to nedbá." Zatahal mě za rukáv a zašeptal. "Potíž je v tom, že mě nepovažuješ za dost velkého," a zasmál se. Pohládl Carol po rameni a objal ji. "Teď bude dělat velké věci!"

Myslel jsem si, že tohle všechno je velmi pěkné, ale nebylo mi jasné, co vlastně chce. Přece nevážil celou cestu z Hollywoodu jenom aby mi řekl, že je rád, že, mě poznává, a že Carol potřebuje velkého, silného muže.

"Posadíme se," řekl a přešel ke stolu. "A napijeme. Carol, přijel jsem si promluvit s tvým chytrým manželem. Musím s ním prohodit spoustu důležitých věcí, jinak bych vás nevyrušoval ve vašich líbáňkách. Ty mě přece znáš, víd', má drahá? Romantický... milenec... nekazím líbáňky, pokud to není důležité."

"No tak, Same," řekla Carol a oči jí jiskřily zájmem. "O čem chceš hovořit?"

Bernstien si třel tlustý obličej, ze zobákovitého nosu si udělal skoro placku. "Četl jsem vaši hru, pane Thurstone," řekl. "Myslím, že je velmi dobrá."

Chladný čůrek mi stékal po páteři. "Myslíte, Vstupenku na náhradní představení?" řekl jsem a zadíval se na něho. "Samozřejmě, je velmi dobrá."

Zářil. "Ksaku, bude z ní vynikající film. O tom právě chci s vámi mluvit. Vy a já z té hry uděláme film."

Podíval jsem se rychle na Carol. Položila mi ruku na paži a stiskla ji. "Říkala jsem ti to, Clive. Říkala jsem ti, že se Samovi bude líbit," řekla bez dechu.

Podíval jsem se na Bernstiena. "Myslíte to vážně?"

Mával rukama. "Jestli to myslím vážně? Proč bych vážil celou cestu sem, kdybych to nemyslel vážně? Samozřejmě to myslím vážně. Ale počkejte, je tu jedna maličkost. Nic to není, ale přece jenom..."

"Tak je v tom nějaký háček?" řekl jsem a moje nadšení ochablo, "Co to je?"

"To byste mi měl říct vy." Naklonil se vpřed. "Co proti vám má Gold? Řekněte mi to. Až si tohle vyjasníme, natočíme film. Dáme vám smlouvu. Všechno bude v pořádku. Ale napřed musím vyřídit to mezi vámi a Goldem."

"Je to hloupá historie," řekl jsem roztrpčeně. "Nenávidí mě. Miluje Carol. Ted už snad chápete, proč je proti mně zaujatý?"

Bernstien se na mě podíval, pak na Carol a rozesmál se. "To je legrační," řekl, když se natolik vzpamatoval, že mohl mluvit. "O tom jsem neměl ani tušení. Kdybych byl na jeho místě, asi bych vás taky nenáviděl." Vypil polovinu whisky se sodou a pak zvedl krátký tučný prst. "Existuje jeden způsob. Není nejlepší, ale..." pokrčil rameny, "snad bude fungovat. Napišete filmovou povídku, já ji vezmu ke Goldovi a řeknu mu, že podle ní udělám film. Poslechne mě, ale nejprve musím mít tu povídku."

"Podepíšete se mnou smlouvu?"

Zamračil se. "Ne. Smlouvy dává Gold. Já vám ji nemůžu dát. Ale dostanete smlouvu, až dokončíte tu povídku. To vám slibuji." Podával mi ruku.

Podíval jsem se na Carol.

"To je v pořádku, Clive. Sam vždycky trvá na svém způsobu řešení. Jestliže slibuje, že ti dá smlouvu, tak ti ji skutečně dá."

Podal jsem Bernstienovi ruku. "Dobrá," řekl jsem, "napíšu filmovou povídku a vy ji prodáte Goldovi. Je to tak?"

"Je to tak," řekl. "Teď půjdu. Ukradl jsem vám už příliš minut z vašich libánek. Budeme pracovat společně. Vaše hra je velmi dobrá. Líbí se mi váš způsob myšlení. Líbí se mi, jak se vyjadřujete. Napišete dobrou filmovou povídku. Navštivte mě v ateliéru v pondělí v deset hodin. Carol vám ukáže, kde sedím. Pak se pustíme do práce."

Když odešel, vrhla se mi Carol do náručí. "Och, mám takovou radost," řekla. "Bernstien ti udělá báječný film. Vy dva vytvoříte jedinečný tým. Není to skvělé? Nemáš radost?"

Já jsem byl zaražený a nesvůj. Slyšel jsem Bernstienův hlas, jak mi hlaholí v uších. "Líbí se mi váš způsob myšlení. Líbí se mi, jak se vyjadřujete. Napišete dobrou filmovou povídku." To nemluvil o mně. Mluvil o Johnu Coulsonovi. Věděl jsem, že filmovou povídku nedokážu napsat.

Carol se ode mne odtrhla a dívala se na mne. V očích jsem jí četl radost. "Co je, drahý?" zeptala se a trochu mnou zatrásla. "Proč se takhle tváříš? Nemáš radost?"

Odvrátil jsem se. "Samozřejmě mám radost," řekl jsem. Sedl jsem si na pohovku a zapálil cigaretu. "Ale, Carol, musíme se vyrovnat se skutečností. Nevím toho moc o filmových povídkách. Raději bych tu hru prodal a požádal Bernstiena, aby filmovou povídku někomu zadal. Já - já nevím, že bych -"

"Och, nesmysl," řekla. Sedla si vedle mne a vzala mě za ruku. "Samozřejmě že ji napíšeš. Pomůžu ti. Začneme okamžitě."

Zmizela v knihovně dřív, než jsem ji mohl zarazit, a slyšel jsem, jak volá na Russella, aby připravil sendviče na večeři.

"Pan Clive napíše film podle své hry, Russelle," slyšel jsem, jak mu říká. "Není to skvělé? Začneme hned teď!"

Vrátila se s kopií scénáře. Posadili jsem se a začali jej probírat. Asi za hodinu Carol načrtla první filmovou povídku. Nedělal jsem nic jiného, než že jsem souhlasil. Byla tak bystrá a tak sebejistá, že jsem věděl, že jakákoliv moje připomínka by byla zcela bezcenná.

Když jsme udělali přestávku, abychom snědli kuřecí sendviče a napili se chlazeného rýnského vína, řekla. "Musíš napsat scénář, Clive. Je strašně důležité, abys napsal scénář pro natáčení. S tvým nadáním pro dialog... musíš to udělat."

"Och ne," protestoval jsem. Vstal jsem a chodil po pokoji. "Nemůžu. Nevím jak... ne, to je absurdní."

"Poslyš..." Napřáhla ke mně ruku. "Samozřejmě to dokážeš udělat. Poslouchej, jak zní tenhle dialog..." a začala číst moji hru.

Zastavil jsem se. Síla a působivost slova mě zadržely. Byla to slova, jaká bych nikdy nedokázal napsat. Slova, která byla krásná, měla rytmus a obsahovala dramatickosti. A jak jsem naslouchal, zdálo se, že se mi ta slova propalují do mozku. Napadlo mě, že ji musím hru vyrvat z rukou, nebo se zblázním.

Jaký jsem to byl blázen, když jsem si představoval, že můžu pokračovat v Coulsonově díle. Myslel jsem na Golda, který řekl. "Při nejlepším by se dalo říct, že je to pomíjivý záblesk úspěchu, o to podivnější, že vaše první hra byla vynikající. Často jsem uvažoval o tom, jak jste mohl tu hru napsat."

Tohle bylo příliš nebezpečné. Kdybych teď udělal chybu, mohli by na to přijít. Gold už má podezření. Proč by jinak něco takového říkal? Jakmile se pustím do scénáře, okamžitě poznají, že jsem hru nepsal. Bůh ví, co se mnou bude, jakmile mě odhalí.

"Neposloucháš, drahoušku?" zeptala se Carol a podívala se na mne.

"Dnes už si odpočínáme," řekl jsem a nalil si whisky se sodou. "Udělali jsme toho dost. V pondělí to prohodím s Bernstienem. Možná, že ví o někom, kdo by ten scénář mohl napsat."

Zmateně se na mě dívala. "Ale miláčku..."

Vzal jsem ji hru z rukou. "Dnes už s tím nic dělat nebudeme," řekl jsem rozhodně a vyšel na verandu. Nemohl jsem snést její pohled.

Měsíc na obloze stoupal. Díval jsem se na jezero, na údolí a na kopce. Ale v tom okamžiku pro mne nic neznamenal.

Moje pozornost byla soustředěna na muže, který seděl na dřevěné lavici na vzdáleném konci zahrady. Nerozeznával jsem jeho rysy. Byl ode mne příliš vzdálený, ale ve způsobu, jak seděl a jak se choval, jak měl zakulacená ramena a jak mezi kolena svíral ruce, bylo něco, co jsem důvěrně znal.

Carol vyšla a postavila se vedle mne.

"Není to nádherna?" řekla a chytila mě pod paži.

"Vidíš...?" zeptal jsem se jí. Ukázal jsem na muže, který seděl na zahradní lavičce. "Co je to za člověka? Co tam dělá?"

Podívala se tam. "Co myslíš, Clive? O jakém člověku mluvíš?"

Po zádech mi přeběhla ledová vlna. "Nesedí tam na té zahradní lavičce nějaký člověk? Copak ho nevidíš?"

Rychle se ke mně obrátila. "Tam nikdo není, miláčku."

Opět jsem tam pohlédl. Měla pravdu. Nikdo tam nebyl.

"To je zvláštní," řekl jsem a celý jsem se roztrásl. "Asi to byl stín... vypadalo to jako člověk."

"Něco se ti zdálo," řekla a její hlas zněl znepokojeně. "Vážně tam vůbec nikdo nebyl."

Přitáhl jsem si ji blíže k sobě. "Pojďme dovnitř," řekl jsem a obrátil se směrem k obývacímu pokoji. "Tady venku už začíná být chladno."

Té noci jsem usnul velmi pozdě.

16. KAPITOLA

Sam Bernstien si strhl brýle s kostěnou obrubou. Široce a sdílně se usmál. "Ano," řekl a plochou dlaní plácl do filmové povídky, kterou jsme s Carol napsali. "To je to, co potřebuju. Není to sice ještě zdaleka to pravé, ale dá se na tom pracovat. Je to dobrý začátek."

Seděl jsem v jeho velké kanceláři v nízkém pohodlném křesle a vyčkávavě se na něho díval. "Pokládal jsem to za podklad pro diskusi. Koneckonců vy máte svoje vlastní představy, tak jsem načrtl jenom hrubý nárys."

Bernstien se přitáhl k sobě krabici s doutníky, vybral jeden, nabídl mi ho, ale já jsem zavrtěl hlavou. Zapálil si a mnul si ruce. "Nečekal jsem, že to uděláte tak rychle," řekl. "Teď to projdeme bod za bodem. Když jednotlivé body odsouhlasíme, navrhuji vám, abyste si povídku odnesl, rozšířil ji a dal mi ji, až budete hotov. Potom se sejdu s Goldem."

"Tam budete mít určitě potíže," řekl jsem pesimisticky.

Zasmál se. "To si už vezmu na starost," řekl. "V minulých pěti letech jsme měli s Rexem mnoho neshod. Neznamenají vůbec nic, protože jsem si nakonec udělal všechno tak, jak jsem chtěl. Nechte to na mně."

"Dobrá," odpověděl jsem, ale přesvědčen jsem nebyl. "Nechám to na vás, ale varuju vás. Gold mě nenávidí."

Opět se zasmál. "Nemám mu to za zlé," řekl. "Carol je velmi roztomilá dívka a vy jste šťastný muž. Ať si vás Gold nenávidí. Ale má rád také dobrý příběh." Opět plácl do povídky svou tučnou ručkou. "A tohle je dobrý příběh!"

Jeho nadšení mě nakazilo. "Uděláme to tak, jak říkáte." Přitáhl jsem si židli k psacímu stolu. "Tak se dejme do té povídky."

"Je senzační," řekl a potěšeně se na mne šklebil. "Odneste si tenhle materiál a dejte mi druhou filmovou povídku. Pak bude načase jít za Goldem."

Vstal jsem. "Srdečné díky, pane Bernstiene," řekl jsem. "Dělal jsem to s ohromnou chutí a zanedlouho vám přinesu druhou verzi."

"Co nejdřív, jak jen budete moci." Doprovázel mě ke dveřím.

"Carol asi bude celý den zaneprázdněna?" řekl jsem, když jsme si podali ruce.

Nadzvedl ramena. "Nevím. Zajděte tam a přesvědčte se sám. Je u Jerryho Highamse. Víte, kde má kancelář?"

"Jistě," řekl jsem. "Vím, kde to je. Tak na shledanou, pane Bernstiene, brzy se uvidíme."

Rychle jsem procházel chodbou. Minul jsem Highamsovu kancelář, nezastavil jsem se tam. Neměl jsem v úmyslu střetnout se s Frankem Ingramem a pravděpodobnost, že tam bude, pro mne představovala příliš velké riziko.

Přicházel jsem k veřejnému telefonu na konci chodby a zvolnil chůzi. Před budkou jsem se zastavil. Podíval jsem se na hodinky. Bylo za pět minut dvanáct. Budu-li mít štěstí, Marty ještě nebude ve službě. Chtěl jsem si být jistý, že telefon vezme Eva. Vešel jsem do budky a zavřel jsem se. Vytáčet jsem číslo a uvědomoval si, jak mi potlačovaným vzrušením buší srdce.

Zvonek několikrát zazvonil, než se ozvala. "Haló."

Poznal jsem její hlas.

"Evo," řekl jsem. "Jak se máš?"

"Dobrý den, Clive," pozdravila mě. "Jak se máš ty? Jsi ranní ptáče, vid'?"

"Vzbudil jsem tě?" zeptal jsem se. Překvapilo mě i trochu vyplašilo, že mluví tak přátelsky.

"Ne, je to v pořádku. Už jsem vypila trochu kávy. Jsem už nějakou dobu vzhůru."

"Kdy tě uvidím?"

"Kdy chceš přijít?"

"Tak počkej, Evo." Byl jsem tak zmaten, až jsem zapomněl na opatrnost. "Onehdy jsi říkala, že mě už nechceš vidět."

"Dobrá, tak už tě vidět nechci," odpověděla a uchichla se.

"Přijdu hned," řekl jsem. "Ty jsi učiněný ďábel. Dva dny jsem kvůli tobě nestál za nic. Byl jsem přesvědčený, že to myslíš vážně."

Opět se zachechtala. "Ty jsi ale ňouma, Clive. Každopádně jsem to tehdy myslela vážně, měla jsem na tebe zlost. Měla jsem vztek, že jsi mi tak upláchl."

"Dobrá," řekl jsem a zasmál jsem se. "Ale dostal jsem za vyučenou a už to nikdy neudělám."

"To bys opravdu neměl," varovala mě. "Příště ti to tak snadno neprominu."

"Pojď se mnou na oběd."

"Ne." Její hlas se zatvrdil. "Tohle dělat nebudu, Clive. Můžeš za mnou přijít jako za profesionálkou, jestli chceš, ale

na oběd nepůjdu."

"To si myslíš ty. Půjdeš se mnou na oběd a nebudeš se se mnou hádat," řekl jsem.

"Clive!" V jejím hlase se ozval unavený a trochu polekaný tón. "Říkám ti, že na oběd nepůjdu."

"Pohovoříme si o tom, až se sejdeme. Budu u tebe za půl hodiny."

"To je moc brzy, Clive. Do té doby nebudu ještě hotová. Přijď kolem jedné."

"Dobrá a vezmi si na sebe něco hezkého."

"Nepůjdu nikam."

"Pro změnu uděláš to, co ti říkám," řekl jsem a zasmál jsem se. "Oblékni si něco elegantního -" ale telefon byl najednou hluchý. Zavěsila.

Podíval jsem se na sluchátko a zašklebil se. Dobrá, drahoušku, pomyslel jsem si, uvidíme, kdo z nás dvou je šéf.

Šel jsem na parkoviště a s chryslerem jsem pomalu projel branou ateliéru. Cítil jsem se dobře. Věřil jsem, že Evu zvládnou. Ať si třeba zavěšuje telefony, když to hoví její marnivosti, ale na oběd se mnou půjde, kdybych ji měl dovléct do restaurace v noční košili.

Jel jsem do Klubu spisovatelů a požádal správce o poštu. Dal mi několik dopisů. Šel jsem k baru a poručil si skotskou se sodou. Zběžný pohled na dopisy mě přesvědčil, že mezi nimi nic od Evy není. Nechal jsem pítí na barovém stole a šel jsem zpátky za správcem. Zeptal jsem se ho, jestli pro mne nepřišlo ještě něco jiného.

"Ne, pane," řekl, když znovu nahlédl do mé přihrádky.

A přece Eva tak zdůrazňovala, že mi vrátila čtyřicet dolarů, které jsem jí dal té noci, kdy jsem od ní potajmu odešel.

Šel k telefonu a vytočil číslo. "Haló," řekla skoro okamžitě.

"Doufám, že jsem tě nevyrušil z koupele, Evo," řekl jsem. "Ale vzpomínáš si, jak jsi mi řekla, že jsi mi poslala ty peníze?"

"Vzpomínám," její hlas zněl ostře.

"Do Klubu spisovatelů?"

"Ano."

"No tak tady nejsou."

"Za to já nemůžu," odpověděla lhostejně. "Poslala jsem ti je, a když něco řeknu, tak to platí."

"Ale Evo, já chci, abys ty peníze měla... Přišel jsem si sem pro ně. Víš určitě, že je poslala?"

"Samozřejmě to vím určitě. Každopádně je nechci. Otrávil mě, tak jsem ti je vrátila. Jestli mi je chceš dát, tak je to zbytečné. Stejně je nepřijmu."

Zíral jsem zamyšleně na tužku a čmáral po zdi. Měl jsem dojem, že tady něco neklape.

"Strčilas dovnitř také nějaký lísteček?"

"Proč bych to dělala?" Přšla do útočného tónu. "Dala jsem peníze do obálky a poslala je do klubu."

Lhala. Teď už jsem věděl, že nikdy neměla v úmyslu mi poslat peníze zpátky. Chtěla jenom ukázat svou moc. Věděla, že se mě dotkne, když je vrátí, ale její chamtivost byla příliš silná, třebaže mi to chtěla rádně vytmavit. Zkusila to tedy s kompromisem a doufala, že když řekne, že mi peníze vrátila, já jí uvěřím a že se tak lacino pomstí. Dva dny mě trápila, ale nyní jsem pochopil, že není tak velkorysá, aby uskutečnila nějaký velkomyslný čin. Pohrdal jsem jí, a to samo o sobě bylo vítězství.

"Snad se peníze ztratily na poště," řekl jsem a tak trochu jsem se jí vysmíval. "Nic si z toho nedělej, já ti to vynahradím."

"Já ty prachy nechci, Clive," vybuchla. "Teď už musím jít. V koupelně mi teče voda."

"Pohovoříme si o tom při obědě," řekl jsem a snažil jsem se položit sluchátko dřív, než to udělá ona. Ale předstihla mě.

Byla za pět minut jedna, když jsem dojel do Laurel Canyon Drive. Zastavil jsem před známým domkem a zatroubil jsem. Pak jsem vystoupil a šel po cestičce k domu. Zaklepal jsem, vyndal cigaretu a zapálil ji.

Chvilí jsem čekal a potom jsem si uvědomil, že je v domě ticho. Obvykle, když jsem zaklepal, bylo slyšet Marty, jak přichází chodbou.

Zamračil jsem se a opět zaťukal. Nic se nestalo. Čekal jsem. Jak jsem tam stál, zachvátil mě chladný pocit smutku.

Zaklepal jsem čtyřikrát a pak jsem se vrátil ke chrysleru. Nastoupil jsem a pomalu jel ulicí. Když už mě z domu nemohl nikdo vidět, zastavil jsem a zapálil si další cigaretu. Ruce se mi tráslly.

Náhle jsem si vzpomněl na Harveye Barrowa. Připomněl jsem si jeho slova. "Když jsem ji žádal, aby se mnou šla, řekla, dobrá. Ale přišel jsem k ní čtyřikrát a pokaždé mi její zatracená služka řekla, že není doma. Ale já jsem věděl, že je nahoře a že se mi chechtá."

Sevřel jsem volant. Neměla ani tu slušnost, aby za mnou poslala Marty s nějakou lží. Dovedl jsem si ji představit v její malé ložnici, jak s hlavou nachýlenou ke straně poslouchá moje bušení na dveře. Možná s ní byla Marty, dorozumívaly se mezi sebou pohledy a přitom se usmívaly. Jen ať si bouchá, brzy ho ta omrzí.

Pomalu jsem jel po Sunset Boulevard, nemyslel jsem na nic a cítil jsem se ochromený a otupělý. Zastavil jsem před dragstórem, vešel jsem dovnitř a vytočil její číslo. Telefon dlouho vyzváněl, ale nikdo ho nebral.

Představoval jsem si, jak užuž zvedá sluchátko, ale v poslední chvíli se zarazí. Neví přece, kdo volá. Opřel jsem se o zeď telefonní budky, kde to čpělo zatuchlinou, a poslouchal jsem, jak telefon zvoní. Zcela nenadále mě přepadla touha ji zabít. Nečekaně se mi vloudila do mysli tahle chladná, skoro neosobní myšlenka. Shledával jsem, že se jí zabývám se zájmem a potěšením. Pak mě vyděsila skutečnost, že uvažuji o takové věci. Zavěsil jsem a vyšel do slunečního světla.

Šílím už? Ptal jsem se sám sebe na cestě ke "Třem bodům". Jedna věc je rozzuřit se až do zběsilosti, ale zabít ji... jak je šílené, hloupé, nebezpečné jenom na okamžik na to pomyslet.

Přesto však jsem věděl, že kdybych mohl Evu zabít, působilo by mi to potěšení. Není totiž žádný jiný způsob, jak se jí

dotknout. Její zbroj je příliš silná. Rychle jsem tu myšlenku opustil, ale vytrvale se mi vracela. V duchu jsem probíral podrobnosti vraždy a tyto představy mi skýtalý značné potěšení.

Viděl jsem se, jak se jedné noci, až tam bude, vplížím do domku. Skryji se nahoře v jednom z prázdných pokojů a budu na ni čekat. Až uslyším zaskřípět v zámku klíč, vystoupím z úkrytu na odpočívadlo, abych se přesvědčil, jestli je sama. Vím, že ji velmi snadno uvidím, když se nakloním nad zábradlí. A že ona mě vidět nemůže.

Před odchodem na lůžko se chce vykoupat. Vklouznu zpátky do jiného prázdného pokoje a počkám tam, až opět sejde dolů. S rozkoší hýčkám myšlenku, že se Eva pohybuje po osamělém domku a že věří, že je sama, zatímco já se celou dobu skrývám nahoře a číhám na ni, abych ji zabil.

Snad se vrátí opilá, jako byla oné noci, kdy jsem od ní utekl. Pak by bylo snadné ji zabít. Kdyby chrápala a byla z ní cítit whisky, neměl bych s ní žádný soucit.

Vyplížím se na odpočívadlo a budu naslouchat. Uslyším, jak se připravuje ke spánku. Znal jsem natolik dobře její obyčeje, že jsem si dovedl přesně představit, co udělá. Nejprve si svlékne sukni. Udělá to v okamžiku, kdy vstoupí dovnitř, protože sukně je tak úzká, že se v ní nesedí pohodlně. Nato půjde ke skřini a vyndá ramínko na šaty. Pečlivě uloží plášť a sukni. Snad si zapálí cigaretu a přitom vyklouzne z průsvitného prádla. Oblékne si noční košili a hodí sebou na postel.

Když budu pozorně naslouchat, budu moci sledovat všechny tyto podrobnosti. Každá z nich má svůj vlastní osobitý zvuk až ke konečnému vrzání postele, která přijme její stíhlé tělo. Snad bude číst nebo snad zhasne světlo a bude potmě kouřit. Ať už bude dělat cokoliv, já jí poskytnu dost času, aby mohla usnout. Budu čekat. Třeba celé hodiny budu čekat v té tmě. Konečně sejdu dolů. Poplížím se jako duch, bude se přidržovat zábradlí a ohmatám každý schod, dřív než na něj celou váhou stoupnu. Nevzbudím ji až do chvíle, kdy bude příliš pozdě na to, aby se mohla zachránit.

Proplížím se kolem dveří a nakouknu do tmy. Nebudu ji vidět, ale budu vědět, kde má hlavu. Tiše se posadím na postel vedle ní. Ani pak se nevzbudí. Jednou rukou nahnatám její hrdlo a druhou rozsvítím lampičku u lůžka.

Potom přijde okamžik, který vyléčí všechny rány, které mi uštědřila. Krátký okamžik, kdy se její smysly vzpamatují ze spánku, a její oči mě poznají. Budeme se dívat jeden na druhého a ona bude vědět, proč jsem tam a co chci udělat. Uvidím bezradný, vyděšený pohled, který jí vstoupí do očí, poprvé ji uvidím bez masky a bez jejích profesionálních způsobů.

Bude to pouze na dvě nebo tři vteřiny. Ale bude to stačit. Zabiju ji rychle s kolenem na její hrudi a s rukama na jejím hrdle. Přitisknu ji k posteli celou svou vahou, takže nebude mít žádnou šanci se zachránit. Nebude mít čas, aby se proti mně vzepjala nebo aby mi poškrábala ruce.

Nikdo nebude vědět, kdo to udělal. Mohl to být kdokoliv z jejích mužských přátel.

Z tohoto příšerného denního snu mě vytrhlo mohutné zatroubení a mně se taktak podařilo vyhnout čelní srážce s cadillakem. Byl jsem tak pohroužen do svých představ, že jsem s chryslerem zajel do levé poloviny silnice. Slyšel jsem, jak mi řidič z druhého auta nadává, a spěšně jsem se vrátil na svou pravou stranu.

Když jsem dojel ke "Třem bodům", stále ještě mě provázel pocit radosti, kterou jsem prožíval při představě, jak vyřídím všechny své rozmišky s Evou. Protože byly už skoro tři hodiny, požádal jsem Russella, aby mi přinesl sendviče a whisky na terasu.

Zatímco jsem čekal, přecházel jsem sem tam, rozzuřený až do nepříčetnosti tím, jak se ke mně Eva zachovala, a přece dost vyplašený, když jsem si uvědomil, do jaké míry svou nesnesitelnou lhostejností ovlivnila moje myšlení. Skutečnost, že jsem promýšlel vraždu až do posledních podrobností a že mi tato představa působila radost, mě šokovala a vyděsila. Před nějakými třemi týdny by mě podobná myšlenka ani nenapadla, ale v tom nestřeženém okamžiku v telefonní budce se mi zdála jediným řešením našeho zápasu.

Musím se sebrat, pomyslel jsem si, jak jsem tak přecházel sem tam. Nikdy mi nic dobrého nepřinese. Nejlepší by asi bylo přiznat si porážku a zapomenout na ni. Nemohu doufat, že se mi podaří jakákoliv práce, pokud dovolím, aby ovládala moje myšlenky a aby mi rozrušovala takovým způsobem nervy. S tím nesmyslem musím přestat.

Přišel Russell s podnosem, který položil na stůl.

"Přineste mi psací stroj, Russelle," řekl jsem a obrátil se k němu. "Mám hodně práce."

Usmál se na mě. "Doufám, pane, že vám to dopoledne v ateliérech dobře dopadlo."

"Bylo to v pořádku," řekl jsem bez nadšení. "Buďte tak hodný a nechte mě pracovat."

Věnoval mi rychlý, zklamaný pohled a spěchal do knihovny pro psací stroj.

Posadil jsem se a začal číst Bernstienovy připomínky, ale těžko jsem se soustředil oval. Nedokázal jsem vymazat z mysli ponížení, které jsem zažil, když jsem stál před Evinými dveřmi jako nějaký podomní obchodník. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc rostl můj hněv. Russell položil psací stroj vedle mě a odešel. Nedokázal jsem se přimět k práci. Místo toho jsem snědl sendviče a začal systematicky pít.

Tohle si Eva odnese, pomyslel jsem si, a nalil jsem si nejistou rukou do sklenice další whisky. Nějak už najdu způsob, jak jí to oplatit. Vypil jsem celou sklenici najednou a hned jsem si nalil další. Opakoval jsem to několikrát, až jsem ucítil, že mi dřevěnější nohy. Věděl jsem, že začínám být opilý. Odstrčil jsem karafu a přisunul k sobě psací stroj. "Ať jde k čertu," řekl jsem nahlas. Mne Eva nezarazí. Nikdo mě nezarazí.

Pokusil jsem se napsat první scénu podle zněh, navržených Bernstienem. Přes hodinu jsem se scénářem zápolil, pak jsem papír vyškubl a rozzlobeně jsem jej roztrhal na kousky.

Neměl jsem náladu na tvořivé myšlenky. Opustil jsem terasu a putoval prázdnými pokoji chaty. Russell se někam odklidil. Pravděpodobně se skryl v lese, aby si tam dopřál odpoledního spánku. Chata byla nesnesitelně osamělá. Začal jsem uvažovat o tom, zda jsem nebyl blázen, když jsem se usadil v takovém zapadákově.

Bylo mi docela dobře, pokud mi dělala společnost Carol. Teď ale trávila většinu dnů v ateliéru a mě pobyt tady nudil.

Neustále jsem se vracel v duchu k Evě. Učinil jsem slabý pokus, abych obrátil myšlenky jiným směrem, ale nepodařilo se mi to. Vzal jsem do ruky román a pokoušel se číst, ale když jsem obrátil asi šest stránek, uvědomil jsem si, že vůbec nemám tušení, co jsem četl, a knihu jsem odhodil.

Ted' už mě whisky úplně ovládla. V hlavě mi hučelo a zmocňovala se mě zuřivost. Vstal jsem a šel k telefonu. Rozhodl jsem se, že jí bez obalu řeknu, co si o ní myslím. Jestliže se domnívá, že si tohle může ke mně dovolit, a že se s tím smírím, pak jí uchystám pořádné překvapení.

Vytočil jsem její číslo.

"Kdo prosím volá?" zeptala se Marty.

Zaváhal jsem, pak jsem tiše položil sluchátko. Nepřipustím, aby mě Eva odbývala prostřednictvím Marty. Zapálil jsem si cigaretu a opět jsem nejistým krokem přecházel terasu.

Takhle to dál nejde, pomyslel jsem si. Musím se pokusit něco udělat. Opět jsem se posadil ke stolu a začal číst Bernstienovy připomínky, ale myšlenky mi neustále odbíhaly a nakonec jsem to vzdal.

Carol se vrátila právě včas. Vystoupila ze svého sportovního automobilu krémové barvy a běžela po trávníku ke mně.

Při pohledu na ni mi spadl ze srdce velký kámen. Několik vteřin jsem ji držel těsně v náručí.

"Tak co, moje drahá," řekl jsem a usmál se na ni. "Jak ti to šlo?"

blázen, když jsem se usadil v takovém zapadákově.

Bylo mi docela dobře, pokud mi dělala společnost Carol. Ted' ale trávila většinu dnů v ateliéru a mě pobyt tady nudil. Neustále jsem se vracel v duchu k Evě. Učinil jsem slabý pokus,

abych obrátil myšlenky jiným směrem, ale nepodařilo se mi to. Vzal jsem do ruky román a pokoušel se číst, ale když jsem obrátil asi šest stránek, uvědomil jsem si, že vůbec nemám tušení, co jsem četl, a knihu jsem odhodil.

Ted' už mě whisky úplně ovládla. V hlavě mi hučelo a zmocňovala se mě zuřivost. Vstal jsem a šel k telefonu. Rozhodl jsem se, že jí bez obalu řeknu, co si o ní myslím. Jestliže se domnívá, že si tohle může ke mně dovolit, a že se s tím smírím, pak jí uchystám pořádné překvapení.

Vytočil jsem její číslo.

"Kdo prosím volá?" zeptala se Marty.

Zaváhal jsem, pak jsem tiše položil sluchátko. Nepřipustím, aby mě Eva odbývala prostřednictvím Marty. Zapálil jsem si cigaretu a opět jsem nejistým krokem přecházel terasu.

Takhle to dál nejde, pomyslel jsem si. Musím se pokusit něco udělat. Opět jsem se posadil ke stolu a začal číst Bernstienovy připomínky, ale myšlenky mi neustále odbíhaly a nakonec jsem to vzdal.

Carol se vrátila právě včas. Vystoupila ze svého sportovního automobilu krémové barvy a běžela po trávníku ke mně.

Při pohledu na ni mi spadl ze srdce velký kámen. Několik vteřin jsem ji držel těsně v náručí.

"Tak co, moje drahá," řekl jsem a usmál se na ni. "Jak ti to šlo?"

Těžce si oddechla. "Jsem unavená, Clive. Pracovali jsme bez přestávky. Pojd' dovnitř a připrav mi pití. Chci slyšet, co máš pro mne nového."

Vešli jsme do chaty. Poslouchal jsem její vyprávění o poradě, kterou měli kvůli scénáři.

"Rex má z toho zatím radost," řekla. "Bude to jedinečný film. Jerryemu to nikdy nešlo líp a dokonce i sám Rex měl jednu dobrou připomínku."

Připravil jsem jí džin a pro sebe whisky.

"Ale Clive," vykřikla najednou. "Snad jsi sám nevypil všechnu whisky? Karafa byla ráno ještě plná."

Podal jsem jí nápoj a zasmál se. "Samozřejmě že ne," řekl jsem. "Co myslíš, že jsem... ochlasta? Převrhl jsem tu zatracenou karafu a polovinu jí vylil."

Rychle a pátravě se na mne podívala. Já jsem však očima neuhnul a její obličej se vyjasnil. "Tak nejsi ochlasta," řekla a usmála se na mne. Byla bledá a unavená. "No tak, řekni mi, líbila se Samovi ta povídka?"

Prisvědčil jsem. "Samozřejmě, že se mu líbila. Proč ne? Tys ji přece skvěle napsala."

"My jsme ji napsali, drahoušku," řekla a opět se zatvářila ustaraně. "Přece nejsi kvůli tomu našťavaný, že ne? Chci říct - nebudu do toho zasahovat, pokud -"

"Zapomeň na to," řekl jsem krátce, "vím, že nejsem tak šikovný, pokud jde o filmové povídky a rád se něčemu přiučím." Posadil jsem se vedle ní a vzal ji za ruku. "Ale druhá verze se mi nedaří. Víš, Carol, byl bych rád, kdyby ji Bernstien zadal někomu jinému. Já s tím asi nehnu."

"Dej mi cigaretu a pověz mi, co ti Bernstien řekl."

Zapálil jsem jí cigaretu a vysvětlil, co Bernstien navrhoval. Pozorně naslouchala a občas přikývla na souhlas.

"Je fantastický," řekla, když jsem domluvil. "Obrovsky to vylepšil. Och, Clive, ty na tom musíš pracovat. Vím, že to dokážeš! Bude to pro tebe tolik znamenat!"

"Tobě se to mluví, Carol," odpověděl jsem zahořkle, "ale ted' zrovna nemám na ten příběh náladu. Potýkal jsem se s ním celé odpoledne a nikam se nedostal."

Na okamžik se na mne zmateně zadívala. "Možná budeš mít zítra lepší náladu," řekla s nadějí. "Sam bude tu druhou verzi potřebovat určitě dost brzo."

Podrážděně jsem vstal. "Já nevím. Tyhle věci se nedají dělat na rozkaz."

Přišla ke mně a objala mě. "Nedělej si starosti, Clive. Půjde to, uvidíš."

"Ale, k čertu s tím." Obrátil jsem se ke dveřím. "Vezmu si župan a na večer se usadím dole. Budeš číst?"

"Musím pracovat," řekla rychle. "Chci napsat nanečisto několik scén."

"Nemůžeš přece pracovat celý den a celou noc," odpověděl jsem, plný závisti. Žárlil jsem na její schopnosti i elán.

"Měla by sis spíš odpočinout. To by ti udělalo dobře!"

Strčila mě ke dveřím. "Nepokoušej mě. Posad' se na terasu. Je tam tak hezky. Já přijdu za tebou, jakmile s tím budu hotová."

Seděl jsem dlouho na terase, kde se šerilo, a přemýšlel o Coulsonovi. Věděl jsem, že se dopouštím podlosti, když chci jeho hru zfilmovat. Zašel jsem však příliš daleko, než abych se mohl zastavit. Především jsem mu ji neměl ukrást. Pak bych ale neseděl na terase drahé chaty na jednom z nejkrásnějších míst Kalifornie. Nikdy bych se nesetkal s Carol. Hluboce jsem se nadechl - nikdy bych nepoznal Evu.

"Co tady děláš v té tmě?" zeptala se Carol, když přišla na terasu. "Sedíš tu celé hodiny, můj drahý. Je už po dvanácté."

Trhl jsem sebou a vzpamatoval se. "Přemýšlím," řekl jsem a vstal. Jako bych celý zdřevěněl. Trochu mi bylo zima. "Neměl jsem ani tušení, že čas tak rychle uběhl. Už jsi to dodělala?"

Objala mě a políbila. "Nehněvej se na mě, miláčku," zašeptala a její rty se dotýkaly mého ucha. "Nakoncipovala jsem pro tebe druhou verzi té povídky. Teď to můžeš trochu upravit. Je skutečně dobrá. Nezlobíš se na mne, vid'?"

Zíral jsem na ni, otrávený závistí, že tak snadno napsala to, co já jsem nedokázal. "Ale, Carol, nemůžeš dělat ještě práci za mne. To je nesmysl."

"Nezlob se," prosila mě. "Hodila jsem jenom na papír tvoje a Samovy nápady, nic víc. To by mohl udělat každý stenograf. Zítra to musíš vypulirovat a vzít k Samovi. Potom to schválí Gold a ty můžeš skutečně začít pracovat. Polib mě a přestaň se mračit."

Políbil jsem ji.

Zběžně mě objala. "Pojď do postele," řekla. "Zítra musím časně vstávat."

"Už jdu," řekl jsem. Cítil jsem se odrovnaný a deprimovaný.

17. KAPITOLA

Během následujících čtyř dnů jsem si stále naléhavěji uvědomoval, že jsem udělal chybu, když jsem se nastěhoval do "Tří bodů". Sám jsem tak porušil společenský styk s okolním světem. Bez jakékoliv možnosti zábavy mě tato dobrovolná izolace rychle začínala nudit. Doufal jsem, že v klidném a tichém prostředí napíšu román, ale když jsem měl začít, zjistil jsem, že se mi nedostává inspirace.

Se značným úsilím se mi podařilo přepsat Carolinu druhou verzi filmové povídky podle divadelní hry. Protože ji Carol vypracovala sama, nedělal jsem nic jiného, než že jsem od ní opisoval.

Ale mě stálo mnoho přemáhání i to, abych se vůbec posadil k psacímu stroji. Během práce jsem měl mnohokrát nutkání zatelefonovat pro stenografa, aby přišel a povídku dokončil. Ale nakonec se mi přece jenom podařilo dopsat druhou verzi. Teď už byla v rukou Sama Bernstiena. Se smíšenými pocity jsem čekal, co tomu řekne Gold. Měl jsem v úmyslu trvat na tom - pokud to přijme - aby někdo, kdokoli, jenom ne já, napsal definitivní scénář pro film. Věděl jsem, že já sám to nejsem schopen udělat. Kromě toho jsem nechtěl riskovat tvorbu dodatečných dialogů. Neměl jsem nejmenší naději, že by se mi podařilo napodobit skvělé věty Johna Coulsona. Kdybych se o to pokusil, člověku tak bystrozrakému jako byl Gold, by bylo na první pohled jasné, že nejsem autorem původní hry.

Začínala mě trápit moje finanční situace. Můj kapitál se ztenčoval, honoráře se každý týden úděsně zmenšovaly, zatímco moje dluhy rostly. Carol jsem se o tom ani slůvkem nezmínil, věděl jsem, že by okamžitě trvala na tom, že svůj díl zaplatí. V ateliéru samozřejmě vydělávala velké peníze. Ačkoliv spotřebovala jistou část na běžné výdaje a na svoji garderobu, největší část investovala promyšleně do nemovitostí. I když jsem měl mnoho jiných vad, byl jsem rozhodnut nikdy si od ní nevzít ani dolar.

Pokud byla v ateliéru, den se mi zdál nekonečný. Trávil jsem dlouhé hodiny zavřený v knihovně, a když už jsem nemohl snést toto odloučení, bloumal jsem po lese. Náladu jsem měl pod psa. Eva a John Coulson mě v myšlenkách neopouštěli.

Přece jenom jsem se pokusil napsat scénář pro natáčení "Vstupenky na náhradní představení", ale sotva jsem začal, přepadl mě děsivý pocit, že mi po boku stojí John Coulson, že pozoruje, jak zápolím s jeho dílem a tiše se směje mé klopotné námaze. Byl to sice jen výplod fantazie, ale nedovolil mi, abych se soustředil.

Po tři dny jsem bojoval se silnou touhou zatelefonovat Evě. Sotva čtvrtého dne Carol odešla do ateliéru, podlehl jsem pokušení.

Náhodou jsem dal Russellovi na několik dnů volno, protože jeho příbuzný vážně onemocněl. Dopil jsem kávu, kterou jsem ráno uvařil pro Carol a pro sebe. Stále jsem ještě slyšel vzdálený rachot Carolina auta, jak sjíždělo dolů po horské cestě. Náhle jsem se poddal impulzu, odhodil noviny, které jsem četl, a sáhl po telefonu.

Eva se ozvala skoro okamžitě. "Haló?"

Bylo zvláštní, že zvuk jejího hlasu zrychloval tep mé krve a rozbušil mi srdce, třebaže se ke mně chovala tak bezohledně.

"Evo," řekl jsem. "Jak se ti daří?"

"Ahoj, cizínče," odpověděla vesele. "Kdes byl celou tu dobu?" Sotva jsem mohl uvěřit, že to mluví Eva. Hlas měla jasný. Cítil jsem, že se stalo něco, co jí udělalo radost. Zvláštním perverzním způsobem mě to znechutilo.

"Nepleteš si mě s někým jiným, vid'?" zeptal jsem se ironicky. "Tady je Clive. Člověk, kterého nepouštíš dovnitř, když klepe na tvoje dveře."

Zachechtala se. "Já vím."

Takže jí to připadalo legrační. Sevřel jsem sluchátko, až mi klouby zbělely. "Řekl bych, že sis ze mne ošklivě vystřelila. Zařídil jsem už oběd. Aspoň jsi mohla otevřít a omluvit se."

"Stejně ošklivě sis vystřelil ty ze mne uprostřed noci," odpověděla. "A nechtěla jsem jít s tebou na oběd. Mně nesmí žádný muž nařizovat, co mám dělat. Doufám, žeš dostal za vyučenou."

Zaskřípal jsem zuby. "Ty mi dáváš za vyučenou pořád."

Opět se zachechtala. "Ale ty se stejně nic nenaučíš, vid', Clive?"

"Ale aspoň se o to pokouším."

"To ano. Ještě jsem nepoznala nikoho, koho bych se tak těžko zbavovala jako tebe."

"Tak ty se mě chceš zbavit?"

"Tos zjistil teprve teď?"

Její prostofekost mě doháněla k zuřivosti. "Jednou se ti to podaří a budeš toho litovat," řekl jsem rozhněvaně.

"To si myslíš ty," odpověděla a zasmála se.

Tohle byla Eva v úplně jiné náladě a moje zvědavost převážila vztek. "Dnes ráno mluvíš docela přijatelně. Vyhrálas v loterii?"

"Ne."

Čekal jsem, ale Eva nic nevysvětlovala.

"Asi za tebou přijdu, Evo," řekl jsem.

"Dnes se nemůžeme vidět."

"Tak nebuď taková, Evo. Chci tě vidět."

"Nebudu doma."

"Kam jdeš?"

"To je moje věc."

Cítil jsem, jak mi krev stoupá do tváře. "No tak, kdy tě tedy uvidím?"

"Nevím. Jestli chceš přijít, raději mi za několik dní zavolej."

Dostal jsem nápad. "Přijede domů Jack?"

"Přijede. Teď jsi spokojený?"

Opět mě přepadl starý pocit žárlivosti. "Jsem rád," lhal jsem. "Tak se asi vrátíš do svého druhého domu, vid'?"

"Vrátím." Mluvila dost úsečně.

"Na jak dlouho?"

"Nevím. Nechci, abys mi dával tolik otázek. Nevím, jak dlouho se tu zdrží."

"Čekáš ho dnes?"

"Hm-hm. Včera večer jsem dostala telegram."

"Nezapomeň, že se s ním chci seznámit."

Na chvíli se odmlčela. "Ale já nechci."

"Setkáme se?"

"Ne - tentokrát ne."

"Kdy tedy?"

"Někdy. Uvidím."

"Takže ty zapomeneš na všechny svoje přátele. Jak se bez tebe obejdou?"

"Nevím a ani mi na tom nezáleží. Vráti se, až budu chtít."

Její lhostejnost mě mučila. "Tak se měj hezky. Za pár dnů zavolám."

"Dobrá. Sbohem." Zavěsila.

Praštil jsem sluchátkem a vyšel na terasu. Pokaždé, když jsme se setkali, pokaždé, když jsem jí telefonoval, stávalo se zřejmějším, že pro ni neznamenanám naprosto nic. Ale nemohl jsem se jí vzdát. Věděl jsem, že pro ni jsem nikdy nic neznamenal, ale stále jsem se jí musel zabývat.

Nemohl jsem zůstat v chatě po celý den s pomyslením, že se Eva setká se svým manželem. To mě přivádělo k šilenství.

Rozhodl jsem se, že zajedu do ateliérů a podívám se, zda Bernstien má pro mě nějakou zprávu.

Vykoupal jsem se, oblékl a vyjel s chryslerem z garáže. Pomalu jsem sjížděl horskou silnicí San Bernardinu do Hollywoodu. Měl jsem špatnou náladu, protivila se mi myšlenka na dlouhé odpoledne a dlouhý osamělý večer, který ležel přede mnou.

Kolem poledne jsem dojel do ateliérů. Když jsem zastavoval před hlavní administrativní budovou, spěchala ke mně po schodech Carol.

"Nazdar, miláčku," řekla, vyskočila na stupátko a políbila mě. "Sháněla jsem tě."

Pronikavě jsem se na ni podíval. "Stalo se něco?"

"Je to otrava, ale letíme s Frankem a Jerryem do Údolí smrti. Vrátim se až zítra ráno. Jerry trvá na tom, že musíme nasát tu pravou pouštní atmosféru. Jedeme tam okamžitě."

"To znamená, že dnes večer nepřijdeš domů?" zeptal jsem se zaraženě.

"Nemůžu, drahoušku. Och, ani Russell tam nebude, aby o tebe pečoval. Co uděláme?"

Pokoušel jsem skrýt svoje rozrušení, ale moc se mi to nedařilo. "Dovedu se o sebe postarat. Kvůli mně se netrap, kromě toho mám moc práce."

"Nelíbí se mi, že budeš tak úplně sám," řekla ustaraně. "Proč nezůstaneš ve městě? Nebo ještě lepší by bylo, kdybys jel s námi."

Vzpomněl jsem si na Imgrama a zavrtěl jsem hlavou. "Vrátím se na 'Tři body'," řekl jsem. "Nedělej si starosti, já už to nějak udělám."

"Tak pojed s námi," žadonila. "Bude to legrace."

"Neznervózňuj se zbytečně," řekl jsem malinko popuzeně. "Říkám ti, že už si poradím. Užij si výletu. Uvidíme se tedy zítra večer?"

"Kéž bych tam nemusela jezdit! Trápí mě pomyšlení, že budeš úplně sám. Určitě nezůstaneš ve městě?"

"Nejsem děcko, Carol," řekl jsem trochu úsečně. "Dovedu se o sebe postarat. Musím už běžet. Chci si promluvit s Bernstienem." Viděl jsem, že po dlouhé ulici přicházejí k administrativní budově Highams a Imgram. Velice mi záleželo na tom, abych se jim vyhnul. "Tak si to užij." Políbil jsem ji. "Sbohem. Bůh ti žehnej." Pospíchal jsem do budovy. Dívala se za mnou a v očích měla starostlivý výraz.

Šel jsem dlouhou chodbou do kanceláře Sama Bernstiena. Cítil jsem se silně deprimovaný. Kéž by měla Eva volno! Přesvědčil bych ji, aby na den vypadla a spolu bychom si to výborně užili. Mohl bych s ní strávit noc. Ale nyní jsem měl před sebou beznadějně prázdných čtyřadvacet hodin; pokud nebude mít Bernstien pro mne žádný úkol.

"Jděte dovnitř," řekla sekretářka, jakmile jsem jí sdělil svoje jméno. "Pan Bernstien vás už sháněl."

Rozveselil jsem se. To znělo nadějně.

"Buďte zdravý," zvolal jsem, když jsem vešel do kanceláře.

Bernstien vyskočil. "Už jsem vás volal. Je to v pořádku. Rex souhlasí. Co tomu říkáte? Smlouva na sto tisíc dolarů. Blahopřeju vám."

Beze slova jsem na něho zíral.

"Hned mě napadlo, že vás to překvapí," řekl a zašklebil se. "Neříkal jsem vám, že Golda zvládnou? Znáám ho. Znáám všechny jeho rozmary." Otevřel zásuvku a vyhledal smlouvu. "Se vším souhlasil. Ve všem jsem prosadil svoje návrhy. Jenom se podívejte."

Nejistými rukama jsem vzal smlouvu a začal číst. Náhle mi srdce vynechalo a mráz mi přeběhl po zádech.

"Ale tady stojí, že mám napsat scénář pro natáčení," koktal jsem.

"Samozřejmě," Bernstien jenom zářil. "Sama Carol to navrhla, a když jsem se o tom zmínil před Goldem, dal to do smlouvy jako podmínku. Řekl, že film nebude k ničemu, pokud nebude mít vznikající dialogy. Tak to doslova řekl."

Seděl jsem tam úplně ochromený. Gold to tedy ví. Není divu, že nabízí sto tisíc dolarů. Ví, že se ani neodvážím pokusit se o nějaký dialog.

"Vy nemáte radost?" ptal se Bernstien a zmateně na mne zíral. "Něco není v pořádku? Není vám dobře?"

"Nic mi není," řekl jsem bezvýrazně. "Tohle - tohle byl promne šok."

Bernstien se ihned rozveselil. "Samozřejmě. Nečekal jste tolik. Ale je to skvělá hra a bude z ní jedinečný film. Napil byste se?"

Byl jsem rád, že jsem se mohl napít silné whisky, kterou mi nalil. Po celou dobu kolem mě poletoval. Míchal nápoj a já jsem se snažil najít východisko. Jenomže žádné nebylo. Gold mě dostal tam, kam chtěl.

Příští dvě hodiny jsem nestál za nic. Bez cíle jsem jezdil kolem dokola, úplně omráčený trikem, který si Gold na mne vymyslel. Uvažoval jsem, jak vysvětlím Carol, proč se nemůžu do psaní pustit.

Musel jsem nějak získat peníze. Nemohl jsem se už bez nich obejít. Potom jsem si vzpomněl na "Šťastnou trefu".

Když jsem poprvé přišel do Hollywoodu, byl jsem vášnivým hazardním hráčem a chodíval jsem na lodě s hernami, které kotvily u kalifornského pobřeží. Bylo tam více než tucet lodí, které se vyhýbaly všem předpisům tím, že byly od pobřeží vzdáleny více než tři míle. "Šťastnou trefu" jsem navštívil několikrát. Byla to nejlépe vybavená hrácká loď a občas jsem tam vyhrál slušné částky peněz. Tam se opět pokusím o štěstí.

Snad proto, že jsem věřil ve své štěstí, nebo proto, že jsem měl konečně co dělat, rozjasnil se mi obličej. Zajel jsem do Klubu spisovatelů a vyinkasoval jsem šek na tisíc dolarů.

Pak jsem si dal několik skleniček, snědl několik sendvičů a zbytek odpoledne strávil prohlížením ilustrovaných časopisů a přemýšlením o Goldovi.

V klubu jsem snědl lehkou večeři a po deváté jsem odjel k zálivu Santa Monica. Zajel jsem na parkoviště v přístavu, několik minut zůstal sedět v chrysleru a díval se na záliv.

"Šťastná trefa" byla zakotvena tři míle od pobřeží. Svítla tam spousta světla a k lodi právě vyplouvaly taxi čluny.

Plavba trvala dobrých deset minut. Člun se zmítal a kolébal, ale z toho jsem si nic nedělal. Se mnou v něm sedělo jenom pět pasažérů. Čtyři z nich byli dobře oblečení, vypadali jako bohatí obchodníci ve středním věku. Pátou pasažérkou byla dívka. Byla vysoká a měl rusé vlasy. Pleť měla krémovou a hladkou. Její postava v upjatých žlutých šatech vypadala také tak. Zdála se požívačná a smyslná a smála se vysokým, poněkud hysterickým smíchem.

Seděl jsem naproti ní. Měla docela pěkné nohy, až na to, že se náhle nad kolena zesilovaly. Vedle ní seděl šedovlasý muž se zahnutým nosem. Zdálo se, že ho smějící se dívka uvádí do rozpaků. Díval jsem se na ni a ona na mne. Najednou se přestala smát a stáhla si sukni na kolena, jako by věděla, nač myslím. Sukně byla příliš krátká a těsná, tak si držela ruce na kolenou a na mne se už nepodívala.

"Šťastná trefa" vypadala z malého taxi člunu mohutně. Než rusovláska vystoupila na palubu, ztropila menší výstup. Když šplhala nahoru po žebříku, kterým zmítal vítr, začala hrozně vyvádět a muž se zahnutým nosem z ní byl celý pryč.

Na palubě se tlačilo hodně lidí, ztratil jsem ji z dohledu. Litoval jsem toho. Připadala mi jako svíce hořící v temné místnosti.

Vmísil jsem se do davu, ale nikoho jsem tu neznal. Velice jsem se potřeboval napít. Namířil jsem si to k baru. Kolem stálo plno lidí, ale mně se podařilo zachytit barmanův pohled. Dostal jsem dvojitou whisky, kterou mi podal přes hlavy davu. Nemělo smysl, abych se snažil dostat další. Šel jsem tedy do hlavní kabiny, kde byl herní stůl s kostkami.

Prodíral jsem se davem, až jsem se dostal k ústřednímu stolu. Musel jsem použít lokty, ale všichni byli v docela dobré náladě a pouštěli mě. Zelené kostky se kutálely po zeleném sukni, drcly do mantinelu a odrážely se zpátky. Jedna se zastavila na pěti tečkách. Druhá se kutálela po stole a zastavila se šesti tečkami nahore.

Ozvaly se vzdechy, když výherce bral ze stolu peníze.

Pustil jsem se do hry. Zjistil jsem, že rusovláska stojí po mém boku. Přitiskla se ke mně. Opřel jsem se o ni, ale ani jsem se na ni nepodíval. Vyhrával jsem.

Utřel jsem si kapesníkem čelo a hledal muže se zahnutým nosem. Byl zaklíněný u stolu naproti nám. Nemohl nás slyšet.

"Líbí se vám ten chlapík?" zeptal jsem se. Sázel jsem po deseti dolarech a stále jsem vyhrával.

Tlačila se na mne. "Záleží na tom?"

"Možná." Dál jsem vyhrával.

"Přináším vám štěstí," řekla, "To ta moje "blond" hlava."

Počkal jsem, až mě bankéř vyplatí, a pak jsem odsunul kostky.

"Pojďme někam," řekl jsem. Kapsy jsem měl nabitě penězi. "Byla jste tady už někdy?"

Muž se zahnutým nosem prohrával.

"Vyznám se tu všude," řekla a prodírala se davem. Všiml jsem si, že řadě mužů dělalo radost, když se jich náhodou dotkla. Docela jsem je chápal.

Vrhl jsem rychlý pohled na muže se zahnutým nosem, ale ten měl plno práce. Prošel jsem davem a přidal se k ní.

Vedla mě po palubě k železnému žebříku. Neviděl jsem ji, ale cítil jsem její parfém.

Najednou všichni lidé zmizeli a byli jsme sami. V zádech jsem měl zábradlí. Přitiskla se ke mně.

"V tom okamžiku, jak jsem vás uviděla..." řekla.

"Tak to už chodí," řekl jsem a objal jsem ji. Byla mohutná a měkká. Prsty se mi zabořily do jejích zad.

"Polib mě," řekla a vsunula mi ruce pod kabát.

Asi minutu jsme zůstali přitisknuti k sobě.

Pak odskočila. "Jé! Pojďme nahoru na vzduch," řekla.

Najednou jsem ji strašně nenáviděl. Odtáhla se ode mně.

Chtěl jsem ji zase obejmout, ale odstrčila mě. Byla úžasně silná.

"Nespěchej na mě," řekla a zachechtala se. "Pěkně pomaloučku."

Přál jsem si vrazit jí jednu pořádnou do obličeje, ale nic jsem neudělal. Ani neřekl.

Viděl jsem, jak si pohrává s pramenem svých vlasů. Obrátila se a podívala se na měsíc, který právě vycházel.

"Radši půjdu zpátky."

"Souhlasím."

Nepohnula se. "Bude se divit, kde jsem."

"To asi bude."

Byla to hotovka.

Položila si ruce na rty. "Tys mě ale pokousal."

Z toho jsem si vůbec nic nedělal. "Ty mě ne", řekl jsem.

Zasmála se. "Měsíc teď vypadá docela hezky," řekla a otočila se opět ke mně.

"Čekalas na měsíc?"

"Hm-hm." Napřáhla ruce a já jsem si ji přitáhl k sobě.

"Neobjímám se s každým, koho potkám," řekla jakoby na vysvětlenou.

Kousla mě do rtu.

Dole na palubě se někdo zasmál. Poznal jsem ten smích. Nikdo jiný se tak nesmál. Jenom Eva. Odstrčil jsem rusovlásku.

"Co je?" zamumlala.

Stál jsem a poslouchal.

Eva se smála. Podíval jsem se přes zábradlí, dav zhoustl. Neviděl jsem ji.

"Hele!" Rusovlásky se rozhněvala.

"Zmiz," řekl jsem.

Chtěla mě uhodit, ale chytil jsem ji za zápěstí. V mém sevření byla její paže měkká a zplhlá. Slabě vykvikla.

Obdařil jsem ji nadávkou a pustil ji.

Dole na palubě jsem hledal Evu. Nakonec jsem ji uviděl, jak stojí u osvětlených dveří, které vedly do místnosti s ruletou. Vedle ní stál vysoký muž ve smokingu.

Hned jsem věděl, kdo to je.

Přibližoval jsem se k nim. Vešli do místnosti s ruletou. Muž držel ruku na Evině lokti a ona vypadala šťastně.

18. KAPITOLA

Nechtěl jsem, aby mě Eva viděla. Každopádně alespoň zatím. Nemohl jsem stát ve dveřích, protože lidé neustále vcházeli dovnitř. Místnost, přestože dost velká, byla hodně přeplněná. Ode dveří jsem neviděl na stoly, ačkoliv jsem pozoroval zastíněná oblouková světla, která je osvětlovala.

Opatrně jsem postupoval vpřed, až jsem se dostal k prvnímu stolu. Octl jsem se v tlačenci. Rozhlédl jsem se, ale Evu nebylo nikde vidět. Tušil jsem, že je u vzdáleného stolu, a pokoušel se tam proniknout. Dav byl příliš hustý, musel jsem čekat.

Krupiér vyzpěvoval. "Faites vos jeux, messieurs."

Z několika stran se hrnuli ke stolu zájemci a mě vlna unášela s sebou.

Za chvíli řekl krupiér. "Les jeux sont faits." Tlak povolil a já jsem mohl vycouvat od stolu. Ani pak nebylo snadné prodrat se davem. Stržil jsem několik nevraživých pohledů, jak jsem používal loktů a přitom se na všechny strany omlouval.

Trvalo mi plných deset minut, než jsem se dostal k druhému stolu. Eva stála za Jackem Hurstem, kterému se podařilo získat sedadlo. Krupiér říkal. "Onze, noir, impair."

Když shrábl prohrané sázky, přistrčil hromádku žetonů naproti k Hurstovi.

"Messieurs, faites vos jeux."

Eva se naklonila vpřed a šeptala něco Hurstovi do ucha. Oči jí svítily a v té chvíli byla skoro krásná. Zavrtěl netrpělivě hlavou, ale neohlédl se. Vsadil na černou a lichou.

Zatímco ostatní hráči sázeli, se zájmem jsem si ho prohlížel. Byl mohutný, měl široká ramena a vůbec vypadal jako silák. Oči měl hluboko posazené a nos rovný. Chyběl mu horní ret. Jeho ústa tvořila jedinou tvrdou čáru, jakoby načrtnutou tužkou podle pravítka. Smoking mu padl dobře a košili měl bez poskvrny. Odhadoval jsem, že by mu mohlo být kolem čtyřiceti.

Tak tohle je chlapík, do kterého se Eva zamilovala. Neměl jsem jí to za zlé. Ať už byl jakýkoliv, byl to muž. Jen nerad jsem to připouštěl, ale Jack Hurst vypadal opravdu pěkně.

Podíval jsem se na Evu. Vlastnicky mu položila ruku na rameno a ani na vteřinu neodtrhla oči z jeho tváře. Vzrušeně sledovala každý jeho pohyb. Nepoznával jsem ji. Byla celá rozpálená. Ještě nikdy jsem ji neviděl tak šťastnou.

Tak jako tak jsem byl chorý žárlivostí. Kdyby byl Hurst nějaká padavka, nebylo by to tak zlé. Ale nebyl. Mimoděk jsem ho musel srovnávat se sebou samým. Nedopadlo to pro mne dobře. Vypadal lépe, byl zajímavější a silnější. Působil jako muž, který vždycky dosáhne toho, co si usmyslí.

Kolo se točilo a Eva se naklonila vpřed. Hurst jenom seděl s očima upřenýma na stůl, chladný a jakoby bez zájmu.

Krupiér řekl. "Rien ne va plus."

Kulička postupně klouzala po ploše a konečně přistála v jednom oddělení mísky.

Krupiér vyplácel. Přistrčil další žetony k Hurstovi a usmál se na něho. Hurst si ho nevšímal.

Pomalu jsem se pohyboval kolem stolu. Šlo to těžko, a Hurst vyhrál další žetony, než jsem se protlačil k Evě. Abych se dostal přímo za ni, musel jsem odstrčit nějakého starého tlustáčka, který se tam motal. Cítil jsem parfém z jejích vlasů. Chtěl jsem se jí dotknout, ale neudělal jsem to.

Zašeptala Hurstovi. "Zdvojnásob sázky."

"Buď zticha," řekl.

Položil šest žetonů mezi šestnáctku a třináctku. Sáhl jsem na stůl a dal tři žetony po sto dolarech na červenou.

Eva se otočila. Podívali jsme se na sebe.

"Ahoj," řekl jsem.

Zaškaredila se a odvrátila.

Dobře, ty mrcho, pomyslel jsem si. Jestli si chceš se mnou takhle zahrávat, dobře!

Krupiér řekl. "Les jeux sont faits" a hodil kuličku ze slonoviny na kolo.

Vyšla červená.

Krupiér sebral Hurstovy žetony a mně přisunul výhru.

"Nechám to tak," řekl jsem. "V pořádku?"

Krupiér přisvědčil.

Hurst prohrál asi padesát dolarů. Položil na stůl další žetony. Opět vyšla červená.

"Nechte to tak," řekl jsem.

Hurst svoje žetony prohrál.

Podíval se na mne přes rameno a v očích se mu objevil slabý úsměv. Zašklebil jsem se na něho. Mohl jsem si to dovolit.

Tentokrát si počínal dost složitě. Položil žetony na první a třetí desítku.

Vyšla červená a Hurst opět prohrál. Odhadoval jsem, že už přišel nejméně o dvě stě dolarů. Já jsem měl v této chvíli na červené asi osm set dolarů. Krupiér se na mne tázavě podíval. Přikývl jsem.

Když chtěl Hurst opět vsadit, řekla Eva. "Dnes to nejde. Pojdme." Tvářila se ustaraně.

"Buď zticha," řekl Hurst.

Zdálo se, že jí nic jiného nedokáže říct.

Opět vyšla červená a Hurst opět ztratil žetony.

Položil jsem svoje za dvě stě dolarů na sudé a hromádku jsem nechal na červené.

Lidé se tlačili těsně za mnou. Měl jsem už na stole značnou částku peněz.

Hurst nesázel.

Kolo se točilo. Kulička ze slonoviny se octla nad červenou šestatřicítkou, pak líně dopadla do černé třináctky.

Krupiér shrábl všechny moje žetony a pokynul mi hlavou. Pokusil jsem se o úsměv, ale nějak to nevyšlo.

Viděl jsem, jak mi skrze prsty proklouzlo patnáct set dolarů, a to bolelo.

Hurst začal opět sázet. Tentokrát vyhrával. Vypadalo to, jako by nemohl vyhrát, pokud jsem hrál já. Čekal jsem dvě kola a pak jsem vsadil dvě stovky na černou.

Vyšla červená.

Dobrá, pomyslel jsem si, budu hrát červenou.

Vsadil jsem čtyři sta dolarů.

Jak jsem se nakláněl vpřed, abych umístil svou sázku, dotkl jsem se Evina boku. Jako bych se dotkl rozžhaveného drátu. Rychle se odtáhla. Bylo mi to jedno. Stačilo mi, že jsem vedle ní a vidím, jak muž, kterého miluje, přichází o peníze.

Vsadil jsem pět set dolarů na červenou.

Hurst vsadil také. Na černou.

Vyšla červená a Hurst prohrál.

Tak to pokračovalo čtvrt hodiny. Nesázel jsem pokaždé. Dvakrát jsem už chtěl sebrat hromádku žetonů ze stolu, ale něco mě zarazilo.

Červená vyšla jedenáctkrát. Slyšel jsem, jak všichni lidé kolem stolu vzrušeně oddechují.

"Nechte to na červené," řekl jsem. Měl jsem ve hře žetony za pět tisíc dvě stě dolarů.
Krupiér řekl. "Nesází se." Neroztočil kolo.
Okamžitě vznikla hádka. Malý človíček s jízvou na tváři začal křičet, že musí vzít sázku a roztočit kolo.
Krupiér tam jenom seděl a vrtěl hlavou.
Hurst najednou řekl. "Roztoč to zatracený kolo." Jeho hlas zasvištěl jako bič.
Krupiér něco zašeptal vysokému hubenému muži, který se mezi tím prodral ke stolu.
Hurst řekl. "Tony, řekni mu, aby roztočil kolo."
Vysoký hubený muž se podíval na mou hromadu žetonů a našpulil rty. Podíval se na Hursta a pak na mě. Zeptal se krupiéra. "Tak na co k čertu čekáte?"
Krupiér pokrčil rameny. "Messieurs, faites vos jeux."
Všichni se tlačili kupředu. Byl to vzrušující okamžik. Moje ruka bloudila, až našla Evinu dlaň. Nepodívala se na mne, ale dovolila, abych ji držel. Působilo to na mne víc než pohled na točící se kolo.
Kulička se strašně dlouho nedokázala rozhodnout. Vklouzla do červené a vypadalo to, že se tam usadí, ale v posledním okamžiku, jako by do ní cvrnkla neviditelná ruka, zapadla do černé.
Dav si dlouze povzdechl.
"Proč jsi s tím nepřestal, ty pitomý blázne?" řekla Eva a vytrhla ruku z mé dlaně.
Hurst se podíval přes rameno, zíral na ni a pak na mě. Všichni se na mne divili. Stál jsem tam a cítil jsem slabost v kolenou. Jedinou sázkou navíc jsem se připravil o deset tisíc dolarů.
"V pořádku?" zeptal se hubený muž. Posmíval se mi.
Vzpamatoval jsem se. "Jo," řekl jsem. Aniž jsem se podíval na Evu,razil jsem si cestu přeplněnou místností k baru.
V dlouhé úzké místnosti skoro nikdo nebyl. Bylo pořád ještě brzy. Na hodinách nad barem bylo deset hodin a pět minut. Všichni zatím hrají a pít začnou mnohem později.
Poručil jsem si dvojitou skotskou, a když jsem ji vypil, řekl jsem barmanovi, aby mi nechal celou láhev. Měl jsem před sebou příšerný večer.
Zůstal jsem tam půl hodiny a vytrvale jsem pil. Pak jsem zahlédl vcházet Evu. Byla sama. Měl jsem už v hlavě. Chtěl jsem opustit bar a připojit se k ní. Vešla však na toaletu. Za několik minut odtamtud vyšla s rusovláskou. Procházely blízko mne, aniž mne zpozorovaly.
Rusovláška právě říkala. "Je fantastický, vid'?" Vypadá jako námořník a já zbožňuju ty jeho úzké rty."
Eva se zachechtala. "O zrzky se nezajímá," řekla. Obličej jí jen hořel.
"Kvůli němu se přebarvím," řekla ta druhá. Její vysoký smích mí drásal nervy.
Díval jsem se na ně, jak přecházejí místnost a vracejí se do herny s ruletou. Vyndal jsem hrst drobných, přistrčil je barmanovi a šel za nimi. Neviděl jsem Evu ani Hursta. Ani rusovláška tam nebyla. Šel jsem do herny s kostkami a do karetní místnosti. Nebylo po nich nikde ani stopy. Vystoupil jsem na palubu. Vál stále dost chladný vítr, přesto tam bylo několik dvojic.
Obcházel jsem palubu, ale nikde jsem je neviděl. Vystoupil jsem tedy na horní palubu.
Tam stála rusovláška.
"Ahoj," řekla.
Přistoupil jsem k ní. "Nenašlas svého přítele?"
"Už odešel. Ted' jsem tady, abych se znovu podívala na měsíc."
Díval jsem se na ni. Snad by nemusela být tak docela marná. Vzpomněl jsem si, jak se mi prsty zabořily do jejích zad. Přiblížil jsem se k ní. "Jak se dostaneš zpátky?"
"Člunem... myslíš, že bych to měla přeplavat?" Zasmála se a já se zasmál také. Byl jsem namazaný, takže ted' bylo všechno k popukání, dokonce i ztráta deseti tisíc dolarů.
Vmanévroval jsem ji k zábradlí. Zdálo se, že není proti.
"Promiň, že jsem tě chtěla uhodit," řekla.
"Mně se to líbilo," řekl jsem a přitáhl jsem si ji k sobě.
Dost ochotně se poddávala. Tentokrát jsem ji s rozmyslem kousl do spodního rtu.
"To je všechno, co dokážeš?" zeptala se a odstrčila mě.
"Umím řídit auto a hrát na gramofon. Moje vzdělání bylo intenzivní."
"Myslíš extenzivní, že?" Ušklíbla se. Takže intelektuálka.
"Na tom, sakra, nezáleží. Kdo byla ta tmavá holka, s kterou jsi mluvila?"
"Eva Marlowová? Och, to je děvka."
"Cože je?... Ale... A co jseš ty?!"
Zachechtala se. "Jenom pro své přátele."
"Jak ses s ní seznámila?"
"Jak jsem se seznámila s kým?"
"S Evou Marlowovou."
"Jak víš, že ji znám?"
"Právě jsi to řekla."
"Opravdu jsem to řekla?"
"Podívej, takhle to nepůjde. Pojďme někam na drink."
"Dobrá. Kam?"
"Mám tu auťák. Vypadnem z týhle zatracený lodi."
"Ale já nejsem volná."

"Řeklas přece, že tě ten tvůj přítel opustil."
Uchichtla se. "Myslím tím, že mi musíš zaplatit."
Zašklebil jsem se na ni. "Samozřejmě ti zaplatím." Vytáhl jsem roličku peněz a počítal jsem. Měl jsem patnáct set dolarů. Vyhrál jsem tedy pět set dolarů, což nebylo tak špatné. Dal jsem jí dvě dvacetidolarovky.
"Ale já chci víc."
"Buď zticha. To je jenom záloha. Později ti dám víc."
Objala mě, ale já jsem ji odstrčil.
"Pojď," řekl jsem netrpělivě. "Pohneme se."
Z přistavu jsme šli od čunu rovnou na parkoviště.
"To je fáro," řekla obdivně, když uviděla chryslera.
Vklouzl jsem za volant a nechal jsem ji, aby nastoupila sama. Seděli jsme vedle sebe a koukali na měsíc. Měsíc svítil, já byl opilý a v tu chvíli jsem se cítil docela dobře.
"Nechává tě tvoje žena sledovat?" zeptala se náhle rusovláška. Obrátil jsem se a zíral na ni. "O čem to k čertu mluvíš? Kdo ti vůbec řekl, že jsem ženatý?"
Zachechtala se. "Tady ten fízl kolem tebe očumuje celý večer," řekla. "Ty sis ho nevšímal? Myslela jsem, že se chce tvoje žena s tebou rozvést."
"Jaký fízl?" zeptal jsem se ostře.
"Tamhle je, čeká až pojedeme."
"Jak víš, že sleduje zrovna mě?"
"Co jsme byli na lodi, nespustil tě z očí. A teď čeká, až se rozjedeš. S tou svou károu pak pojedje za tebou," řekla.
"Fízla já cejtím na míle daleko."
Vzpomněl jsem si na to, co říkal Gold při naší poslední schůzce. "Jistě si vzpomenu na vás oba. Nezapomenu na nikoho z vás. Jestli bude Carol kvůli vám nešťastná, potom toho budete litovat. To vám slibuju, Thurstone." Tak ten mizera mě dal sledovat.
"Já ho zabiju!" vykřikl jsem, rozpálený vztekem. "Zůstaň tady a dívej se!"
"Bravo!" řekla rusovláška a zatleskala. "Ubal tomu hajzlovi taky jednu za mne."
Přešel jsem parkoviště a přistoupil k tomu muži. Jakmile mě uviděl, napřímil se a vyndal ruce z kapes.
Stál jsem před ním a měřil si ho. Nevypadal nebezpečně. Střední postava s tlustým obličejem. Brýle bez obrouček na malém tučném nose.
"Dobrý večer," pozdravil jsem.
"Dobrý večer, pane," odpověděl mi a couval.
"Najal vás pan Gold, abyste mě sledoval?"
Začal něco blekotat, ale já ho přerušil.
"Nechte si to," řekl jsem. "Pan Gold mi o vás pověděl."
Zatvářil se mrzutě. "Tak když vám to pan Gold pověděl, proč se mě ptáte?"
Usmál jsem se na něho. "Nejsem rád, když mě někdo sleduje," řekl jsem. "Raději si sundejte ty brýle."
Zatvářil se postrašeně a zmateně se rozhlížel po parkovišti. Bylo však pořád ještě příliš brzy a v dohledu nebyl nikdo kromě nás. Shodil jsem mu brýle a šlápl na ně. Na betonu jenom křuply.
"Bez brýlí nevidím," zasténal.
"To je báda," řekl jsem a uchopil ho za límec. Pěstí jsem ho uhodil do obličeje. Už jsem začínal mít praxi v tom jak umísťovat pěst do obličeje jiných lidí. Stejně jako Ingram i tenhle kretének měl potíže se zubní protézou. Zaryla se mu do patra a on se snažil vylovit z úst rozlomené kousky. Ale já jsem mu to nedovolil. Uchopil jsem jeho ručičky a narazil jsem s ním vší silou do zdi. Spadl mu klobouk. Chytil jsem ho za uši a hlavou jsem mu chvíli mlátil do omítky.
Kolena pod ním povolovala, ale já ho stále držel.
"Příště si snad už rozmyslíš mě sledovat!" vykřikl jsem a zatřásl s ním. "Jestli tě ještě uvidím, dopadneš mnohem hůř!"
Pořádně jsem do něj strčil. Ztratil rovnováhu a natáhl se na umazaný beton. Pak se zvedl a utíkal dolů ulicí.
Zamířil jsem zpět k chrysleru.
Rusovláška vystrčila hlavu z okna.
"Tos udělal světově," řekla, když jsem si sedal k volantu. "Ty jsi ohromný, nádherný divoch!"
"Moc ti to mluví," odpověděl jsem. Vyjel jsem z parkoviště a namířil si to do Hollywoodu.
Ačkoliv jsem byl hodně zlinkovaný, dával jsem si pozor, aby mě nikdo známý s touhle courou neviděl. Nebylo ani zapotřebí podívat se dvakrát, abyste věděli, co je zač. Ale znala Evu a já doufal, že mi řekne všechno, co se chci o ní dovědět.
Na cestě do Hollywoodu jsme se zastavili v několika barech. Snažil jsem se přimět ji k řeči, ale bezúspěšně. Dával jsem si dobrý pozor, abych svůj nátlak nepřehnal, nechtěl jsem aby poznala, jak strašně mi na každé informaci o Evě záleží. Rusovláška nejraději hovořila o sobě. Nechal jsem ji tlachat. Sotva jsem poslouchal, co povídá, a neustále jsem jí kupoval pití. Doufal jsem, že až bude mít v sobě dost alkoholu, dá se přesvědčit, aby mi o Evě něco pověděla.
V každém baru, který jsme navštívili, bylo plno. Zrzka se mi každou chvíli ztratila mezi lidmi, a to naši konverzaci taky zrovna neusnadňovalo. "Už toho mám plný zuby," řekl jsem. Opřel jsem se o bar a chytil ji nad loktem. "Musíme někam, kde je klid. Tenhle zmatek a randál mi jde na nervy."
"Jestli půjdeme někam, kde je klid, tak tě to bude stát prachy," odpověděla a opřela svůj malý ohrnutý nosík o okraj sklenice. "Budu tě stát pořádnou hromadu prachů."
"Nežvaň pořád o penězích," řekl jsem. "Jako by na světě nebyla fůra zajímavějších věcí! Nebo aspoň jinejch!"

Opřela se o mne plnou vahou. "To je fakt," řekla. "Prachy! Strašně mě zajímají... penízky... Ale do toho tobě nic nemusí být..."

Podíval jsem se na ni. Byla už pořádně nametená. Jestli si dá ještě pár skleniček, nebude vědět, o čem mluví. Koupil jsem další dvě dvojité whisky. Když jsme je pili, dostal jsem skvělý nápad. Vezmu ji do "Tří bodů"! Zabiju tak dvě mouchy jednou ranou. Pová mi všechno o Evě a zároveň mi bude dělat společnost. Nezůstanu v chatě celou noc sám. Proč bych tam měl být sám? Proč mě Carol a Russell opustili a je jim jedno, jestli mi bude smutno? Usoudil jsem, že je to ten nejskvělejší nápad a rozjařilo mne to. Vezmu tuhle mohutnou rusovlásku s měkkým tělem na terasu, budeme spolu pozorovat měsíc, jak ozařuje kopce a Medvědí jezero a celou noc se budeme bavit o Evě. Zdálo se mi, že to je ten nejlepší způsob, jak strávit čas do Carolina návratu.

Vyložil jsem svůj nápad rusovlásce.

Opřela se o mne ještě důrazněji. "Hodí se mi to," řekla, "ale bude tě to stát spoustu prachů. Něco budu chtít hned teď."

Abych ji umlčel, dal jsem jí dvě dvacetidolarovky a vyvedl ji z baru na ulici zalitou měsíčním světlem.

"To budeš muset ještě přidat," řekla, když skoro padla do chryslera. "Nemůžeš holku jen tak ožrat a zavléct ji do nějaký chaty, aby se dívala na měsíc. Bude tě to stát majlant."

Rekl jsem jí, ať nemá starosti. Odpověděla, že ona je nemá, ale že by bylo fajn, kdybych je začal mít já. Protože je sama na světě a snaží se vystupovat jako dáma, má obrovské výdaje, a že zrovna teď potřebuje spousty peněz. Jakmile to vybrebala, usnula a probudila se, až když jsem zastavil chryslera na šikmé plošině garáže u "Tří bodů".

Zívla a šla za mnou po krátké cestičce k chatě.

Křečovitě se mě držela a při chůzi vrávorala. Ale za chvíli se vlivem horského vzduchu vzpamatovala a začala se rozhlížet.

"Páni!" vykřikla. "To je ale elegance!"

"No tak jsme tady," řekl jsem. "Pojď na terasu a podívej se na měsíc."

Ale rusovlásky obcházelu halu, na všechno civěla poněkud nevěřícně a trochu omámeně.

"To muselo stát balíky," mumlala pro sebe. "V životě jsem nic podobného neviděla. Je to nádhera."

Byla tak ohromena a tak plná závlsti, že jsem se rozhodl nechat jí čas, aby se rozhlédla a trochu si zvykla, než se usadíme k rozhovoru. Zatím jsem ve velkém koktejlovém šejkru připravoval nápoje.

Byl jsem s nimi už hotov a ona stále ještě ohmatávala moje knihy, moje obrazy, můj nábytek a moje ozdobné předměty.

"Na co se díváš?" zeptala se, když se najednou otočila.

"Na tebe," řekl jsem.

Přišla ke mně a odvedla mne k pohovce. Ovinula mi měkké paže kolem krku a snažila se mě kousnout do ucha. Odstrčil jsem ji. Mrkla na mne. "Co se děje?"

"Půjdeme na terasu," řekl jsem. Najednou se mi zhnusila. Chtěl jsem jenom, aby mi pověděla všechno o Evě a pak zmizela. "Tady je mi docela dobře," řekla a pohodlně si lehla. Na podušce ze švédské kůže vytvářely její vlasy hýřivý barevný obrazec.

"Napij se." Nalil jsem jí do vysoké sklenice polovinu obsahu koktejlového šejkru.

Než nápoj spolkla, vylila část na koberec. Pak se uhodila pěstí do hrudi a dlouze si vydechla. "Jo!" zvolala, "to mi šlo rovnou do nohou!"

"Tam to taky patří," řekl jsem a vstal, abych znovu naplnil šejkr.

"Víš, jsi první frajer, který mě vzal k sobě domů," řekla a natáhla se na pohovce. "To nemůžu pochopit."

"Ani se o to nepokoušej," řekl jsem. "Jsou určité věci, které se pochopit nedají."

Zachechtala se. "Sázím se, že tvoje žena z toho bude na větvi."

"Buď zticha, hergot," řekl jsem.

"Kdybych byla tvá žena a zjistila, že si vodiš ženský do mého pokoje, tak bych zuřila," řekla. "To je totiž vážně hnusný."

"Dobrá," řekl jsem. Vrátil jsem se k ní a odstrčil jsem její nohy, abych si mohl sednout. "Je to hnusný, ale je mi smutno. Žena mě opustila. To je taky hnusný, ne?"

Chvilku uvažovala. "Máš pravdu. Žena nemá nikdy nechávat muže samotného. Já bych svého muže nikdy nenechala samotného, pokud bych někoho měla tak dlouho, abych mohla tvrdit, že je můj muž." A zachechtala se.

"Sázím se, že Eva Marlowová nenechává svého muže nikdy samotného," řekl jsem jakoby nic.

Rusovlásky se zachechtala. "Toho pustila k vodě už před lety."

"To snad ne, vždyť s ním byla dnes večer."

"S ním? Nekecej. To není její manžel."

"Ale je."

"Ty toho víš!"

"Nehádejme se. Znáám Evu líp než ty. Říkám ti, že to byl její manžel."

"Tak vidíš, že ji neznáš líp než já," řekla rusovlásky. "Znáám ji už léta. Její manžel je Charlie Gibbs. Před sedmi lety mu dala sbohem. Byl to takovej ubohej parchant. Jediná věc, kterou dokázal, byla, že nikdy neměl prachy. Eva se s ním čas od času setkala, když mu chce vynadat. A nadávat ona umí." Rusovlásky pohodila hlavou a rozchechtala se, až si musela utírat oči. K tomu jí posloužil rukáv. "Slyšela jsem ji, jak nadávala chudáku Charliemu. Byla jsem z toho úplně vedle. Místo aby jí dal jednu do tlamy, jenom se hrbil."

Teď jsem se přece jenom někam dostával. "Povídej mi o ní."

"Není co povídat. Je to děvka. Přece by tě nezajímala děvka, že ne?"

"Ano, zajímala. Chci o ní vědět všechno."

"No tak já ti to tedy neřeknu."

"Ale řekneš, dám ti sto dolarů, když mi to povíš. A to přece stojí za to, že?"

Oblíče se jí rozzářil. "Bude tě to stát ještě víc," řekla nepřesvědčivě.

"Ne nebude." Vzal jsem stodolarovou bankovku z kapsy a zamával jsem jí jí před nosem. "Povídej."

Chňapla po bankovce, ale já jsem byl rychlejší.

"Až mi to řekneš a ne dřív. Budu ji držet tak, abys ji viděla. Slibuju ti, že ji dostaneš."

Lehla si a dívala se na bankovku tak chamtivě, až se mi to hnusilo.

"Co chceš vědět?"

"Všechno."

Vyprávěla mi a po celou dobu, co mluvila, její oči ani na okamžik neopouštěly stodolarovou bankovku, kterou jsem stále držel.

19. KAPITOLA

Nemá smysl, abych vám vyprávěl Evin příběh tak, jak mně ho předkládala rusovláska, ležící na pohovce, rozcitlivělá alkoholem a toužící po penězích, kterými jsem jí mával před očima. Především se chtěla zalíbit, a proto splétala skutečnost a výmysly. Musel jsem se jí na hodně věcí ptát a několikrát se k nim vracet, než jsem se konečně dověděl tolik, abych si mohl s tím, co jsem už znal, udělat o Evině životě správnou představu. Alespoň se to domnívám.

Teprve když rusovláska usnula - předtím si bezpečně zastrčila stodolarovou bankovku do punčochy - a já vyšel na terasu, kde jsem si v hlavě utřídl to, co mi řekla, nabyl Evin příběh pevných obrysů. Bylo to, jako byste skládali dohromady nesnadnou skládačku. Některé kusy se vynořily teprve tehdy, když jsem se v myšlenkách vrátil do minulosti a vzpomněl si na jisté věci, které Eva řekla, na určité věci, které jenom naznačila, a na věci, které popřela.

Samozřejmě jsem věděl, že klíčem k Evině zvláštnímu chování vůči mně byl silný komplex méněcennosti. Tušil jsem již dávno, že to byl ústřední bod, kolem kterého se točilo její chování, ale až doposud jsem si neuvědomoval, proč jím tak silně trpí. Když jsem se dověděl, že byla nemanželským dítětem, kterému to neustále připomínali a vyčítali, začal jsem věci, které mě předtím mátlý, chápat.

Stigma nemanželského původu může nesmírně ublížit dětské duši, pokud rodiče dávají najevo, že dítě je nežádoucí. Nic nemůže uštvit jeho citlivosti větší a drtivější ránu, než když si uvědomí, že se svým původem liší od ostatních dětí. Pro kamarády stačí jen náznak a nelegitimní potomek se stane terčem jejich posměšků a pronásledování. Děti dovedou být bezohledné a kruté.

Eva žila s otcem a jeho ženou, svou nevlastní matkou, která ji nenáviděla, protože byla živým důkazem mužovy nevěry. Týrala ji bitím, a když byla příliš velká na to, aby ji mohla bít, zamykala ji na dlouhé hodiny do tmavého pokoje.

Když bylo Evě dvanáct, poslali ji do klášterní školy, kde matka představená věřila na zlé duchy, a nechávala je vymítat rákoskou. Prakticky každý den byla Eva bita v očekávání, že se tak její vzpurnost zlomí. Matka představená byla nejen špatná psychologka, ale zřejmě byla i sadistka. Kruté zacházení Evinu povahu těžce narušilo. Laskavé slovo ji mohlo snadno zachránit.

Když jí bylo šestnáct, utekla z kláštera a stala se číšnicí v jídelně ve Východní čtvrti v New Yorku.

Následující čtyři roky Evina života připomínají nepopsané stránky. Její historie pak pokračuje v pochybném hotelu v Brooklynu, kde pracovala jako recepční. Ta uplynulá čtyři léta musela být však krutá. Eva necítila nic, jen odpor k věčné dřině, a když se objevil Charlie Gibbs, vzala si ho.

Charlie Gibbs, nenápadný řidič nákladního automobilu, muž bez ctižádosti, neměl ani tušení, koho si vzal. Zkušená a zlá Eva ho trápila tak, že se mu zdálo, že prochází tím nejhorším peklem. Brzy ji unavilo starat se o něho a o domácnost. Po příšerných scénách, které pronásledovaly Charlieho ještě dlouhá léta potom, si sbalila zavazadla a vrátila se do brooklynského hotelu.

Tam se stala milenkou zámožného obchodníka, který jí zařídil malý byt a navštěvoval ji, kdykoliv zavítal poblíž. Brzy toho litoval, Eva nedokázala být poslušně k dispozici staršímu muži, který se o sobě mylně domníval, že je stále ještě fyzicky přitažlivý. Byla nezvladatelná, a když ji byl sebemenší maličkostí popudil, rozbíjela všechno, co bylo v jejím dosahu. Brzy ho to omrzelo, dal jí slušnou částku peněz a zbavil se jí.

Protože neměla žádnou kvalifikaci, žádnou životní jistotu, žádnou představu o mravnosti, přirozeně tíhla ke zlu. Jakousi protilátkou jejímu komplexu méněcennosti se jí stala prostituce. Pokud za ní chodili muži, měla pocit, že není tak bezvýznamná a tak hloupá, jak si o sobě někdy myslívala. Stále ještě předstírala, že si hledá práci, ale jak šel čas, byla více a více závislá na mužích. Nakonec si našla domek v Laurel Canyon Drive a zařídila si svou živnost jako trvalé zaměstnání.

Potud Evin příběh; není v něm celkem nic zvláštního ani zajímavého, snad až na ten komplex méněcennosti. Je to příběh, který by vám mohla vyprávět kterákoliv žena z ulice. Co jej však činí zajímavým, je Evina životní filozofie.

Je zřejmé, že přes zhoubné účinky bití, v ní klášterní život vypěstoval určitý druh počestnosti, kterého se nikdy úplně nezbavila. Žila - a pokud vím, stále žije - ve dvou světech. ve světě ubohé existence svého zaměstnání a ve světě představ, o kterých si přeje, aby se staly skutečností. Jejím snem je žít počestně.

Jack Hurst, o kterém tvrdila, že je jejím manželem, nebyl důlním inženýrem. Byl to profesionální hazardní hráč, který se živil podvody a falešnou hrou. S Evou se seznámil na jednom večírku. Okamžitě k sobě pocítili sympatie. Stalo se tak asi rok poté, co se usadila v Laurel Canyon Drive. Hurst měl ženu, které se už zprotivilo jeho bezohledné hazardní hráčství a sadistické, panovačné způsoby. Odešla od něho několik měsíců předtím, než se seznámil s Evou. Nemínil si komplikovat život složitostmi rozvodu, a i kdyby se do nich pustil, nemyslím si, že by si Evu potom vzal. Aby se muž oženil s prostitutkou, k tomu musí mít mimořádné sebevědomí. Ačkoliv ho k sobě dost přitahovala, a ačkoliv to s ní táhl dlouhou dobu, po sňatku nijak zvlášť netoužil.

Ani teď zcela nechápu, proč Hurst zůstával Eviným milencem tak dlouho. Samozřejmě, byl to sadista. Pochopil jsem to z Evin vyprávění, jak se k ní choval, když si vymkla kotník. Zacházel s ní velmi krutě a ohavně. Ale čím hůř s ní jednal, tím víc se mu obdivovala. Nedokázal ji naštvat. Byla jeho otrokyní. Sotva se dalo uvěřit tomu, že by Eva, přes svou vlastní bezohlednou a silnou povahu, byla pod necitelnou vnější maskou masochistkou. Je však pochybné, zda by jiný muž než Hurst v ní mohl probudit znetvořené dědictví znásilněného dětství. Že to dělal, vysvětluje, proč pokračovali v tomto svazku.

Kromě Hursta neměl u Evy žádný jiný muž šanci. Byla to prostě prázdná skořápka, zbavená jakéhokoliv citu, kromě pocitů vyvolaných Hurstem. Deset let žila z mužů. Zнала všechny jejich triky, úskoky a všechny jejich slabosti. Tato existence zabíjela její ženské instinkty tak bezpečně jako arsen zabíjí plevel. Tak zabila i její schopnost lásky. Nedomnívám se, že by Hursta milovala. Byla k němu přitahována, protože byl jediným mužem, který ji ovládl. A myslím, že dokonce bývaly chvíle, kdy ho nenáviděla. Úžasné bylo, že tento způsob života nezanechal na její tváři žádné stopy. Neměla nic, nač by se mohla těšit, nic, nač by s potěšením vzpomínala. Není divu, že se pokoušela žít v iluzích. Líbila se jí představa, že je manželkou seriózního muže. Líbila se jí představa, že nebydlí ve dvoupokojovém bytě, ale že má dům v Los Angeles. Líbila se jí představa, že každé pondělí chodí do banky a ukládá tam polovinu svých výdělků, aby si mohla s Hurstem jednou koupit zájezdní hospodu. Ačkoliv se tyto fantastické sny nikdy neuskutečnily, umožňovaly jí existenci a zmírňovaly nepřetržitou bolest z pocitu méněcennosti.

Neměl jsem možnost zjistit, zda předváděla tyto fantazie také ostatním svým klientům. Nepochybně jim je předkládala. Ted' jsem si uvědomil, že víkend, který jsme spolu strávili, byl víkendem lži. Lhala chytře a já jsem ji ani na okamžik nepodezíral. Snad nejrafinovanější ze všech jejích lží byla ta, když mi vypočítávala množství přepychových restaurantů, kde se nesmí v mé společnosti objevit.

Jak jsem tak seděl na terase s lahví skotské u lokte a měsíc s tváří mrtvého muže rozléval své stříbrné světlo na pahorky, pokoušel jsem se rekonstruovat Evinu povahu - teď, kdy jsem o ní věděl víc.

Svou snovou neexistující minulost vymyslela tak dobře. Že jsem si i teď nebyl jist, zda rusovláska mluvila pravdu. Proč tak zdůrazňovala, že Jack Hurst neví o existenci domu v Laurel Canyon Drive, že neví, jak si vydělává na živobytí? Vybavilo se mi, jakým způsobem říkala. "Kdyby to věděl, zabil by mě. Ale jednoho dne to asi zjistí. Vždycky tvrdím, že mě moje hříchy najdou, a také mě najdou. Pak se uchýlím k vám, abyste mi poskytl ochranu."

Lhala? Nyní by se dala snadno přistihnout. Stačilo by zatelefonovat do domu v Laurel Canyon Drive a zjistit, zda tam stále je.

Nalil jsem si další sklenici whisky, vypil ji a podíval se na náramkové hodinky. Bylo čtvrt na jednu.

Vstal jsem. Nohy jsem měl trochu nejisté, ale mozek jasný. Šel jsem přes terasu do své pracovny, otevřel francouzská okna, vešel a rozsvítil. Na rusovlásku v obývacím pokoji jsem zapomněl, tak mě odhalování Evin tajemství zaujalo. Seděl jsem u psacího stolu a vytáčet její číslo. Telefon dlouho vyzváněl. Už jsem chtěl zavěsit, neboť jsem si myslel, že jsem usuzoval špatně, když tu náhle ve sluchátku cvaklo a Eva řekla. "Haló?"

Tak to byla pravda. Nemusel bych už ani mluvit, ale nemohl jsem odolat říct jí, co všechno vím.

"Vzbudil jsem tě?" zeptal jsem se.

"Och, Clive, nemohl bys mi dát pokoj aspoň na pět minut?" Její hlas zněl chraptivě a rozmazaně.

"Jsi nalíznutá," řekl jsem.

Zachechtala se. "Nádherně nalíznutá. Dneska večer jsem vypila všechno možné na světě."

"Rád bych viděl tvého manžela."

"Každému se líbí. Ale teď nemůžu mluvit."

"Je tam s tebou?"

"Hm-hm... je tady."

"Myslel jsem, že vůbec o tom domě neví," řekl jsem.

Bylo ticho a to mě pobavilo. Asi si uvědomila, že moc mluví.

"Byla jsem nalíznutá... Bez rozmyšlení jsem ho vzala sem," řekla konečně, skoro tak, jako by se sama sebe snažila přesvědčit. "Je bez sebe vzteky... Asi to mezi námi teď" skončí."

Málem jsem se zasmál. "To nemyslíš vážně, Evo," řekl jsem a snažil se, aby v mém hlase zazněl úzkostlivý tón. "Co uděláš?"

"Nevím." Snažila se, aby se i v jejích slovech odrazila úzkost, ale nepodařilo se jí to. "Prosím tě, zavěs, Clive. Točí se mi hlava a všechno se mi hroutí."

"Zdrží se dlouho?"

"Ne... ne... ne po tomhle. Odjede zítra."

"Tak teď už ví všechno?" zeptal jsem se, rozhodnut nenechat ji vydechnout.

"Teď nemůžu mluvit." Její hlas nabyl na břitkosti a dovedl jsem si představit, jak se dvě vrásky nad jejím nosem zamračením prohlubují. "Musím jít... už volá," a zavěsila.

"Všude jsem tě hledala," řekla rusovláska ode dveří.

Vstal jsem. "Odvezu tě zpátky," řekl jsem, rozhodnut okamžitě se jí zbavit. "Pojď, jdeme."

Zírala na mě. "Zbláznil ses?" zeptala se. "Já jdu do postele. Ksaku, nepojedu teď přece takovou dálku domů. Řekls mi, že chceš, abych zůstala na noc, a já tady samozřejmě zůstanu."

Ted', když mi řekla, co jsem o Evě chtěl vědět, nemohl jsem se dočkat, až odejde. Přivést si takovou ženskou do domu, to byla ta nejšílenější věc, jakou jsem kdy udělal.

"Tak to ne, ty tady nezůstaneš," řekl jsem ostře. "V první řadě jsem tě sem vůbec neměl brát. Za hodinu budeš doma. Jdeme." Ztěžka se posadila do křesla a odkopla boty. "Já nepůjdu," opakovala tvrdohlavě.

Stál jsem nad ní, celý rozpálený hněvem a obavami. "Nebuď protivná," řekl jsem. "Vůbec jsem tě sem neměl brát."

Usmála se. "Měl sis to rozmyslet dřív," řekla a zívla. V ústech měla samé zlato. "A nedívej se takhle. Já už se o sebe postarám a z tebe strach nemám."

Zachvátila mě touha položit ruce na její měkké tučné hrdlo, stisknout, ale ovládl jsem se.

"Co to je s tebou?" pokračovala a dívala se na mne podezíravě. "Nechceš si užít? Proč ses tak najednou namíchl?"

Díval jsem se na ni. "Změnil jsem rozhodnutí," řekl jsem. Mluvil jsem pomalu a rozvážně. "Dávám ti poslední šanci. Odejdeš dobrovolně nebo tě mám vyhodit násilím?"

Dlouho jsme se na sebe dívali. Pak pokrčila rameny.

"Dobrá," řekla a obšťastnila mě sprostou nadávkou. "Dej mi napít a já půjdu."

Šel jsem na terasu pro láhev skotské.

John Coulson seděl na dřevěné lavičce vzadu na zahradě. Jak jsem se na něho díval, otočil se a měsíc mu osvítil tvář. Smál se. Nalil jsem si sklenici whisky a ve stoje ji vypil.

"Nemáte se čemu smát," řekl jsem. "Smějete se, ale jste ubohý pitomý naivka, jenomže to nevíte."

Vrátil jsem se do pracovny, ale rusovláska tam nebyla.

Několik minut jsem stál a prohlížel si prázdnou místnost. Whisky mi zamlžovala mozek a už jsem začínal uvažovat, jestli se mi to jenom nezdálo. Měl jsem dojem, že žádná rusovláska v tomto pokoji nikdy nebyla a kdoví, jestli jsem se s ní vůbec setkal. Znovu jsem se napil a za několik okamžiků jsem si tím byl téměř jist.

Když jsem přecházel pokojem, vrazil jsem do stolu a ten se s rachotem převrhl. Váza s karafiáty a popelník z broušeného skla se roztrhly na koberci.

"Kde jsi?" křičel jsem. "Vím, že se tu někde schováváš!"

Vrávorat jsem do haly a volal. "Vylez, ať jsi kdekoliv. Vylez!"

Čekal jsem, ale chata byla tichá. Pak mě napadlo, kde je. Nepřišel jsem na to dřív jenom proto, že jsem byl opilý. Byla v naší ložnici. Cítil jsem, jak mi stoupá krev do hlavy. Šel jsem chodbou ke dveřím ložnice a otočil kulovitou klikou. Byly zamčené.

"Vylez," řval jsem a mlátil do výplní. "Slyšíš? Vylez!"

"Jdi pryč," křičela. "Chci spát."

"Zabiju tě, jestli nevylezeš," vyhrožoval jsem, ale v mém hlase zazněl zoufalý tón.

"Budu spát," křikla. "Kvůli tobě ani kvůli jinému zlitému chudákovi nepolezu ven."

Několik minut jsem bušil na dveře, až mě ruce bolely a pálily.

Pak jsem dostal nápad. "Když půjdeš domů, dám ti pět set dolarů," řekl jsem s hlavou na výplni dveří.

"Vážně?" Slyšel jsem, jak se hrabe z postele.

"Vážně!"

"Strč je pod dveře a já ti uvěřím."

"Tady je máš," řekl jsem a začal jsem cpát bankovky úzkou mezerou mezi kobercem a dveřmi.

Nemohla se dočkat, až peníze dostane, proto prudce otevřela.

Ustoupil jsem a v hrůze jsem na ní civěl. Napěchovala svoje mohutné měkké tělo do Carolina pyžama a přes tučná ramena si přehodila Carolin krátký hermelínový kabátek.

Pustil jsem zbytek peněz z prstů a stál tam, neschopen pohybu a řeči. Sehnula se a začala peníze sbírat. Přitom ji tenkým hedvábím vylezla kolena.

Chichotala se. "Tvoje žena je asi nějaká vychrtlá čubka," řekla. Ale nezastavila se; dál shrabovala peníze.

Něco mě přimělo, abych se obrátil.

V hale stála Carol a pozorovala nás. Její oči se podobaly dvěma velkým otvorům vystřihnutým v plachtě. Vydala ostrý, rozechvělý vzdech a blondýna vzhledla. Civěla na Carol a pak na mě.

"Co tu k čertu chceš?" vyštěkla, vstala a snažila se zakrýt svá mohutná prsa hermelínovým kabátkem. "Já jsem se svým přítelem zasnoubená."

Nikdy nezapomenu na výraz v Carolině tváři. Udělal jsem krok směrem k ní, ale ona se rychle otočila a rozběhla se chodbou pryč. Bouchly hlavní dveře.

Běžel jsem za ní.

Když jsem otvíral, slyšel jsem, jak startuje vůz. Doběhl jsem tam právě včas, abych ještě stačil zahlédnout koncová světla, světélkující po dlouhé točité příjezdové cestě.

Vypotácel jsem se do měsíčního světla a utíkal za autem. "Vrat' se, Carol," křičel jsem za ní. "Vrat' se... neopouštěj mě, Carol,... vrat' se!"

Červená zadní světla zmizela za rohem, kde příjezdová cesta ústila do silnice.

Pádil jsem k bráně a těžce dýchaje jsem se zastavil uprostřed silnice, která vedla do San Bernardina. Míli běžela rovně a pak se ostře zatáčela zároveň s křivkou hory.

Viděl jsem červená zadní světla, která se pohybovala jako rubín vystřelený z pušky. Carol jela velmi rychle... přiliš rychle. Znal jsem cestu lépe než ona. Najednou jsem opět začal utíkat a křičet za ní.

"Jedeš moc rychle," ječel jsem. "Dávej pozor, Carol, můj miláčku. Jedeš přiliš rychle. Nezvádneš zatáčku... zpomal! Carol! Ty to nezvádneš"

I na tak velkou vzdálenost jsem slyšel, jak pneumatiky zaskřípěly tam, kde proti ní vyskočila ze tmy horská zatáčka. Viděl jsem, jak se přední světla vymrštila doleva, a slyšel jsem, jak kameny rachotily uvnitř blatníků při smyku.

Zastavil jsem se a padl na kolena. Skřípění pneumatik zesílilo ve vysoké zaúpění, potom se auto náhle sesmeklo ze silnice a letělo přímo k bílému zábradlí. Slyšel jsem chřestivý, trhavý zvuk a viděl jsem, jak na vteřinu zůstalo viset ve vzduchu. Pak padalo tmou do údolí.

20. KAPITOLA

Byla to Eva. Od samotného začátku to byla Eva. Kdyby nebylo jí, tohle všechno by se nebylo stalo.

Šel jsem po Laurel Canyon Drive a minul její dům. Nesvítlo se v něm. Zastavil jsem se a pak se vrátil. Vzdálené hodiny odbíjely půlnoc. Snad spala, snad byla stále někde venku, snad byla někde v zadní části domu. Měl bych to zjistit.

Podíval jsem se po ulici nahoru a dolů, ale nikoho jsem neviděl - kromě Johna Coulsona. Stál ve stínu na druhé straně cesty, ruce měl v kapsách a hlavu trochu na stranu. Pozoroval mě.

Čekal jsem před domem a znovu se rozhlížel. Bylo ticho, i vzdálený dopravní ruch sem zaléhal jenom tlumeně. Otevřel jsem branku a potom hledal cestu. Poslepu jsem tápal k zadní části domu a opatrně našlapoval. Přitom jsem zakopl o několik lahví, které byly opřené o zeď. Jedna láhev se kutálela a narazila ve tmě na nějakou překážku. Zůstal jsem stát a naslouchal. Zadní část domu tonula ve tmě. Bylo ticho. Opatrně jsem se plížil vpřed, až jsem se dostal k oknu. Bylo zpola otevřené. Otevřel jsem je úplně a naslouchal. Z nitra domu nevycházel žádný zvuk.

Opřel jsem se o okenní parapet a škrtl zápalkou. Hleděl jsem do malé kuchyně. Dobře, že jsem měl s sebou světlo, protože bezprostředně pod oknem byla výlevka plná špinavého nádobí.

Odhodil jsem zápalku a vystoupil na okenní rám. Pak jsem škrtl další zápalku, přešel parapet a seskočil na podlahu.

Ucítil jsem slabý pach kuchyně a Evin parfém. A tento parfém ve mně vzbudil prudkou nenávist, až dosud zaháněnou hluboko v mém nitru. Šel jsem ke dveřím, otevřel je a stál v chodbě. Poslouchal jsem, ale nic jsem neslyšel.

Byl jsem si jist, že dům je prázdný, ale přesto jsem byl opatrný. Pomalu jsem se plížil do jejího pokoje. Dveře byly otevřené. Zůstal jsem stát a naslouchal se zatajeným dechem. Když jsem si byl jist, že je pokoj prázdný, vešel jsem a rozsvítil.

U postele na malém stolku měla velkou fotografii. Ležela snímkem dolů. Zvedl jsem ji. Hleděl na mne Jack Hurst. Byl to dobrý portrét. Několik minut jsem si ho prohlížel, pak se mne zmocnil vztek a málem jsem jím mrštil o zeď. Včas jsem se však zarazil. To by byla první věc, kterou by postrádala, až vstoupí do pokoje. Vrátil jsem fotografii na původní místo a přitom uvažoval, zda by se Hurst nějak znepokojil, kdyby Eva byla mrtvá. V záchvatu zlomyslnosti mne také napadlo, zda by ho policie podezírala z vraždy.

Na římse u krbu tise tikaly hodiny. Bylo dvacet minut po půlnoci. Teď jsem ji mohl čekat každým okamžikem. V tom malém tichém pokoji jsem ztratil pojem času. Posadil jsem se na postel a vzal do ruky župan. Zabořil jsem do něho obličej a vdechoval jeho vůni, slabý pach jejího těla.

Vzpomínal jsem na okamžik, kdy jsem ji v něm uviděl poprvé. Seděla na zemi před krbem v chatě "Tři body". Tento obrázek ve mně vyvolal záplavu hořkých vzpomínek. Tolik se toho od té doby stalo.

Ani se mi nezdálo, že už uplynulo pět nocí od chvíle, kdy jsem viděl Carol umírat. Trvalo mi víc než dvě hodiny, než jsem slezl horské úbočí a dostal se k ní. Když jsem se podíval na zničené auto, věděl jsem, že je mrtvá. Odehrálo se to velmi rychle, její krásné tělo bylo zaklíněno mezi obrovský balvan a bok auta. Nemohl jsem s ní pohnout. Seděl jsem vedle ní s hlavou v dlaních a cítil, jak chladne, pak přišli a odvedli mě od ní.

Cítil jsem, že už na ničem nezáleží. Ani na Goldovi nezáleželo. Pomstil se mi, ale mně to bylo srdečně jedno. Bylo mi úplně lhostejné, že mě o všechno obral. Jak jsem tušil, věděl, že "Vstupenka na náhradní představení" není moje hra. Nějak se dověděl o Coulsonovi a podal o tom zprávu Spolku spisovatelů. Poslali za mnou arogantního človíčka, který mi řekl, že mě nedá k soudu, když vrátím všechny své honoráře. Sotva jsem ho poslouchal. Když mi předložil listinu, opravňující moji banku, aby zaplatila 75 000 dolarů Coulsonovu agentu, podepsal jsem ji.

Samozřejmě, že jsem zůstal bez peněz. Vzali mi všechno. Chryslera, knihy, nábytek, šaty - všechno, co jsem měl. A chtěli by i víc, ale já už nic neměl.

Vůbec nic jsem nenamítal, když vzali i Caroliny šaty. Nechtěl jsem mít nic, co by mi ji připomínalo. V mé mysli byla tak, jak jsem ji viděl naposledy, stěsnanou mezi balvanem a autem, s červenou stružkou krve vytrysklou ze rtů na bradu. Ta vzpomínka bude se mnou navždycky.

Snad bych se dokázal smířit s její ztrátou, kdybych jí byl mohl před smrtí říci, že ta rusovláska pro mne naznamenala naprosto nic. Ale dostal jsem se k ní příliš pozdě. Umřela s vědomím, že ta mohutná cuchta s měkkým tělem zaujala její místo. To pomýšlení mě uvádělo v zoufalství. Kdybych jí byl mohl říci, že je jedinou bytostí, která mi kdy dala skutečné štěstí, a kdyby mi uvěřila, snad bych se pak neocíl v tomto špinavém domku a nečekal na příležitost k vraždě.

To všechno se stalo kvůli Evě. Neměl jsem už proč žít, tak proč by měla žít ona? Během uplynulých pěti dnů jsem o ní hodně přemýšlel a dospěl jsem k rozhodnutí, že ji zabiju. Cítil jsem, že to potřebuji a že ona si to zaslouží.

Šel jsem ke dveřím, zhasl světlo a tápavě hledal schody. Byl jsem už nahoře, když začal zvonit telefon.

Znervózněl jsem. Přešel jsem nejistě po odpočívadle do předního pokoje vedle koupelny. Měsíc pronikl mezi mraky a vyslal oknem bez záclon paprsek světla. V pokoji nebyl žádný nábytek. Z okna bylo vidět ulici, zahradu a pěšinku, vedoucí k domu.

Opřel jsem se o okno a hleděl na ulici. John Coulson tam byl stále. Přiblížil se k domu a díval se nahoru na mne.

Několik minut jsem ho pozoroval a pak jsem se od okna odvrátil. Potřeboval jsem se napít. Měl jsem také chuť na cigaretu, ale obával jsem se, že Eva ucítí pach hořícího tabáku, až sem vejde. To by ji mohlo, varovat. Nesmí tušit, že jsem v domě a že na ni čekám, abych ji zabil.

Minuty se pomalu vlekly a já už ztrácel trpělivost. Uvažoval jsem o tom, kde asi je. Přivede si s sebou nějakého muže? Na to jsem předtím nepomyslel. Bylo více než pravděpodobné, že to udělá. To by samozřejmě úplně zničilo moje plány.

Najednou se mi něco jemného a poddajného oťřelo o nohu. Moje nervy se napjaly. V ústech mi vyschlo. Se slabým výkřikem jsem se odpotácel od okna.

Vedle mne se choulila velká černobílá kočka. Vzhledla ke mně a v měsíčním světle jí zajiskřily oči.

Leknutí mi vyhnalo krev z tváří a srdce se mi rozbušilo. Když jsem se konečně trochu vzpamatoval, chtěl jsem kočku

pohládit, ale vyklouzla mi a zmizela pootevřenými dveřmi.

Stále jsem se chvěl. Zavřel jsem dveře, a když jsem se vrátil k oknu, zaslechl jsem příjezd auta. Přitiskl jsem se ke zdi a opatrně vykukoval. John Coulson zmizel a cesta bez něho se zdála opuštěná.

Taxík zastavil. Řidič se vyklonil a otevřel dveře. Měsíc osvětlil vnitřek auta. Zahlédl jsem Eviny dokonalé nohy. Chvilí trvalo, než vystoupila. Byla sama. Několik vteřin pátrala v kabelce, než řidiči zaplatila. Nedotkl se ani čepice, ale zabouchl dveře a odjel, aniž na ni pohlédl.

Pozoroval jsem, jak šla po cestičce. Kráčela unaveně, s pokleslými rameny, kabelku pevně svírala pod paží.

Za několik vteřin budeme spolu sami.

Ted' už jsem neměl strach. Ruce jsem měl suché a jisté. Proplížil jsem se pokojem a otevřel dveře. Slyšel jsem, jak klapl zámek a jak vstoupila do haly.

Přešel jsem odpočívadlo a opatrně jsem se podíval přes zábradlí. Zahlédl jsem ji, jak mizí v ložnici. Rozsvítilo se a světlo zaplavilo halu.

Slyšel jsem, jak škrtá zápalku. Uhádl jsem, že si zapaluje cigaretu. Pak jsem ji slyšel, jak zívá. Zvuk vyústil ve vyčerpaný sten. Nelitoval jsem ji, pocíťoval jsem jen chladný, nevraživý hněv a nepřemožitelnou touhu, abych ji mohl položit ruce na hrdlo.

Dům byl tak tichý, že jsem slyšel, jak si svléká kabát, sukni a blůzu. Odemkla skřín a já jsem vytušil, že si ukládá šaty. Pak vyšla z ložnice a vešla do kuchyně. Viděl jsem ji jasně, jak přecházela z pokoje do pokoje. Vypadala tam dole velmi štíhlá a opuštěná. Vlasy měla upravené a modrý župan jí těsně obepínal tělo.

Slyšel jsem z kuchyně řinkot nádobí. Později se vrátila a odnášela si do ložnice podnos s kávou. Tušil jsem, že zanedlouho půjde nahoru. Vešel jsem do předního pokoje a zavřel za sebou.

Byl jsem v pokoji jenom několik vteřin, když jsem zaslechl, jak stoupá po schodech. Pohybovala se pomalu a nahoře zakopla. Věděl jsem, že je opilá.

Slyšel jsem, jak v koupelně napouští vodu a klopýtá. Zdržela se tam nějakou dobu a potom sešla dolů.

Znovu jsem se protáhl na odpočívadlo. Viděl jsem, jak se sklání nad kočkou a hladí ji rychlými, lehkými pohyby.

"Chudáčku Sammy," řekla měkce. "Nechala jsem tě tady samotného."

Kocour se ovinul kolem ní a slyšel jsem, jak hluboce přede. Pozoroval jsem Eviny štíhlé ruce, jak se laskají se zvířetem, a poslouchal jsem, jak s ním mluví. Mluvila k němu tak, jak mluví se zvířetem jenom osamělá žena, mazlila se s ním tak, jako by to bylo dítě.

Kocour náhle přestal přist a podíval se vzhůru na mne. Ocas se mu naježil a začal prskat. Okamžik jsem civěl do jeho žlutých očí, pak jsem ustoupil, aby mě nemohl vidět.

"Co se děje, ty hlupáčku?" zeptala se Eva. "Jsou tam nahoře snad myši?"

Ruce se mi studeně potily.

"Tak pojď, krasavče, už si s tebou nebudu hrát. Ne, nahoru nepůjdeš. Jsem unavená, Sammy, jsem velice, velice unavená."

Opět jsem se podíval přes zábradlí. Eva sebrala kocoura a zmizela v ložnici.

Vyndal jsem kapesník a utřel si obličej a ruce. Potom jsem přistoupil ke schodišti a naslouchal.

Eva mluvila s kocourem. Nebylo rozumět tomu, co říká. Zdálo se mi divné, že v tichém domě slyším její hlas, kterému nikdo neodpovídá. Pak zavržala postel. Věděl jsem, že se ukládá k spánku.

Seděl jsem na nejvyšším schodu a zapálil si cigaretu.

Jak jsem tam seděl, vzpomněl jsem si na náš první společný týden. Byl vzrušující a fascinující, protože jsem tehdy nevěděl, jak to bylo všechno falešné a jak mi Eva lhala. Tehdy jsem si myslel, že jsem si získal její důvěru a její společnost mi působila radost. Tato vzpomínka mi dlouho zůstávala v paměti.

Sevřel jsem pěsti. Kdyby mi alespoň někdy něco dala místo ustavičného brání, pak by se tohle nikdy nemuselo stát. Chtěl jsem být jejím přítelem, ale ona mě jenom zneužívala a ponižovala.

Pak světlo zhaslo. Vyskočil jsem a jen s velkým sebezapřením jsem se ovládl a znovu se posadil. Věděl jsem, že budu muset ještě trochu počkat. Jediný nesprávný pohyb by nyní mohl všechno pokazit.

Seděl jsem tam a čekal, až usne.

Pak se ze tmy ozval nový zvuk. Nijak příjemný. Eva plakala. Bylo to tak nečekané, že mě zamrazilo. Takhle nařiká jen zoufale osamělá žena, která ztratila všechno. Žena, která je na dně. Eva ležela ve tmě a vzlykala. Netlumila svůj pláč. Působila dojmem tragického neštěstí. Konečně jsem se octl tváří v tvář skutečné Evě bez jakéhokoliv předstírání, bez profesionální masky. Tohle byla Eva, kterou jsem chtěl znát, skutečná Eva, která cíhala za kamennou pevností a nechávala pro mne dveře otevřené jen tak, abych mohl nahlédnout dovnitř. Tohle byla prostitutka na dovolené.

Dlouho jsem seděl ve tmě a poslouchal ji. Slyšel jsem, jak se v posteli zmítá. Jednou řekla. "Ať jde všechno k čertu!" a slyšel jsem, jak ve svém neštěstí tloukla pěstmi.

Konečně se uklidnila a rozhostilo se ticho. Ozvalo se velmi slabé chrápání. Znělo to jako přiškrcené vzdychání a působilo skoro stejně děsivě jako její vzlyky.

Vrátil se mi chladný, zlověstný klid. Vstal jsem a rozhýbal si prsty. Ted', pomyslel jsem si, tě zbavím tvé bídy. Tohle byl okamžik, na který jsem čekal.

Před ložnicí jsem se zastavil. Slyšel jsem, jak sebou Eva na posteli hází, jak sténá a jak si sama pro sebe mumlá. Protáhl jsem se do pokoje a pohyboval se tiše kolem lůžka, až jsem si byl jistý, že jsem blízko ní. Opatrně jsem natáhl ruku a nahmatal povrch prošíváné deky. Pak, velmi pomalu, jsem se posadil na postel. Zaskřípěla pod mou vahou, ale nevzbudilo ji to...

Cítil jsem, jak se její tělo pod peřinou kroutí a zmítá. Cítil jsem whisky. Srdce se mi rozbušilo. Natáhl jsem ruku a našel vypínač lampy. Držel jsem jej v třesoucích se prstech a hmatl po Evině hrdle.

Moje ruka tápala ve tmě, pak jsem se dotkl jejích vlasů. Hluboce jsem si povzddechl, zaťal zuby a rozsvítil.

Byla tam, blízko mne, moje ruka několik málo palců od jejího hrdla, ale já jsem mohl jenom sedět a zírat na ni. Nemohl jsem se pohnout. Vypadala tak dokonale bezradná. Ležela na zádech, rty měla pootevřené, obličej jí ve spánku cukal. Vypadala velmi mladě a nešťastně a pod očima měla temné stíny. Ruka mi ochable klesla a cítil jsem, jak ze mne vyprchává všechna nenávist. Jak jsem se tak na ni díval, bylo mi jasné, že jsem se spletl. Při pohledu na ni jsem opět vstřízlivěl.

Nemohl jsem ji zabít. Když jsem si uvědomil, jak blízko jsem byl vraždě, vyschlo mi v ústech. Chtěl jsem jí říci, že ji vezmu do náruči, a ona bude ráda. Chtěl jsem jí říci, že se o ni budu starat, a že už nikdy nemusí plakat.

Díval jsem se na její srdcovitý obličej s rozhodnou bradou a dvěma hlubokými vráskami nad nosem. Napadlo mě, že kdyby vždycky vypadala tak bezradně a bezmocně, pak by jí z obličeje zmizely tvrdé rysy a její víčka by už neskrývala okna do hrozného, necitelného, sobeckého duše. Kdybych jí jen mohl důvěřovat, kdybych si byl jist, že už nebude lhát, podvádět a pít, že už nebude ke mně tak krutá. Věděl jsem však, že je to nemožné. Eva se nikdy nezmění.

Kocour přišel a třel se mi o paži. Pohladil jsem ho a poprvé od té doby, co zemřela Carol, jsem se cítil uvolněně a spokojeně. Seděl jsem u Evy, kocour mi strkal hlavu do ruky a já jsem cítil, že chci, aby to nikdy neskončilo.

Pak Eva náhle otevřela oči. Zírala na mě zmateně, vystrašeně a s nenávistí. Nehýbala se a zdálo se, že přestala dýchat. Celou minutu jsme se dívali jeden na druhého.

"Je to v pořádku, Evo...", začal jsem a chtěl jsem ji vzít za ruku.

Nemyslel jsem, že by se kdokoliv dokázal pohybovat tak rychle. Vymrštila se z postele, chňapla po županu, a dřív než jsem se jí mohl dotknout, přeběhla ke dveřím. V jejím obličejí se objevil otupený a omráčený výraz. V zastíněném světle lampy se její oči jen leskly.

"Nechtěl jsem tě vyděsit," řekl jsem, úplně vyvedený z míry. "Evo, promiň, ale udělal jsem to..."

Pohybovala rty, ale z úst jí nevycházel žádný zvuk. Viděl jsem, že je ospalá a omámená whisky. Jedině pud sebezáchovy ji přiměl tak rychle opustit postel. A přece jsem to byl já, kdo se vyděsil víc.

"Je to v pořádku, Evo," pokračoval jsem chlácholivě. "Jsem to já, Clive. Neublížím ti."

Chraptivě zašeptala. "Co chceš?"

"Šel jsem kolem a musel jsem tě vidět," řekl jsem. "Pojď, posad' se, nemáš se čeho bát."

Oči jí ožily. Olízla si suché rty, a když znovu promluvila, její hlas už zněl jasněji. "Jak ses dostal dovnitř?"

"Nechalas otevřené okno," řekl jsem a snažil jsem se celou příhodu podat jako žert. "Nemohl jsem odolat, abych tě nepřekvapil. Ale nechtěl jsem tě postrašit."

Zůstala stát u dveří. V očích se jí zablýskalo, chřípí se sevřelo a zbělelo. "Ty ses sem vloupal?"

"Vím, neměl jsem to dělat, ale... no tak, chtěl jsem tě vidět."

Zhluboka se nadechla a obličej jí zesinal. "Vypadni!" zaječela a prudce otevřela dveře. "Vypadni, ty mizero!"

Couval jsem před ní. "Prosím tě, Evo," žadonil jsem. "Nezlob se na mne. Já už tak dál nemůžu. Chci, abys odešla se mnou. Udělám pro tebe všechno, co budeš chtít. Jenom se na mne nezlob."

Udělala krok dopředu. Obličej měla zkroucený šíleným vztekem. "Ty kreténe, ty zatracenej hajzle," křičela zlým, hlubokým hlasem a z úst se jí začaly řinout oplzlosti.

Dal jsem si ruce na uši, znechucený a vyděšený nadávkami, kterými mě zahrnula. Oči jí planuly v křídově bílém obličejí. Ve své šílené zběsilosti byla ošklivá. Její jazyk mě bičoval, špinil a spaloval. "Myslíš, že se budu zahazovat s takovým ubohým debillem jako jsi ty?" vykřikla nakonec na mě. "Vypadni! A už sem nikdy nechod! Vypadni! Pořád tady očumuješ, až se mi dělá zle jenom z pohledu na tebe! Seš takovej chudák, že ani nepoznáš, kdy tě nechci vidět. Myslíš, že stojím o tvoje všivý dvacetidolarový dary? Vypadni, nevracej se a nikdy už tady neukazuj svůj hnusnej rypák!"

Náhle jsem se jí už nebál. Dusivá zlost a zlá touha oplatit jí její sprostoty mě postavily na nohy. "Ty děvko! Já tě naučím, jak máš se mnou mluvit!" křičel jsem na ni.

Rvala na mne. "Vím, jakou hru hraješ. Jsi horší než všichni ostatní. Chceš mě dostat zadarmo. Tak ty chceš, abych s tebou odešla? Ty podělanej šašku, mám muže, kteří mají víc dolarů než ty máš nikláků, a ti si mě chtějí vzít! Ale já je nechci a tebe taky nechci! Je mi z vás na zvracení. Znáš ty vaše špinavosti. Mě nenajdou mrtvou v příkopě s nějakým mužským. Vím, co chceš, ale to ode mne nedostaneš!"

Stáli jsme tam a probodávali se očima. V pokoji bylo ticho, jediné kočka předla hlubokým neměnným tónem. Přepadla mě chladná, vražedná zběsilost a já jsem chtěl Evu bít, rvát a vlastníma rukama znetvořit.

"Zabiju tě," řekl jsem tiše. "Budu tak dlouho mlátit tvou sprostou hlavou o zeď, až ti praskne lebka. Až to s tebou skončuju, nebudeš už nikdy mučit žádného muže."

Sešpulila bílé rty a plivla na mě.

Pomalu jsem šel kolem postele a blížil se k ní. Nehnula se, oči jí plály. Zdvihla proti mně své malé ruce, podobné teď bezmasým pařátům. Jakmile jsem po ní sáhl, její zahnuté prsty se mi zaryly do obličeje jako kočičí drápy.

Její nehty minuly moje oči jenom proto, že jsem včas ucukl hlavou, ale zaryly se mi do nosu a do tváře. Oslepila mě bolest a vztek. Chtěl jsem ji uhodit, ale byla rychlejší než já a moje pěst narazila na zeď. Couval jsem dozadu a naříkal bolestí.

Vyběhla z pokoje do kuchyně, kde byl telefon. Pochopil jsem, že chce volat o pomoc a zastoupil jsem jí cestu.

Díval jsem se na ni, krev mi crčela ze škrábanců, které mi vyryla v obličejí. Přitiskla se na vzdálenější zeď, ruce za zády a planoucí nenávist v očích. Řítil jsem se na ni, ale neprojevovala nejmenší známky strachu.

Jak jsem běžel místností, zvedla paži. V ruce třímala bičik na psy plný uzlů. Šlehla mě přes obličej. Útok byl nenadálý. Oslepující bolest mě vrhla zpět. Vymrštil jsem paže. Opět mě šlehla. Bič mi padal na ramena jako kusy rozžhaveného železa. Křičel jsem a nadával jí, snažil jsem se uchopit rukojeť, ale bičovala mě po hlavě. Pohybovala se jako ještěrka,

pobíhala se po pokoji. otáčela se a švihala mě. Marně jsem se pokoušel získat rovnováhu.

Hnala mě před sebou, rty sevřené a oči jako žhoucí uhlíky, bila mě po zádech, po hlavě, po šíji.

Byl jsem omráčený bolestí. Snažil jsem se uniknout z místnosti na chodbu, ale přehradila mi cestu. Nebylo úniku před svištivým bičem, který řezal a působil mi nevýslovnou bolest. Klesl jsem na kolena.

Bila mě dál do nechráněné hlavy. Nejasně jsem slyšel, jak někdo klepe na dveře. Ustala ve svém šíleném, příšerném útočení. Ležel jsem na podlaze, krev mi bušila v uších a tělo se svíjelo v prudkých bolestech. Někde daleko v mé hlavě, někde daleko ve tmě jsem slyšel hlasy a cítil jsem, jak mě nějaká ruka chytá za paži a zvedá ze země. Potácel jsem se dopředu a nařikal bolestí. Předě mnou stál Harvey Barrow. Obličej mi ovanul jeho dech, v němž byla cítit whisky.

"No sakra!" vykřikl. "Tys ho málem zabila." Vypukl v smích.

"Výhod' ho!" řekla Eva pomstychtivě.

"Výhodím," zašklebil se Barrow. Chytil mě za košili a přitáhl si mě prudce k sobě. "Pamatuješ se na mě?" zeptal se. Viděl jsem jeho hrubý obličej těsně u svého. "Nezapomněl jsem na tebe. Pojď, pošlu tě na malou procházku."

Strčil mě do chodby. U hlavních dveří jsem se pokusil vysmeknout se mu, ale byl příliš silný. Chvilí jsme spolu zápasili, pak mě násilím vyvekl z domu. Ohlédl jsem se na Evu. Stála v osvětlených dveřích a upřeně se na mne dívala. I teď ji vidím před sebou. Modrý župan si přitáhla těsně k tělu a paže složila na svá plochá prsa. Obličej měla kamenný. Planoucí oči měla doširoka otevřené a ústa sevřela do tvrdé úzké čáry. Jak se naše oči setkaly, potřásla hlavou v arogantním gestu triumfu. Pak mě Barrow vyhodil na ulici.

"Tak, frajere," řekl a ukázal krátké žluté zuby. "Teď jí už snad dáš pokoj." Rozmáchl se a pěstí mě uhodil do obličeje.

Natáhl jsem se do příkopu a zůstal ležet.

Naklonil se nade mne. "Tohle ti dlužím," řekl, "a ještě něco." Hodil do příkopu vedle mne dvě bankovky - stodolarovou a desetidolarovou.

Díval jsem se za ním, jak odchází po cestičce a vstupuje do domu. Zabouchly za ním hlavní dveře.

Jak jsem sahal po bankovkách, John Coulson se rozesmál.

21. KAPITOLA

Příběh, který nikdy nekončí.

Hodíte kámen do rybníka a v několika vteřinách zmizí. Ale tím to nekončí. Tam, kde kámen dopadl, se začnou tvořit kruhy. Tyto kruhy se postupně šíří, až je celý povrch rybníka v mírném pohybu. Trvá dlouho, než se hladina opět utiší.

Sedím u psacího stroje ve svém ošumělém pokojíku a z okna se dívám na pobřežní čtvrť malého města na břehu Tichého oceánu. Russell trpělivě čeká, až začne naše každodenní práce.

Máme člun a v minulém roce jsme dopravili stovky turistů k řetězu ostrůvků, které lemují zdejší pobřeží. Řídím, Russell sedí na přídi a vypráví turistům historky o pašerácích zbraní a o čínských pirátech, kteří využívali těchto ostrůvků před mnoha lety. Turisté mají Russella rádi a on je také. Já osobně ty jejich připitomělé obličeje nenávidím, ale protože během plavby setrávám na můstku, nepřicházím s nimi do styku.

Nevyděláváme mnoho peněz, ale vycházíme slušně. Russell umí šetřit a už máme dost velkou rezervu, která nám pomůže přežít mrtvou sezónu.

V tomhle městě mě nikdo nezná. Moje jméno neznamena pro turisty naprosto nic. Snad ho ale uvidím opět vytištěné, jestliže vyjde tato kniha. Ze začátku mi trochu vadilo, že jsem pan Nikdo, ale jak míjel čas, uvědomil jsem si, že už se nemusím trápit kvůli napsání nového románu nebo nové hry. Nebudu muset platit žádné účty, nebudu muset udržovat nákladnou domácnost a dělat sto a jednu z věcí, které svazují každého, kdo je slavný. Teď jsem se od toho všeho oprostil a byl jsem šťastnější, než kdokoli jiný.

Nevím, co bych si bez Russella počal. Jemu vděčím za všechno. Russell mě našel, když jsem ležel polomrtvý a pološilný ve škarpe před Eviným domem. Cítil jsem se úplně ztracený, a kdyby nepřišel v tomto kritickém okamžiku, asi bych si byl vzal život.

Byl to Russell, kdo koupil člun. Je to hezké plavidlo, dlouhé třicet stop a vybavené silným motorem. Koupil je za svoje úspory. Ani trochu se mi to nelíbilo, ale uvědomil jsem si, že nechci-li zemřít hladem, nemám na vybranou.

V té době mi bylo úplně jedno, co se se mnou stane. Rekl jsem mu, že investuje peníze do beznadějného podniku. Ale on jenom nadzvedl obočí, čímž chtěl naznačit. "Počkej a uvidíš."

Zájem ve mně vzbudil, až když jsme sestoupili do přístavu, a já si člun prohlédl. Ačkoliv za něj Russell zaplatil ze své vlastní kapsy, choval se tak, jako bych měl na něm stejný podíl. Stal jsem se kapitánem a on lodním důstojníkem.

Avšak než jsme se ujali svých nových rolí, prožili jsme ještě jednu horkou chvíli, došlo k ní, když jsme se rozhodovali, jak se bude člun jmenovat. Chtěl jsem, aby se jmenoval "EVA". Tvrdil jsem, že turisté si toto jméno snadno zapamatují, protože má poněkud provokativní příchut'.

Ale Russell o tom nechtěl ani slyšet. Netušil jsem, jak dovede být paličatý. Nějakou dobu jsem se ho snažil přesvědčit, a když se mi to nepodařilo, rozčilil jsem se. Rekl jsem, ať si ho pojmenuje, jak chce.

Když jsem přišel druhý den ráno do přístavu, zjistil jsem, že písmomalíř umístil na před člunu červenými dvoupalcovými písmeny Carolino jméno. Stál jsem tam, několik vteřin jsem se díval a pak jsem šel na konec opuštěné přístavní hráze. Sedl jsem si zády k přístavní čtvrti a díval se na oceán.

Skoro za hodinu ke mně přišel Russell. Rekl jsem mu, že udělal dobře, když pojmenoval člun po Carol. Neodpověděl, ale od té chvíle si báječně rozumíme.

Tak takhle to se mnou vypadá. Nevím, jak dlouho to potrvá. Nevím, zda bude mít tato kniha úspěch. Kdyby ano, možná, že bych se do Hollywoodu vrátil. Vím však, že bez Carol to bude jen nehostinné místo, a nejsem si jist, zda tomu dokážu čelit. Carolina smrt mě zasáhla podivným způsobem. Teprve nyní si uvědomuji, kolik pro mne skutečně znamenala. Často se stává, že náležitě oceníte věc teprve, až když ji ztratíte. Ztrátou Carol jsem se konečně našel a mám pocit, že mohu hledět do budoucnosti s důvěrou. Vím, že bude neustále se mnou.

Ačkoliv už uplynuly dva roky od doby, kdy jsem Evu viděl naposledy, stále na ni myslím. Nedávno jsem pocítil náhlou touhu dovědět se, co se s ní stalo. Neměl jsem v úmyslu obnovovat naši známost, ale chtěl jsem uspokojit svoji zvědavost a dovědět se, pokud to bude možné, jak se jí v uplynulých dvou letech dařilo.

Domek na Laurel Canyon Drive jsem našel prázdný. V oknech nebyly záclony a zahrada se proměnila v pustinu, nábytek, který jsem byl zvyklý tam vidat, zmizel.

Sousedé mi nemohli říci, kam Eva odešla. Žena, která mi otevřela, se usmívala přezíravě a tajuplně. "Vystěhovala se o půlnoci," vysvětlovala mi. "Ne, nevím, kam šla. Ani se o to nestarám. Dobře, že jsme se jí zbavili. Vůbec bych se nedivila, kdyby ji hledala policie. Každopádně je pryč. Ženské její sorty u nás v ulici nechceme."

Ted' opravdu nevím, jak bych mohl Evu najít. Rád bych ji zpovzdálí pozoroval, samozřejmě bez jejího vědomí. Nedovedu si představit její další osud. Vzdá se svého řemesla? Vráti se k Charliemu Gibbsovi? Nebo bude pokračovat, až se z ní stane sešlá, opilá čarodějnice, která se nabízí na ulici bez naděje na úspěch? Nevím.

Možná, že se jednou ještě setkáme, i když mám pocit, že to není pravděpodobné. Pokud se dostane do konfliktu s policií, změní jméno a nadobro zmizí.

Nedávno jsem si přečetl Voltairova "Candida". Našel jsem tam několik řádek, které se výborně hodí nejen k budoucnosti Evy, ale i k budoucnosti žen, které se zabývají jejím řemeslem.

"Byla jsem nucena provozovat nadále to hnusné řemeslo, které muži shledávají tak příjemným, ale které pro nás nešťastné je nejstrašnější ze všech utrpení. Ach, pane, kdybyste věděl, co to je, když musíte spát s kdekým, se starými obchodníky, se soudními rady, s mnichy, s vojáky, a dokonce i s abbém, být vystavena jejich urážkám a jejich náladám, být okradena jedním zákazníkem o to, co vám dal ten druhý, být podrobena vyděračství civilních soudců a mít stále před očima perspektivu stárí, nemocnice nebo hnojiště. Pak dojdete k závěru, že jsem jedna z nejnešťastnějších ubožáček na světě."

Evin osud je z větší části v jejích vlastních rukou. Není to slabá žena a věřím, že časem bude schopná čelit své budoucnosti, jako já čelím své. Až se to stane, docela rád bych byl poblíž.

Často jsem uvažoval o tom, proč se mi nepodařilo získat její důvěru, když už jsem neměl nejmenší naději získat její lásku. Vždycky jsem věřil v teorii, že ženský cit vydrží odolávat muži jenom po určitou dobu. Ale Eva zřejmě nebyla obyčejná žena. Snad jsem byl příliš úzkostlivý. Snad jsem se vzdal příliš brzy. Nevím. Byl to nesnadný úkol nejen proto, že znala každý tah ve hře, ale také proto, že hranice, která dělí v ženském srdci pohrdání a lásku, je velmi nepřesná. Možná, že můj přístup k ní byl příliš neohrabaný.

Ted', když se dívám na naši známost s odstupem dvou let, mohu říci, že mi přinesla mnoho bolesti a mnoho trpkosti, ale také mnoho silných prožitků. Náš společný víkend sám o sobě byl intenzivní fyzická zkušenost, kterou prožilo jen málo mužů. A věřím, že jí působil stejné potěšení jako mně. Udělal jsem však chybu, že jsem pokračoval v našem vztahu, po onom víkendu jsem se s ní měl rozloučit.

Ale nač pokračovat? Získal jsem zkušenost a musím se připravovat na budoucnost. Ted' končím. Russell se dívá starostlivě nahoru do okna. Vidím, jak se slunce odráží v hodinkách, které drží v ruce. "Carol" je už plná turistů. Čekají na mne.

Clive Thurston je sobecký a bezohledný hollywoodský spisovatel. Je slavný, ale jeho kariéra ke založení na podvodu a lži. Před lety se totiž zmocnil skvělé divadelní hry a celý čas ji vydává za své dílo. Clive pečlivě střeží tajemství své popularity - potom však potká EVU. Záhadnou a krutou ženu s tváří dítěte. A z podvodníka Cliva se stává muž, posedlý vražednou, zničující touhou. Muž, posedlý ženou... tak krásnou na pohled, ale smrtící v lásce...